

**IDENTIFICATIE EN ANALYSE VAN RELEVANTE
REGELGEVING EN BELEID IN HET KADER VAN HET
PROJECT
“BELEID EN REGELGEVING INFORMATIESYSTEEM
NOORDZEE” (BREIN)
HERZIENING 2020**

Netherlands Institute for the Law of the Sea (NILOS)

Universiteit Utrecht

Professor dr. A.G. Oude Elferink

Rapport ten behoeve van Rijkswaterstaat, Water, Verkeer en Leefomgeving
Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat
Utrecht, 17 november 2020
Eindrapport

Inhoudsopgave

1.	Inhoud en doel van het rapport	1
1.1	Inleiding.....	1
1.2	Toelichting op de Basislijst Beleid en Regelgeving Informatiesysteem Noordzee	1
	Algemeen	1
	Toelichting op de Formulieren en Velden.....	2
2.	Juridische Grenzen en Zones op de Noordzee	7
3.	Basislijst BREIN	11
A.	Wet- en Regelgeving	13
	Scheepvaartverkeerswet	15
	Wet voorkoming verontreiniging door schepen.....	17
	Waterwet.....	19
	Omgevingswet	23
	Wet bodembescherming	26
	Mijnbouwwet	28
	Mijnbouwbesluit	31
	Wet basisregistratie ondergrond	32
	Ontgrondingenwet	34
	Wet ruimtelijke ordening	36
	Wet milieubeheer.....	38
	Besluit milieueffectrapportage.....	40
	Wet algemene bepalingen omgevingsrecht.....	42
	Wet natuurbescherming	44
	Visserijwet.....	47
	Erfgoedwet.....	49
	Wet installaties Noordzee	52
	Wet windenergie op zee	54
	Wrakkenwet	56
	Wet bestrijding maritieme ongevallen	58
	Rijkswet instelling exclusieve economische zone	61
B.	Beleid	63
	Nationaal Waterplan 2016-2021	64
	Beleidsnota Noordzee 2016-2021	67
	Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte (SVIR).....	70
	Structuurvisie Windenergie op Zee.....	73
	Structuurvisie Waddenzee	75
	Maritieme Strategie 2015-2025.....	79
	Capaciteitsnota 2006-2010	81
	Structuurvisie buisleidingen	82
	Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening.....	83
	Beleidsregels ontgrondingen in rijkswateren.....	85
	Structuurvisie PMR (2006).....	87
	Beleidsbrief maritieme noodhulp.....	89
C.	Convenanten	91
	Convenant olie- en gasreserves en opslag van stoffen.....	92
	Noordzeeakkoord	94
D.	Verdragen	97

Zeerechtverdrag	99
Eems-Dollardverdrag	101
Westereems Verdrag	103
Biodiversiteitsverdrag	105
Verdrag van Ramsar	107
Verdrag van Bonn	108
ASCOBANS	110
Overeenkomst zeehonden Waddenzee	112
AEWA	114
Verdrag van Bern	115
Espoo-Verdrag	117
Interventieverdrag	119
Protocol bij het Verdrag van Londen	121
Bonn Overeenkomst	123
OSPAR-Verdrag	125
MARPOL 73/78	128
MARPOL 73/78 – Bijlage I	130
MARPOL 73/78 – Bijlage II	131
MARPOL 73/78 – Bijlage III	132
MARPOL 73/78 – Bijlage IV	133
MARPOL 73/78 – Bijlage V	134
MARPOL 73/78 – Bijlage VI	135
Ballastwaterverdrag	137
Wrakopruimingsverdrag	139
Verdrag cultureel erfgoed onder water	141
E. EU-Regelgeving	143
Kaderrichtlijn mariene strategie	145
Kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning	148
Kaderrichtlijn water	150
Zwemwaterrichtlijn	152
Vogelrichtlijn	153
Habitatrichtlijn	155
M.e.r.-richtlijn	157
Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid	159
Richtlijn geologische opslag van kooldioxide	161

1. Inhoud en doel van het rapport

1.1 Inleiding

Dit rapport is het resultaat van onderzoek uitgevoerd door het Netherlands Institute for the Law of the Sea (NILOS) van de Universiteit Utrecht voor Rijkswaterstaat, Water, Verkeer en Leefomgeving van het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat. Naast enkele inleidende hoofdstukken bevat het rapport de basislijst “BREIN” (Beleid en Regelgeving Informatiesysteem Noordzee). Deze basislijst bestaat uit een overzicht van nationale regelgeving en beleidsinstrumenten, convenanten,¹ alsmede verdragen en EU-instrumenten die relevant zijn voor de planvorming en het beheer van het Nederlandse deel van de Noordzee. Het rapport vormt een actualisering van eerdere rapporten die door het NILOS zijn opgesteld. De gegevens in het rapport zijn in het algemeen geactualiseerd tot 15 november 2020.

1.2 Toelichting op de Basislijst Beleid en Regelgeving Informatiesysteem Noordzee

Algemeen

De basislijst BREIN geeft een overzicht van regelgeving en beleidsinstrumenten die van belang zijn voor de planvorming ten aanzien van gebruiksfuncties op de Noordzee. Hierbij gaat het om regelgeving en beleid op nationaal niveau, en regelgeving op internationaal en Europese Unie (EU) niveau. De basislijst BREIN dient om algemene informatie te verschaffen over de instrumenten die relevant zijn voor het Noordzeebeleid. Bijgevolg is de behandeling van de inhoud van deze regelgeving en beleid niet uitputtend. Voor de beantwoording van specifieke vragen zal het in de meeste gevallen dan ook nodig zijn de instrumenten zelf te raadplegen.

Men dient zich verder te realiseren dat de basislijst niet alle wet- en regelgeving en beleidsinstrumenten bevat die van belang zijn voor de Noordzee. In de basislijst ontbreekt bijvoorbeeld de wet- en regelgeving die betrekking heeft op de instelling en omvang van de maritieme zones van Nederland in de Noordzee (territoriale zee, aansluitende zone, visserijzone), met uitzondering van de Rijkswet instelling exclusieve economische zone. Het rapport bevat wel een apart hoofdstuk waarin een kort overzicht wordt gegeven van de juridische grenzen en zones op de Noordzee, met verwijzingen naar de relevante rechtsbronnen.

Daarnaast ontbreken in de basislijst een aantal andere instrumenten die in vergelijking met de opgenomen instrumenten een geringer direct inhoudelijk belang hebben voor het beheer van de Noordzee. Daarbij gaat het onder andere om de Crisis- en herstelwet, de Derde energienota; het Nationaal milieubeleidsplan 3 en 4; en de Overeenkomst ter bescherming van onderzeese telegraafkabels.

¹ Onder de rubriek convenant zijn instrumenten opgenomen die zijn overeengekomen tussen de overheid en andere partijen die niet-juridisch bindende afspraken bevatten.

Van de regelgeving met betrekking tot schepen en scheepvaart is slechts een beperkt deel opgenomen in de basislijst. De selectie van de instrumenten is met name gebaseerd op hun relevantie voor de planvorming en het (ruimtelijk) beheer van het Nederlandse deel van de Noordzee en de voorkeur van de opdrachtgever. Van de nationale wetten zijn de Scheepvaartverkeerswet, de Wet voorkoming verontreiniging door schepen, de Wet bestrijding maritieme ongevallen, de Wrakkenwet en de Wet bestrijding maritieme ongevallen opgenomen. Niet opgenomen zijn onder andere de Schepenwet, de Wet aansprakelijkheid olietankschepen, de Wet havenstaatcontrole en de Wet buitenlandse schepen. Van de verdragen zijn alleen het Interventieverdrag, MARPOL 73/78 met alle bijlagen en het Ballastwaterverdrag opgenomen. Niet opgenomen zijn onder andere het SOLAS-Verdrag, het Internationaal Verdrag inzake de voorbereiding op, de bestrijding van en de samenwerking bij olieverontreiniging (OPRC-Verdrag) en het daarbij behorende Protocol voor andere schadelijke stoffen en het Internationaal Verdrag inzake de beperking van schadelijke aangroeiwerende verfsystemen op schepen. De verdragen inzake civiele en vervoersaansprakelijkheid en scheepvaartveiligheid aan boord worden, met inbegrip van uitvoeringswetgeving, in beginsel niet opgenomen. De Europese regelgeving aangaande schepen en scheepvaart is in het geheel niet opgenomen.

De meeste hierboven genoemde instrumenten die niet zijn opgenomen in de basislijst, zijn te vinden in elektronische databases zoals vermeld op pagina 3 onder het kopje 'Verwijzing'.

Toelichting op de Formulieren en Velden

De basislijst BREIN gebruikt een standaardformulier. De verzamelde informatie ten aanzien van ieder instrument is weergegeven in een afzonderlijk formulier. De formulieren bestaan uit een aantal velden, waarin de kerngegevens van de instrumenten zijn ingevuld. Waar nodig wordt in de rechterkolom toelichting gegeven op de informatie die is opgenomen in het betreffende veld. De velden hebben onder andere betrekking op de korte en officiële titel, de datum van aanname en inwerkingtreding, het ministerie dat verantwoordelijk is voor de opstelling van de betreffende wet, en het toepassingsgebied. Vervolgens wordt in een korte tekst de essentie van het betreffende instrument weergegeven.

Naast deze algemene opmerkingen zijn de volgende opmerkingen per veld van belang voor een goed begrip van de basislijst BREIN.

ID

Dit veld bevat steeds een uniek nummer voor ieder instrument. De volgorde is in belangrijke mate gebaseerd op de ordening van formulieren in de oorspronkelijke basislijst BREIN.

Titel

Dit veld bevat de korte titel van de betrokken instrumenten. Deze korte titel wordt ook gebruikt indien kruisverwijzingen worden gemaakt tussen verschillende instrumenten.

Type

In dit veld wordt onderscheid gemaakt tussen:

- wet- en regelgeving;
- beleid;
- convenant;
- verdrag;
- EU-richtlijn;
- EU-verordening.

Dekking

In dit veld is een onderscheid gemaakt tussen:

- internationaal; en
- nationaal.

Onder de categorie 'internationaal' vallen verdragen en EU-richtlijnen en verordeningen. Daarbij wordt tussen haakjes aangegeven of het betreffende instrument een wereldwijde ('mondiaal'), regionale ('regionaal') of bilaterale dekking heeft. De categorie 'nationaal' betreft Nederlandse regelgeving en beleid.

Officiële naam

Dit veld geeft de officiële naam van het betrokken instrument. Gezien de lengte van de meeste van deze officiële namen wordt verder in de basislijst gewerkt met de naam van de instrumenten zoals deze is weergegeven in het veld 'Titel'. Bij verdragen is de officiële Engelse titel tussen haakjes vermeld, omdat deze in veel gevallen gebruikt wordt om te verwijzen naar dergelijke verdragen.

Verwijzing

Dit veld bevat een verwijzing naar een elektronische versie van de geanalyseerde instrumenten, voor zover een dergelijke versie beschikbaar is.

Bij alle wet- en regelgeving (m.u.v. wet- en regelgeving die nog niet definitief is vastgesteld) wordt verwezen naar de relevante sectie op de website van de Nederlandse overheid (<http://wetten.overheid.nl>). Dit betreft een dynamische verwijzing. Dit betekent dat de link steeds verwijst naar de tekst van het betreffende instrument dat van kracht is op de dag dat de website wordt geraadpleegd. Er dient in dit verband rekening mee te worden gehouden dat het huidige rapport is geactualiseerd tot 15 november 2019, en eventuele latere wijzigingen niet zijn weerspiegeld in de basislijst.

Bij beleidsstukken en convenanten is een verwijzing opgenomen naar een elektronische versie, voor zover deze beschikbaar was.

Bij verdragen wordt verwezen naar een elektronische versie van de Engelse of de Nederlandse tekst voor zover deze beschikbaar is. Indien de tekst van een verdrag is opgenomen op de website van de Nederlandse overheid, dan is een link gelegd naar deze site. De [verdragenbank op de website Overheid.nl](#) verschaft informatie over verdragsgegevens als inwerkingtreding, vindplaats en partijen, met in veel gevallen de volledige verdragstekst.

Bij regelgeving van de Europese Unie wordt verwezen naar [EUR-Lex](#), de belangrijkste database voor het recht van de Europese Unie.

Begin-/eindjaar

Dit veld geeft aan wanneer het betrokken instrument is aangenomen en/of in werking is getreden en/of voor welke periode het van kracht blijft. Bij wet- en regelgeving is de datum van aanneming en inwerkingtreding van de oorspronkelijke wet of regeling weergegeven, en niet die van latere wijzigingen. In de toelichting is de datum vermeld van de geldende tekst van de wetgeving die is gehanteerd bij het opstellen van dit rapport. In nationale beleidsstukken is in een aantal gevallen niet aangegeven wat de relevante data zijn. In dit geval is slechts een jaartal aangegeven. Bij verdragen is, naast de datum van aanneming, zowel de datum van inwerkingtreding van het verdrag als de datum van inwerkingtreding voor Nederland opgenomen, aangezien deze niet altijd hetzelfde zijn.

Verantwoordelijke minister

In dit veld wordt verwezen naar de minister(s) die verantwoordelijk is/zijn voor de opstelling van de betreffende wet of regelgeving; of de onderhandeling en implementatie van verdragen en Europese regelgeving.

Status

Dit veld geeft aan wat de status van de betrokken instrumenten is. Er is een onderscheid gemaakt tussen:

- vigerend;
- gedeeltelijk vigerend;
- nog niet in werking; en
- in ontwikkeling.

Indien een instrument slechts gedeeltelijk vigerend is, wordt in het formulier aangegeven welke delen al vigerend zijn. De categorie 'nog niet in werking' heeft betrekking op instrumenten waarvan een definitieve tekst is vastgesteld, maar die nog niet in werking zijn getreden. De categorie 'in ontwikkeling' heeft daarentegen betrekking op instrumenten waarvan de tekst nog niet definitief is vastgesteld. In de toelichting is nader aangegeven welke belangrijke wijzigingen er in voorbereiding zijn.

Toepassingsgebied

Voor een goed begrip van dit veld verdient het aanbeveling tevens hoofdstuk 2 van dit rapport over 'juridische grenzen en zones op de Noordzee' te raadplegen.

Er is een onderscheid gemaakt tussen:

- Territoriale zee (met de onderverdeling gemeentelijk ingedeeld gebied (variabele breedte); 1 mijlsgrens; 3 mijlsgrens; 12 mijlsgrens);
- Aansluitende zone;
- Continentaal plat;
- Visserijzone;
- EEZ; en
- specifieke gebieden (bijvoorbeeld Voordelta, Waddenzee).

Er is geen verwijzing opgenomen naar binnenwateren, aangezien alle wetgeving en beleidsstukken in het algemeen van toepassing zijn op het Nederlands grondgebied. Waar dit niet het geval is, is dit uit de context op te maken. Waar relevant zijn in plaats van een verwijzing naar een zone, specifieke coördinaten opgegeven. Waar in dit veld wordt verwezen naar visserijzone wordt daarmee de visserijzone bedoeld zoals die is gedefinieerd in artikel 1, vierde lid, onder a van de Visserijwet.² De binnengrens van de visserijzone wordt gevormd door de basislijn vanwaar de territoriale zee wordt gemeten en de buitengrens valt samen met de buitengrens van het continentaal plat en de EEZ.

Bij het vaststellen van het toepassingsgebied is uitgegaan van het feit dat de Nederlandse wetgever slechts toepassing van wetgeving voorbij de territoriale zee beoogt voor zover dit uitdrukkelijk is voorzien.

Kruisverwijzing

In dit veld wordt verwezen naar wet- en regelgeving, beleidsplannen, verdragen, richtlijnen en overige instrumenten die duidelijke raakvlakken hebben met het geanalyseerde instrument. Zo wordt bijvoorbeeld bij natuurbeschermingsverdragen verwezen naar Nederlandse wet- en regelgeving en Europese richtlijnen ten aanzien van de natuurbescherming. Verwijzing naar het Zeerechtverdrag is achterwege gelaten omdat dit een relevantie heeft voor alle formulieren. Indien naar een instrument wordt verwezen dat niet is opgenomen in de Basislijst BREIN is dat *cursief* weergegeven.

Uitvoerende wetgeving

In het veld 'uitvoerende wetgeving' wordt voor nationale regelgeving verwezen naar lagere regelgeving, waaronder de relevante Algemene Maatregelen van Bestuur (AMvB's) en koninklijke/ministeriële besluiten die op basis van de betreffende wet zijn opgesteld. In andere gevallen is het veld kruisverwijzing gebruikt om te verwijzen naar andere relevante instrumenten.

In het geval van verdragen en EU-regelgeving wordt in dit veld verwezen naar Nederlandse wet- en regelgeving die (mede) dient ter implementatie van de betrokken instrumenten.

Trefwoorden

Er is gebruik gemaakt van de volgende trefwoorden:

² Artikel 1, vierde lid, onder a van de Visserijwet verwijst thans naar de Machtigingswet instelling visserijzone. De visserijzone is gedefinieerd in het Besluit van 23 november 1977, tot uitvoering van de artikelen 1, 2 en 3 van de Machtigingswet instelling visserijzone. Na inwerkingtreding van de Rijkswet van 4 december 2013 tot intrekking van de Machtigingswet instelling visserijzone en wijziging van enkele andere wetten die verband houden met de vaststelling van de zee grenzen van het Koninkrijk zal de visserijzone in artikel 1, vierde lid onder a gedefinieerd zijn als de "zone bestaand uit de territoriale zee van Nederland, vastgesteld bij artikel 1 van de Wet grenzen Nederlandse territoriale zee, en de exclusieve economische zone van het Koninkrijk, voorzover deze betrekking heeft op het Europese deel van Nederland". Deze wijziging heeft geen gevolgen voor de omvang van de visserijzone.

- scheepvaart;
- visserij;
- offshore mijnbouw;
- kabels/pijpleidingen;
- oppervlakedelfstoffen;
- installaties;
- recreatie en toerisme;
- militaire activiteiten;
- natuur en ecologie;
- milieu/verontreiniging;
- baggerstort;
- ruimtelijke ordening;
- windenergie;
- incidenten;
- luchtvaart;
- archeologie;
- wetenschappelijk onderzoek;
- kustverdediging; en
- landaanwinning

In het algemeen zijn bij elk instrument alleen de meest relevante trefwoorden vermeld, omdat anders te veel trefwoorden zouden worden opgenomen, en dit veld zijn betekenis zou verliezen. Hierbij wordt onder 'relevant' verstaan dat het betrokken instrument in ieder geval expliciete uitspraken doet ten aanzien van de materie die te vatten is onder het vermelde trefwoord. Wel dient gerealiseerd te worden dat de meeste gebruiksfuncties op de Noordzee met elkaar interfereren. Het niet opnemen van een trefwoord sluit dus niet uit dat een instrument een zekere relevantie heeft voor een materie die valt onder een dergelijk trefwoord.

Hoewel de meeste trefwoorden vrij eenduidig zijn, kan voor de volledigheid een aantal kanttekeningen worden geplaatst. Onder 'visserij' wordt verstaan de activiteit als zodanig en niet de aan deze activiteit gerelateerde scheepvaart. Onder 'natuur en ecologie' wordt met name de bescherming van soorten en ecosystemen verstaan, terwijl het trefwoord 'milieu/verontreiniging' met name betrekking heeft op de inbreng van stoffen (en energie) in het zeemilieu.

Essentie

In de essentie wordt de inhoud van het geanalyseerde instrument op hoofdlijnen weergegeven. Met name voor complexe instrumenten betekent dit dat slechts een zeer algemeen beeld van de inhoud kan worden geschetst. Bij het opstellen van de essentie is waar mogelijk zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij de tekst van het betrokken instrument.

2. Juridische Grenzen en Zones op de Noordzee

De Noordzee is juridisch verdeeld in verschillende maritieme zones, die elk hun eigen rechtsregime kennen. Deze juridische zonering is gebaseerd op het internationale recht, zoals vervat in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee (Zeerechtverdrag).³ Nederland is partij bij het Zeerechtverdrag en oefent net als de andere Noordzeekuststaten rechtsmacht uit over een deel van de Noordzee. Het Zeerechtverdrag maakt onderscheid tussen gebieden die vallen binnen de rechtsmacht van kuststaten (binnenwateren, territoriale zee, archipelwateren, aansluitende zone, exclusieve economische zone en continentaal plat) en gebieden die vallen buiten nationale rechtsmacht (de volle zee en de diepzeebodem voorbij de grenzen van nationale rechtsmacht). De Noordzee bestaat in zijn geheel uit gebieden die vallen binnen de rechtsmacht van de kuststaten en omvat derhalve geen gebieden die deel uitmaken van de volle zee of vallen onder het regime voor de diepzeebodem voorbij nationale rechtsmacht.

Voor Nederland als kuststaat zijn de volgende maritieme zones momenteel van belang: de territoriale zee, de aansluitende zone en de exclusieve economische zone. Onder de exclusieve economische zone zijn tevens begrepen het Nederlandse deel van het continentaal plat onder de Noordzee (de zeebodem en ondergrond) en de Nederlandse visserijzone (alleen ingesteld voor visserijdoeleinden).

De Nederlandse territoriale zee strekt zich uit tot 12 zeemijl⁴ gemeten vanaf de laagwaterlijn, zoals vastgesteld in de Wet grenzen Nederlandse territoriale zee.⁵ Deze wet definieert de laagwaterlijn als de diepteliijn van nul meter, zoals aangegeven op de grootschalige Nederlandse zeekaarten, uitgegeven vanwege de Minister van Defensie. De laagwaterlijn vormt, tezamen met de basislijnen die zijn gedefinieerd in de Wet grenzen Nederlandse territoriale zee, ook de grens tussen de territoriale zee en de binnenwateren. De binnenwateren omvatten onder andere de Nederlandse rivieren, de Waddenzee en het IJsselmeer. Nederland geniet volledige soevereiniteit over de binnenwateren net zoals het geval is voor de rest van het grondgebied. De territoriale zee valt eveneens onder de soevereiniteit van Nederland, zij het met een aantal beperkingen. De belangrijkste beperking is het recht op onschuldige doorvaart dat door schepen van alle staten kan worden uitgeoefend. Dit recht is in het Zeerechtverdrag nauwkeurig omschreven. De zijwaartse begrenzing van de territoriale zee met België is bepaald in een grensverdrag.⁶ De grens van de territoriale zee met Duitsland is voorsnog niet vastgesteld. De samenwerking tussen Nederland en Duitsland in het betwiste gebied tot 3 zeemijl vanaf de laagwaterlijn is geregeld in een aantal verdragen.⁷ Met betrekking tot het gebied tussen 3 en 12 zeemijl hebben Nederland en

³ *Trb.* 1983, 83 (Engelse tekst) en *Trb.* 1984, 55 (Nederlandse tekst). Het Zeerechtverdrag is op 16 november 1994 in werking getreden. Voor Nederland is het op 28 juli 1996 in werking getreden.

⁴ Een zeemijl staat gelijk aan 1852 meter.

⁵ Wet van 9 januari 1985, houdende vaststelling van de grenzen van de territoriale zee van Nederland (*Stb.* 1985, 129).

⁶ Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België inzake de afbakening van de territoriale zee van 18 december 1996 (*Trb.* 1997, 14), inwerkingtreding op 1 januari 1999 (*Trb.* 1998, 263).

⁷ Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland tot regeling van de samenwerking in de Eemsmonding (Eems-Dollardverdrag) van 8 april 1960 (*Trb.* 1960, 69) en Aanvullende Overeenkomst van 14 mei 1962 (*Trb.* 1962, 54), beide in werking getreden op

Duitsland op 24 oktober 2014 het Westereems Verdrag getekend. Dit verdrag regelt de bevoegdheidsverdeling tussen 3 en 12 zeemijlen vanaf de laagwaterlijn ten noorden van de Eemsmonding voor onder andere energie-installaties, kabels en pijpleidingen.⁸

Binnen de Nederlandse territoriale zee kan nog een onderscheid worden gemaakt tussen drie bestuurlijke/juridische zones die hun oorsprong hebben in het nationaal recht of het Europees recht. In de eerste plaats betreft dit het gemeentelijk ingedeeld gebied, dat varieert in breedte tussen rond de 1 en 5 kilometer.⁹ Dit gebied wordt gehanteerd voor bestuurlijke doeleinden. In deze zone hebben naast de rijksoverheid ook de provincies en gemeenten die aan de kust zijn gelegen bepaalde bevoegdheden.¹⁰ Daarbuiten is alleen de rijksoverheid de beheerder van het Nederlandse deel van de Noordzee. Daarnaast is er een zone van 1 zeemijl die deel uitmaakt van de stroomgebiedsdistricten uit de Europese Kaderrichtlijn water¹¹ en de Waterwet.¹² Ten derde, is er nog een zone van 3 zeemijl. De buitengrens van de territoriale zee was tot 1985 3 zeemijl. Bij de uitbreiding van de territoriale zee naar 12 zeemijl in 1985 werd de 3-mijls grens gehandhaafd voor de mijnwetgeving. De betekenis van de grens van 3 zeemijl is grotendeels komen te vervallen na de herziening van de Mijnwetgeving in 2002. De 3-mijls zone is nog wel van belang voor de regulering van visserij, omdat vissers uit andere EU lidstaten, met uitzondering van België, in beginsel geen toegang tot dit gebied hebben.

Het Nederlandse deel van het continentale plat omvat het onder de Noordzee gelegen deel van de zeebodem en de ondergrond daarvan, gelegen buiten de Nederlandse territoriale zee.¹³ De buitengrens van het continentale plat is bepaald door middel van grensverdragen met België, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk.¹⁴ Anders dan in de

1 augustus 1963 (*Trb.* 1963, 116 en 119). Zie ook het Aanvullend Protocol tot regeling van de samenwerking met betrekking tot het waterbeheer en het natuurbeheer in de Eemsmonding (Eems-Dollardmilieuprotocol) van 22 augustus 1996 (*Trb.* 1996, 258), inwerkingtreding op 1 juli 1998 (*Trb.* 1998, 143).

⁸ Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland betreffende het gebruik en beheer van de territoriale zee van 3 tot 12 zeemijlen (*Trb.* 2014, 182), inwerkingtreding op 1 juli 2018 (*Trb.* 2018, 70).

⁹ De grens van het gemeentelijk ingedeelde gebied is vastgelegd in het Kadaster. En kleinschalige kaart van deze grenzen is beschikbaar op de pagina https://www.noordzeeloket.nl/publish/pages/115302/20141111_1410-0334-013_maritieme_zone_d02_893.pdf.

¹⁰ Wet van 2 november 1990, houdende regeling provincie- en gemeentegrenzen langs de Noordzeekust van de gemeente Den Helder tot en met de gemeente Sluis en wijziging van de Financiële-Verhoudingswet 1984 (*Stb.* 1990, 553). Zie verder ook de Wet van 8 december 1980, tot provinciale indeling van de Waddenzee (*Stb.* 1980, 670) en de Wet van 12 december 1985, tot gemeentelijke indeling van de Waddenzee (*Stb.* 1985, 648).

¹¹ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (*Pb.* L 327 van 22 december 2000, p. 1), artikel 2(7) en 2(15).

¹² Wet van 29 januari 2009, houdende regels met betrekking tot het beheer en gebruik van watersystemen (*Stb.* 2009, 107 en 490), artikel 1.2(1).

¹³ Wet van 31 oktober 2002, houdende regels met betrekking tot het onderzoek naar en het winnen van delfstoffen en met betrekking tot met de mijnbouw verwante activiteiten (*Stb.* 2002, 542), artikel 1(c).

¹⁴ Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België inzake de afbakening van het continentaal plat van 18 december 1996 (*Trb.* 1997, 15), inwerkingtreding op 1 januari 1999 (*Trb.* 1998, 264); Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland inzake de zijdelingse begrenzing van het continentaal plat in de nabijheid van de kust van 1 december 1964, inwerkingtreding op 18 september 1965 (*Trb.* 1964, 184) en Verdrag

territoriale zee bezit Nederland geen soevereiniteit over dit gebied, maar slechts soevereine rechten ten behoeve van de opsporing en winning van mineralen zoals olie, gas, grind, schelpen, zand en klei, alsmede levende organismen die tot de sedentaire soorten behoren.¹⁵

Nederland heeft op 28 april 2000 een exclusieve economische zone (EEZ) ingesteld, die zich uitstrekt voorbij de Nederlandse territoriale zee.¹⁶ In verband met de nabijheid van de andere Noordzeekuststaten strekt de EEZ zich niet uit tot de maximale 200 zeemijl die is toegestaan onder het Zeerechtverdrag. De buitengrens van de EEZ komt overeen met de grens van het continentale plat, die is vastgesteld in de al genoemde grensverdragen met België, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk.¹⁷ Nederland oefent, overeenkomstig het Zeerechtverdrag, in de EEZ soevereine rechten uit ten behoeve van de exploratie en exploitatie, het behoud en het beheer van de levende en niet-levende natuurlijke rijkdommen van de wateren boven de zeebodem en van de zeebodem en de ondergrond daarvan, en met betrekking tot andere activiteiten voor de economische exploitatie en exploratie van de zone, zoals de opwekking van energie uit het water, de stromen en de winden. Daarnaast claimt Nederland ook, in overeenstemming met het Zeerechtverdrag, rechtsmacht ten aanzien van de bouw en het gebruik van kunstmatige eilanden, installaties en inrichtingen, het wetenschappelijk zeeonderzoek en de bescherming en het behoud van het mariene milieu. Deze bevoegdheden omvatten alle rechten die reeds met betrekking tot het continentale plat werden uitgeoefend, alsmede de bevoegdheden die Nederland uitoefent in de (exclusieve) visserijzone die Nederland reeds in 1977 had ingesteld.¹⁸ Aparte vermelding van het

tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland inzake de begrenzing van het continentaal plat onder de Noordzee van 28 januari 1971 (*Trb.* 1971, 53), inwerkingtreding op 7 december 1972 (*Trb.* 1972, 137); Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk inzake de begrenzing van het tussen deze landen gelegen continentaal plat onder de Noordzee van 6 oktober 1965 (*Trb.* 1965, 191), inwerkingtreding op 23 december 1966 (*Trb.* 1966, 299) en aanvullend Protocol van 25 november 1971 (*Trb.* 1971, 212), inwerkingtreding op 7 december 1972 (*Trb.* 1972, 140) en Briefwisseling tussen de Minister van Buitenlandse zaken van het Koninkrijk en de Ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk te Den Haag van 28 januari 2004 en 7 juni 2004 (*Trb.* 2004, 241), inwerkingtreding 10 januari 2006.

¹⁵ Het Zeerechtverdrag definieert sedentaire soorten als “organismen die ten tijde dat ze geoogst kunnen worden, hetzij zich onbeweeglijk op of onder de zeebodem bevinden, hetzij zich niet kunnen verplaatsen dan in voortdurend fysiek contact met de zeebodem of de ondergrond” (Zeerechtverdrag, artikel 77 lid 4).

¹⁶ Rijkswet van 27 mei 1999, tot instelling van een exclusieve economische zone van het Koninkrijk (*Stb.* 1999, 281). Deze wet trad in werking bij besluit van 13 maart 2000 (*Stb.* 2000, 167).

¹⁷ Besluit houdende vaststelling van de grenzen van de exclusieve economische zone van Nederland en tot inwerkingtreding van de Rijkswet instelling exclusieve economische zone (*Stb.* 2000, 167). In het geval van Verenigd Koninkrijk is middels de [Briefwisseling houdende een verdrag tot wijziging van de Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland inzake de begrenzing van het tussen deze landen gelegen continentaal plat onder de Noordzee, zoals gewijzigd van 19 april 2013 en 2 juli 2013 vastgesteld dat de bestaande continentaal plat grens tevens de grens van de exclusieve economische zone vormt](#). In het geval van België, bepaalt artikel 2 van het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België inzake de afbakening van het continentaal plat dat bij instelling van een exclusieve economische zone, de grens van dit verdrag tevens de grens van de exclusieve economische zone vormt. Een soortgelijke regeling is nog niet overeengekomen met Duitsland.

¹⁸ Rijkswet van 8 juni 1977, houdende machtiging tot instelling van een visserijzone (*Stb.* 1977, 345) en besluit van 23 November 1977, tot uitvoering van de artikelen 1, 2 en 3 van de Machtigingwet instelling visserijzone (*Stb.* 1977, 665).

continentaal plat en de visserijzone blijft echter van belang, omdat bepaalde nationale wetgeving en beleidsinstrumenten (met name de mijnbouw- en de visserijwetgeving) naar deze zones verwijzen. De visserijzone verschilt bovendien ruimtelijk van de EEZ, omdat zij volgens de nationale visserijwetgeving ook de Nederlandse territoriale zee omvat.

Nederland heeft op 1 september 2006 een aansluitende zone ingesteld.¹⁹ De aansluitende zone is gedefinieerd als “het gebied buiten en grenzend aan de territoriale zee van het Koninkrijk dat zich niet verder uitstrekt dan 24 zeemijlen vanaf de basislijnen, vanwaar de breedte van de territoriale zee wordt gemeten.” De buitengrens van de aansluitende zone is vastgesteld bij algemene maatregel van bestuur.²⁰ In deze zone kan toezicht worden uitgeoefend op de naleving van regels inzake douane, belastingen, immigratie of de volksgezondheid die binnen het Nederlandse grondgebied of territoriale zee van kracht zijn. Daarnaast kan Nederland in deze zone ook bepaalde bevoegdheden uitoefenen met betrekking tot archeologische en historische voorwerpen. Deze bevoegdheden bestaan niet onder het rechtsregime van de EEZ.

Alle Nederlandse wet- en regelgeving is automatisch van toepassing in de territoriale zee, voor zover niet specifiek anders is bepaald. In de overige zones gaat de Nederlandse wetgever er in beginsel van uit dat Nederlandse wet- en regelgeving slechts van toepassing is als dat uitdrukkelijk is bepaald.

¹⁹ Rijkswet van 28 april 2005 tot instelling van een aansluitende zone van het Koninkrijk (*Stb.* 2005, 387).

²⁰ Besluit van 14 juni 2006, houdende uitvoering van de artikelen 2 en 3 van de Rijkswet instelling aansluitende zone (*Stb.* 2006, 339). Dit besluit bepaalt ook de inwerkingtreding van de Rijkswet tot instelling van een aansluitende zone van het Koninkrijk.

3. Basislijst BREIN

A. Wet- en Regelgeving

Scheepvaartverkeerswet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	1	
Titel:	Scheepvaartverkeerswet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 7 juli 1988, houdende algemene regeling met betrekking tot het scheepvaartverkeer op de binnenwateren en op zee	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 07/07/1988 Datum inwerkingtreding: 01/09/1988	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Maritieme Strategie 2015-2025 • Beleidsbrief maritieme noodhulp • <i>Verdrag inzake internationale bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee, 1972</i> • <i>IMO besluiten aangaande scheepvaartverkeer</i> 	De Scheepvaartverkeerswet dient als basis voor de implementatie van verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties (met name IMO) die betrekking hebben op de ordening van het scheepvaartverkeer in scheepvaartroutes voor de Nederlandse kust. Tevens bepaalt de Wet dat van het bepaalde in de Wet wordt afgeweken, indien verdragen of besluiten van volkenrechtelijk organisaties waaraan Nederland is gebonden daartoe nopen (artikel 23). Hierbij zijn met name het Zeerechtverdrag en besluiten genomen binnen de IMO van belang.
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 7 november 1989, houdende het van toepassing verklaren van de Internationale Bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee, 1972</i> • <i>Besluit van 27 februari 1996, houdende vaststelling van aanvullende bepalingen voor de scheepvaart in de territoriale zee (Scheepvaartreglement territoriale zee)</i> • <i>Besluit van 6 oktober 1997, houdende vaststelling van routerings- en meldingssystemen voor schepen in volle zee voor de Nederlandse kust (Besluit routerings- en meldingssystemen voor schepen in volle zee voor de Nederlandse kust)</i> 	Naast deze besluiten is er nog een groot aantal andere uitvoerende besluiten gebaseerd op de Scheepvaartverkeerswet, zoals bijvoorbeeld het Besluit meldingsformaliteiten en gegevensverwerkingen scheepvaart en het loodsplichtbesluit.
Trefwoorden:	Scheepvaart; recreatie en toerisme	

Essentie:

De Scheepvaartverkeerswet is een kaderwet die de basis vormt voor het reguleren van het scheepvaartverkeer op de Nederlandse binnenwateren en in de territoriale zee (artikel 1(d)), alsmede voor de ordening van het scheepvaartverkeer in scheepvaartroutes voor de Nederlandse kust gelegen buiten

de territoriale zee (artikel 21). Dit laatste omvat de regulering van het scheepvaartverkeer in de Nederlandse EEZ en aangrenzende gebieden ter uitvoering van verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties (met name de Internationale Maritieme Organisatie). De bepalingen van de Wet voorzien hoofdzakelijk in de mogelijkheid om hiervoor bij AMvB nadere regels te stellen.

De Wet is van toepassing op het verkeer van alle types schepen en andere vaartuigen, inclusief de recreatievaart (artikel 1). De bevoegde instantie voor de toepassing van de Wet is voor de op de Noordzee aanwezige scheepvaartwegen de Minister van I&W en de door deze aangewezen bevoegde autoriteiten (artikel 2). Burgemeester en wethouders van kustgemeenten zijn het bevoegd gezag voor het verkeer van schepen en andere vaartuigen in het gedeelte van de Nederlandse territoriale zee (1 kilometer uit de kust) dat is gelegen binnen het gebied dat bij hun gemeente is ingedeeld. Gemeenten hebben echter deze bevoegdheid niet waar het gaat om (aangewezen) routes die van belang zijn voor het doorgaande scheepvaartverkeer en van of naar Nederlandse havens, alsmede militaire oefengebieden. In deze laatste twee gevallen is de Minister van I&W wederom het bevoegd gezag (artikel 2(2)). Voor een scheepvaartweg in beheer bij het Rijk kan de Minister het bevoegd gezag aanwijzen. Aan een dergelijke aanwijzing kunnen voorschriften worden verbonden (artikel 2(5)).

Kern van de Wet wordt gevormd door hoofdstuk 2 dat de algemene bepalingen bevat voor de ordening van het scheepvaartverkeer op de Nederlandse binnenwateren en in de territoriale zee. Hoofdstuk 2 voorziet in de mogelijkheid om nadere regels bij AMvB te stellen. Het betreft hier regels omtrent verkeersreglementering (algemene regels aangaande verkeersdeelneming, verkeerstekens en bekendmakingen; verkeersaanwijzingen; en bijzondere regels voor aangewezen scheepvaartwegen) en het loodsen van schepen. De Wet somt tevens de belangen op waarvoor deze middelen gebruikt kunnen worden, waaronder veiligheid en milieubelangen (artikel 3).

De overige hoofdstukken van de Wet hebben betrekking op:

- Het verstrekken van gegevens door aangewezen categorieën schepen ten behoeve van statistiek (Hoofdstuk 3);
- Het stellen van regels met betrekking tot het gebruik van scheepvaartwegen door personen die zich anders dan op een schip te water bevinden (Hoofdstuk 4);
- Het stellen van regels met betrekking tot de uitvoering van verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties (Hoofdstuk 5);
- Dwangbepalingen (Hoofdstuk 6);
- Straf-, opsporings- en politiebepalingen (Hoofdstuk 7);
- Bijzondere bepalingen (Hoofdstuk 8);
- Overige bepalingen (Hoofdstuk 9).

De Wet is onder andere uitgewerkt in het Scheepvaartreglement territoriale zee dat nadere regels bevat voor de ordening van het scheepvaartverkeer in de territoriale zee. Het gaat hierbij onder meer om voorschriften omtrent de meld-, uitluister- en communicatieplicht; de mededelingsplicht bij ongevallen; bijzonder transport; evenementen; het voor anker gaan en toestemming voor laden, lossen en bunkeren. Daarnaast bevat het reglement onder andere de grondslag voor bepalingen omtrent tijdige melding als voorwaarde voor het binnenvaren van havens, ankerplaatsen en laad- of losinrichtingen. Het Besluit routerings- en meldingssystemen voor schepen in volle zee voor de Nederlandse kust voorziet dat bij ministeriële regeling voor de Nederlandse kust buiten de Nederlandse territoriale zee, overeenkomstig richtlijnen en criteria aangenomen in het kader van de IMO waaronder het SOLAS-Verdrag, routeringsystemen en meldingssystemen kunnen worden vastgesteld. Het huidige verkeersscheidingsstelsel voor de Noordzee is op basis van het Besluit op 1 augustus 2013 van kracht geworden.

Wet voorkoming verontreiniging door schepen

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	2	
Titel:	Wet voorkoming verontreiniging door schepen	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 14 december 1983, houdende regelen ter voorkoming van verontreiniging door schepen	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 14/12/1983 Datum inwerkingtreding: 15/04/1986	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Beleidsbrief maritieme noodhulp • MARPOL 73/78 • MARPOL 73/78 - Bijlage I • MARPOL 73/78 - Bijlage II • MARPOL 73/78 - Bijlage III • MARPOL 73/78 - Bijlage IV • MARPOL 73/78 - Bijlage V • MARPOL 73/78 - Bijlage VI • AFS-verdrag • Ballastwaterverdrag 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Wet voorkoming verontreiniging door schepen is een kaderwet die algemene regels bevat voor het voorkomen en beperken van operationele lozingen van schadelijke stoffen in zee vanaf schepen. Het gaat daarbij om stoffen die gegenereerd worden door de normale bedrijfsvoering van schepen, zoals ladingresten, resten van brandstoffen en smeerolie, afvalwater en vuilnis. De Wet is opgesteld om uitvoering te geven aan de Nederlandse verdragsverplichtingen die voortvloeien uit MARPOL 73/78. Het dient tevens als wettelijke basis voor besluiten die dienen ter implementatie van de optionele Bijlagen bij dat verdrag. Nederland is partij bij alle optionele Bijlagen bij MARPOL 73/78. De Wet vormt ook de basis voor maatregelen ter uitvoering van het op 5 oktober 2001 te Londen tot stand gekomen Internationaal Verdrag inzake de beperking van schadelijke aangroeiwerende verfsystemen op schepen (AFS-verdrag) en het op 13 februari 2004 te Londen tot stand gekomen Internationaal Verdrag voor de controle en het beheer van ballastwater en sedimenten van schepen (Ballastwaterverdrag). Daarnaast dient de Wet als basis voor de implementatie van Europese regelgeving gericht op de voorkoming van verontreiniging door schepen.

De Wet is van toepassing op schepen die de Nederlandse vlag voeren waar dan ook ter wereld (artikel 2) en op buitenlandse schepen die een Nederlandse haven aandoen of zich bevinden in de Nederlandse territoriale zee of de EEZ (artikel 5). Bepaalde schepen zoals oorlogsschepen zijn van toepassing uitgesloten (artikel 3).

De Wet bevat een algemeen verbod op het lozen van schadelijke stoffen in zee vanaf schepen, behoudens in de gevallen en op de wijze die zijn vastgesteld bij of krachtens AMvB (artikel 5(1)). De lozingsvoorschriften zijn ook van toepassing op buitenlandse schepen in de Nederlandse territoriale zee en EEZ (artikel 5(3)). Hetzelfde geldt voor de meldingsplicht voor (illegale) lozingen (artikel 12).

De Wet vormt tevens de basis voor het stellen bij AMvB van eisen omtrent de bouw, de inrichting en de uitrusting van een schip ter voorkoming dan wel beperking van het lozen van schadelijke stoffen (artikel 7). Daarnaast bevat de Wet onder andere verdere regels omtrent de delegatie van regelgevende bevoegdheid via AMvB's, bevoegdheden ten aanzien van toezicht en aanhouding, verplichtingen aangaande havenontvangstinstallaties en strafbepalingen. De strafbaarstelling van overtreding van voorschriften uit de Wet en AMvB's is geregeld in de Wet op de economische delicten. De wet vereist dat de waarborgen die zijn opgenomen in artikelen 218 en 220 en afdeling 7 van Deel XII van het Zeerechtverdrag in acht worden genomen bij de handhaving van de bepalingen die van toepassing zijn op buitenlandse schepen in de Nederlandse territoriale zee en EEZ (artikelen 16 en 36).

De technische maatregelen ter uitvoering van de Wet, inclusief de lozingsvoorschriften, zijn neergelegd in het Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen). Dit Besluit bevat het stelsel van eisen aan schepen en de voorgeschreven onderzoeken naar het voldoen aan die eisen waaraan een schip ter verkrijging van een certificaat wordt onderworpen enerzijds en de voorschriften over lozingen en andere gedragingen en operationele voorschriften anderzijds. Het Besluit bevat dynamische verwijzingen naar MARPOL 73/78 en de bijbehorende Bijlagen, waardoor wijzigingen in de internationale regelgeving op het moment van inwerkingtreding direct in Nederland van kracht zijn. Dit voorkomt dat het Besluit regelmatig gewijzigd moet worden. Het Besluit dient tevens ter uitvoering van het AFS-verdrag en het Ballastwaterverdrag.

Waterwet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	3	
Titel:	Waterwet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 29 januari 2009, houdende regels met betrekking tot het beheer en gebruik van watersystemen (Waterwet)	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 29/01/2009 Datum inwerkingtreding: 22/12/2009	De Wet zal vervangen worden door de Omgevingswet, behalve de regelingen voor het deltaprogramma en het financiële hoofdstuk. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	De Ministers van I&W en EZK stellen gezamenlijk het door de Wet vereiste nationaal waterplan vast.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Invoeringswet Waterwet</i> • Wet voorkoming verontreiniging door schepen • Mijnbouwwet • Wet bodembescherming • Omgevingswet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • <i>Mariene Strategie (deel 1); Actualisatie van huidige milieutoestand, goede milieutoestand, milieudoelen en indicatoren 2018-2024</i> • <i>Mariene Strategie (deel 2); Actualisatie van het KRM-monitoringprogramma 2020-2026</i> • <i>Mariene Strategie voor het Nederlandse deel van de Noordzee 2012-2020, Deel 3</i> • <i>Deltaprogramma 2021</i> • <i>Beheer- en ontwikkelplan voor de Rijkswateren 2016-2021</i> • <i>Nationaal waterprogramma 2022-2027</i> • Protocol bij het Verdrag van Londen • OSPAR-Verdrag • Kaderrichtlijn water • Kaderrichtlijn mariene strategie 	

Veld	Invulling	Toelichting
	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Hoogwaterrichtlijn</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 13 april 2015 tot wijziging van het Waterbesluit in verband met de vereenvoudiging en uniformering van regels voor windparken op zee (algemene regels windparken op zee)</i> • <i>Besluit van 30 november 2009 houdende regels met betrekking tot het beheer en gebruik van watersystemen (Waterbesluit)</i> • <i>Besluit van 22 november 2007 houdende regels inzake de kwaliteit van de bodem (Besluit bodemkwaliteit)</i> • <i>Regeling houdende regels met betrekking tot het beheer en gebruik van watersystemen (Waterregeling)</i> 	
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging; baggerstort; kabels en pijpleidingen; installaties	

Essentie:

De Waterwet verschaft één integraal juridisch kader voor het waterbeheer in Nederland, inclusief het gehele Nederlandse deel van de Noordzee. De Wet vervangt alle bestaande wetten die betrekking hadden op het waterbeheer, waaronder de Wet verontreiniging oppervlaktewateren, de Wet verontreiniging zeewater en (het natte gedeelte van) de Wet beheer rijkswaterstaatswerken. Deze wetten zijn door de Invoeringswet Waterwet ingetrokken of gewijzigd, waarbij tevens is voorzien in een overgangsregeling. De Wet dient mede ter uitvoering van verdragen op het terrein van het waterbeheer en de Europese waterrichtlijnen, in het bijzonder de Kaderrichtlijn water, de Hoogwaterrichtlijn en de Kaderrichtlijn mariene strategie.

De Wet is als volgt opgebouwd:

- Algemene bepalingen (Hoofdstuk 1);
- Doelstellingen en normen (Hoofdstuk 2);
- Organisatie van het Waterbeheer (Hoofdstuk 3);
- Plannen (Hoofdstuk 4)
- Deltaprogramma (Hoofdstuk 4a);
- Aanleg en beheer van waterstaatswerken (Hoofdstuk 5);
- Handelingen in watersystemen (Hoofdstuk 6);
- Financiële bepalingen (Hoofdstuk 7);
- Handhaving (Hoofdstuk 8);
- Rechtsbescherming (Hoofdstuk 9);
- Slotbepalingen (Hoofdstuk 10).

Uitgangspunt van de Wet is het integraal beheer van watersystemen. Het wetsvoorstel definieert "watersystemen" als "samenhangend geheel van een of meer oppervlaktewaterlichamen en grondwaterlichamen, met bijbehorende bergingsgebieden, waterkeringen en ondersteunende kunstwerken" (artikel 1.1). Het wetsvoorstel is mede van toepassing op de territoriale zee (artikel 1.2) en de EEZ (artikel 1.4). In verband met het feit dat de Noordzee duidelijk verschilt van andere Nederlandse watersystemen door haar omvang, alsmede de specifieke internationale regels die van toepassing zijn en de vergaande concentratie op rijksniveau van Nederlandse bestuurlijke bevoegdheden bevat de Wet in diverse hoofdstukken specifieke bepalingen voor de Noordzee.

De voornaamste doelstellingen van de Wet zijn: a) voorkoming en waar nodig beperking van overstromingen, wateroverlast en waterschaarste, in samenhang met b) bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en c) vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen (artikel 2.1). Deze doelstellingen zijn nader uitgewerkt in normen voor waterkering,

waterkwantiteit, waterkwaliteit en functievervulling. Deze wettelijke normen worden aangevuld door meet- en beoordelingsverplichtingen voor de aangewezen beheerder. De Minister van I&W is de beheerder voor de Noordzee.

Hoofdstuk 4 van de Wet vereist dat de Minister van I&W tezamen met de Ministers van BZK, EZK en LNV een nationaal waterplan vaststelt waarin de hoofdlijnen van het waterbeleid zijn vastgelegd. Dit plan omvat in ieder geval een aanduiding van de gewenste ontwikkeling, werking en bescherming van de watersystemen en de bijbehorende termijnen; een uiteenzetting van vereiste maatregelen en voorzieningen; en de te verwachten financiële en economische gevolgen van het te voeren beleid. In dit plan dient ook het Noordzeebeleid te worden opgenomen (artikel 4.1). De Wet voorziet er ook in dat bij het Noordzeebeleid de bevoegde autoriteiten van andere betrokken staten worden geraadpleegd (artikel 4.3). Daarnaast zal de Noordzee aan de orde dienen te komen in het voorgeschreven beheerplan voor rijkswateren (artikel 4.7). Ook daarvoor is internationale afstemming voorgeschreven.

Hoofdstuk 4a van de Wet definieert het doel en de inhoud van het deltaprogramma. Het deltaprogramma dient maatregelen en voorzieningen van nationaal belang te bevatten: ter voorkoming en waar nodig beperking van overstromingen en waterschaarste; en maatregelen en voorzieningen ter bescherming of verbetering van de chemische of ecologische kwaliteit van watersystemen. Het deltaprogramma wordt jaarlijks opgesteld en geeft voor een periode van zes jaar aan welke maatregelen en voorzieningen zullen worden uitgevoerd.

Hoofdstuk 5 van de Wet bevat bepalingen omtrent de aanleg en het beheer van waterstaatswerken. De Wet definieert "waterstaatswerk" als "oppervlaktewaterlichaam, bergingsgebied, waterkering of ondersteunend kunstwerk". Ten aanzien van de zee wordt onder oppervlaktewaterlichaam mede begrepen de ondergrond van de zeebodem (artikel 1.1). Naast algemene regels voor de aanleg en het beheer van waterstaatswerken bevat hoofdstuk 5 onder andere bijzondere bepalingen met betrekking tot verontreiniging van de bodem en oever van oppervlaktewaterlichamen.

Hoofdstuk 6 van de Wet bevat algemene verbodsbepalingen en bepalingen omtrent de watervergunning die door de Minister van I&W kan worden verleend voor het verrichten van handelingen in het watersysteem. De verbodsbepalingen en de integrale watervergunning vervangen de verbods- en vergunningstelsels uit de verschillende wetten die voorheen betrekking hadden op waterbeheer, waaronder de Wet verontreiniging oppervlaktewateren, de Wet verontreiniging zeewater, en (het natte gedeelte van) de Wet beheer rijkswaterstaatswerken. Hoofdstuk 6 bevat tevens een aantal andere bevoegdheden voor de Minister ten aanzien van rijkswateren en rijkswaterstaatswerken met bijzondere bepalingen voor de EEZ. Hoofdstuk 6 is niet van toepassing op handelingen die vallen binnen het bereik van de Wet voorkoming verontreiniging door schepen en de Mijnbouwwet. Het is tevens niet van toepassing op handelingen aan boord van vaartuigen of luchtvaartuigen in zee, voor zover die handelingen samenhangen met of voortvloeien uit het normale gebruik van het vaartuig of luchtvaartuig, mits dat gebruik niet ten doel heeft het zich ontdoen van stoffen. Ook handelingen aan boord van oorlogsschepen, marinehulpschepen en andere schepen die in gebruik zijn voor de uitvoering van de militaire taak, ongeacht hun nationaliteit, vallen buiten het bereik van dit hoofdstuk.

Hoofdstuk 8 van de Wet omschrijft de handhavende taken en bevoegdheden van de beheerder en andere verantwoordelijke instanties. Daarin is ook bepaald dat de Nederlandse strafwet van toepassing is op ieder die zich in of boven de EEZ schuldig maakt aan overtreding van de voorschriften gesteld bij of krachtens de Wet. De Wet vereist dat bij de opsporing en vervolging van strafbare feiten in de EEZ, alsmede bij de uitoefening van bestuursdwang en toezicht op de naleving van het bij of krachtens de Wet bepaalde de specifieke beperkingen ten aanzien van handhavend optreden door de kuststaat jegens schepen onder vreemde vlag die zijn neergelegd in afdeling 7 van deel XII van het Zeerechtverdrag in acht worden genomen (artikel 8.9 en 8.10).

De Waterwet is nader uitgewerkt in, onder meer, het Waterbesluit, het Besluit bodemkwaliteit (Bbk) en de Waterregeling. Het Waterbesluit bevat specifieke bepalingen voor de implementatie van de Kaderrichtlijn mariene strategie voor de Noordzee. Hoofdstuk 4 van het Waterbesluit bepaalt dat de kernelementen van de mariene strategie (de initiële beoordeling van de huidige milieutoestand, de omschrijving van de goede milieutoestand, de milieudoelen, het monitoringsprogramma en het programma van maatregelen) worden opgenomen in het Nationaal Waterplan. De Waterregeling bepaalt onder andere de grenzen van waterstaatwerken en voor waterkwaliteit en -kwantiteit. Tevens bepaalt de waterregeling welke bouwwerken/installaties vergunningvrij geplaatst kunnen worden in de Noordzee. Het programma

van maatregelen wordt, voor zover het maatregelen betreft van Rijkswaterstaat, uitgewerkt in het Beheerplan voor de Rijkswateren. Het Beheer- en ontwikkelplan voor de Rijkswateren 2016-2021 is vanaf 17 december 2015 van kracht.

Omgevingswet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	4	
Titel:	Omgevingswet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Regels over het beschermen en benutten van de fysieke leefomgeving (Omgevingswet)	
Verwijzing:	Tekst van de wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 23/03/2016 Datum inwerkingtreding:	Naar verwachting treedt de wet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst die beschikbaar is op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK	
Status:	In ontwikkeling	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Ontgrondingenwet • Wet natuurbescherming • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Wet beheer rijkswaterstaatswerken • Wet bodembescherming • Wet milieubeheer • Wet ruimtelijke ordening • Wrakkenwet • Wet milieubeheer • Erfgoedwet • Mijnbouwwet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening	

Essentie:

De Omgevingswet is bedoeld om een omvattend kader te bieden voor het omgevingsrecht en vereenvoudiging in wetgeving en decentralisatie van verantwoordelijkheden naar lagere overheden te bewerkstelligen. Er zijn thans aparte wetten voor bodem, bouwen, geluid, infrastructuur, mijnbouw, milieu, monumentenzorg, natuur, ruimtelijke ordening en waterbeheer. Deze verbrokkeling leidt tot afstemmings- en coördinatieproblemen en verminderde kenbaarheid en bruikbaarheid voor alle gebruikers. Ten tweede heeft de Omgevingswet tot doel om duurzame ontwikkeling beter te integreren in het omgevingsrecht. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking.

De Omgevingswet zal na inwerkingtreding een groot aantal bestaande wetten vervangen, waaronder de Waterwet, de Ontgrondingenwet, de Wet natuurbescherming, de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, de Wet beheer rijkswaterstaatswerken, de Wet bodembescherming, de Wet milieubeheer, de Wet ruimtelijke ordening en de Wrakkenwet. Daarnaast zal de Omgevingswet delen van andere wetten vervangen, waaronder de Wet milieubeheer en de Mijnbouwwet.

Hoofdstuk 1 van de Omgevingswet bevat algemene bepalingen. De maatschappelijk doelen van de Omgevingswet zijn gedefinieerd in artikel 1.3 als, met het oog op duurzame ontwikkeling, de bewoonbaarheid van het land en de bescherming en verbetering van het leefmilieu, gericht op het in onderlinge samenhang: a. bereiken en in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving en een goede omgevingskwaliteit ook vanwege de intrinsieke waarde van de natuur; en b. doelmatig beheren, gebruiken en ontwikkelen van de fysieke leefomgeving ter vervulling van maatschappelijke behoeften. De wet is, met enige uitzonderingen (artikel 1.5), van toepassing in de exclusieve economische zone.

Hoofdstuk 2 van de Omgevingswet stelt de taken en bevoegdheden van bestuursorganen vast. Bestuursorganen van het Rijk oefenen de taken en bevoegdheden uit voor het niet provinciaal en gemeentelijk ingedeelde gedeelte van de Noordzee (het gebied zeewaarts van het gemeentelijk ingedeelde gebied). Artikel 2.9 van de wet verplicht tot het vaststellen van omgevingswaarden. Deze waarden bepalen voor de fysieke leefomgeving of onderdelen daarvan: a. de gewenste staat of kwaliteit; b. de toelaatbare belasting door activiteiten; en c. de toelaatbare concentratie of depositie van stoffen. Artikel 2.18 heeft mede betrekking op de natuur. Hierbij worden onder andere de volgende taken vermeld:

- het behoud of herstel van dier- en plantensoorten die van nature in Nederland in het wild voorkomen, van hun biotopen en habitats, en van in Nederland voorkomende typen natuurlijke habitats, in overeenstemming met de internationaalrechtelijke verplichtingen;
- het zorg dragen voor het nemen van maatregelen voor Natura 2000-gebieden, in overeenstemming met de Vogelrichtlijn en de Habitatrichtlijn; en
- de preventie en beheersing van de introductie en verspreiding van invasieve uitheemse soorten,

Artikel 2.24 geeft het Rijk de mogelijkheid bij AMvB algemene instructieregels op te stellen over de uitoefening van taken of bevoegdheden door bestuursorganen om te voldoen aan bij AMvB vastgestelde omgevingswaarden of voor het bereiken van andere doelstellingen voor de fysieke leefomgeving. Artikel 2.31a bepaalt welke regels in ieder geval gesteld dienen te worden op grond van artikel 2.24 door het Rijk voor natuurgebieden, flora en fauna. Afdeling 2.6.2 geeft bijzondere bevoegdheden met betrekking tot natuur en landschap, inzonderheid de aanwijzing van en toegangsbeperking tot natuurgebieden.

Hoofdstuk 3 van de Omgevingswet voorziet in het opstellen van omgevingsvisies en programma's. De Minister van BZK is verantwoordelijk voor het vaststellen van een nationale omgevingsvisie (artikel 3.1). Deze nationale omgevingsvisie (NOVI) wordt thans al voorbereid. Artikel 3.2 bepaalt dat een omgevingsvisie de volgende elementen bevat: a. een beschrijving van de hoofdlijnen van de kwaliteit van de fysieke leefomgeving; b. de hoofdlijnen van de voorgenomen ontwikkeling, het gebruik, het beheer, de bescherming en het behoud van het grondgebied; en c. de hoofdzaken van het voor de fysieke leefomgeving te voeren integrale beleid. Artikel 3.3 geeft aan dat in een omgevingsvisie rekening wordt gehouden met het voorzorgsbeginsel, het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden en het beginsel dat de vervuiler betaalt. Artikel 3.9 geeft aan welke omgevingsprogramma's het Rijk verplicht is vast te stellen. Dit betreft onder andere een nationaal waterprogramma waarin het nationaal waterbeleid is opgenomen en beheerplannen voor Natura-2000 gebieden.

Hoofdstuk 4 van de Omgevingswet bevat algemene regels voor activiteiten in de fysieke leefomgeving. Artikel 4.3 bepaalt dat bij AMvB regels gesteld kunnen worden voor een aantal specifieke activiteiten die gevolgen hebben of kunnen hebben voor de fysieke leefomgeving. Dit betreft onder andere milieubelastende activiteiten, mijnbouwactiviteiten, ontgrondingsactiviteiten en stortingsactiviteiten op zee en activiteiten die raken aan de natuurbescherming.

Hoofdstuk 5 van de Omgevingswet stelt regels vast omtrent omgevingsvergunningen en projectbesluiten. Artikel 5.1 somt activiteiten op die niet zonder omgevingsvergunning kunnen worden uitgevoerd. Afdeling 5.1 geeft verder regels met betrekking tot de procedures rond omgevingsvergunningen, waaronder de beoordeling van aanvragen van vergunningen. Afdeling 5.2 stelt regels ten aanzien van projectbesluiten.

Hoofdstuk 8 van de Omgevingswet geeft aanvullende regels voor populatiebeheer, schadebestrijding en jacht.

Hoofdstuk 10 van de Omgevingswet heeft betrekking op gedoogplichten. Hoofdstuk 13 van de Omgevingswet bevat financiële bepalingen en Hoofdstuk 16 stelt regels ten aanzien van procedures onder de wet. Afdeling 16.4 bevat regels met betrekking tot milieueffectrapportage en Natura-2000 gebieden. Hoofdstuk 17 van de Wet stelt regels ten aanzien van adviesorganen en adviseurs en Hoofdstuk 18 bevat regels over handhaving en uitvoering en Hoofdstuk 19 over bevoegdheden in bijzondere omstandigheden. Hoofdstuk 20 van de Wet bevat regels over monitoring en informatie Hoofdstuk 22 bevat bepalingen ten aanzien van overgangsrecht en Hoofdstuk 23 bevat overige en slotbepalingen.

Wet bodembescherming

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	5	
Titel:	Wet bodembescherming	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 3 juli 1986, houdende regelen inzake bescherming van de bodem	
Verwijzing:	Tekst van de wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 03/07/1986 Datum inwerkingtreding: 01/01/1987	De onderwerpen die in de wet geregeld zijn, zijn geïntegreerd in de Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Bepalingen over de bodem zijn in de Omgevingswet opgenomen middels de Wet van 19 februari 2020 tot wijziging van de Omgevingswet en enkele andere wetten met het oog op het beschermen van de bodem, met inbegrip van het grondwater, en het duurzaam en doelmatig gebruik van de bodem (Aanvullingswet bodem Omgevingswet) Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	De Wet is van toepassing op het gehele grondgebied, waaronder tevens de territoriale zee valt.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Omgevingswet 	De saneringsregeling voor waterbodems die voorheen was opgenomen in de Wet bodembescherming is nu opgenomen in de Waterwet.
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 19 oktober 2007, houdende algemene regels voor inrichtingen (Besluit algemene regels voor inrichtingen milieubeheer) (Activiteitenbesluit milieubeheer)</i> 	Naast dit besluit zijn er verschillende andere uitvoerende besluiten.
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Wet bodembescherming is gericht op het voorkomen en bestrijden van bodemverontreiniging en op de sanering van bestaande bodemverontreiniging. De Wet is van toepassing op het gehele grondgebied, waaronder tevens de territoriale zee valt.

De Wet is als volgt opgebouwd:

- Algemeen (Hoofdstuk I);
- Technische commissie bodem (Hoofdstuk II);
- Algemene bepalingen ter bescherming van de bodem (Hoofdstuk III);
- Algemene bepalingen in geval van verontreiniging van de bodem (Hoofdstuk IV);
- Vrijstelling en ontheffing (Hoofdstuk V);
- Onderzoek in het belang van de bescherming van de bodem (Hoofdstuk VI);
- Financiële bepalingen (Hoofdstuk VII);

- Verdere bepalingen (Hoofdstuk IX);
- Handhaving (Hoofdstuk X);
- Overgangs- en slotbepalingen (Hoofdstuk XI).

Kern van de Wet wordt gevormd door de algemene bepalingen voor de bescherming van de bodem (hoofdstuk III). Daarin is onder andere een verplichting opgenomen voor ieder die op of in de bodem handelingen verricht en die weet of redelijkerwijs had kunnen vermoeden dat door die handelingen de bodem kan worden verontreinigd of aangetast, om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevergd, teneinde die verontreiniging of aantasting te voorkomen, dan wel indien die verontreiniging of aantasting zich voordoet, de verontreiniging of de aantasting en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken (artikel 13).

Een ander belangrijk deel van de Wet wordt gevormd door de bepalingen voor de aanpak van bodemverontreiniging (Hoofdstuk IV). De saneringsregeling voor waterbodems die voorheen was opgenomen in de Wet bodembescherming is nu opgenomen in de Waterwet.

De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de Wet bodembescherming ligt vooral bij verschillende decentrale overheden. In het geval van rijkswateren, met inbegrip van de Noordzee berusten de taken en bevoegdheden onder de Wet hoofdzakelijk bij de Minister van I&W.

Mijnbouwwet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	6	
Titel:	Mijnbouwwet	
Type:	Wet- en Regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 31 oktober 2002, houdende, regels met betrekking tot het onderzoek naar en het winnen van delfstoffen en met betrekking tot met de mijnbouw verwante activiteiten (Mijnbouwwet)	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 31/10/2002 Datum inwerkingtreding: 1/1/2003	De milieuregelgeving voor de exclusieve economische zone en veiligheidszones vervat in de Mijnbouwwet zal op termijn vervangen worden door de Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van EZK	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Mijnbouwbesluit • Ontgrondingenwet • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Wet bodembescherming • Omgevingswet • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Convenant olie en gasreserves en opslag van stoffen 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Besluit van 6 december 2002, houdende regels ter uitvoering van de Mijnbouwwet (Mijnbouwbesluit) • <i>Mijnbouwregeling</i> • <i>Regeling investeringsaftrek marginale gasvoorkomens Nederlands continentaal plat</i> 	
Trefwoorden:	Offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, installaties, milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Mijnbouwwet beoogt één overzichtelijk en helder kader te bieden voor een verantwoorde en doelmatige mijnbouw, zowel voor de mijnbouw die plaatsvindt binnen het Nederlands grondgebied inclusief de territoriale zee, als voor de mijnbouw die plaatsvindt op het continentaal plat. Het continentaal plat omvat het onder de Noordzee gelegen deel van de zeebodem en de ondergrond daarvan voorbij de buitengrens van de territoriale zee (zie artikel 1(c)). Door deze definitie van het continentaal plat vervalt de betekenis van de grens van 3 zeemijl voor mijnbouwactiviteiten, zoals gehanteerd in eerdere mijnwetgeving (de Mijnwet 1810, de Mijnwet 1903, de Wet opsporing delfstoffen en de Mijnwet continentaal

plat), grotendeels. Deze grens heeft thans slechts betekenis voor afdrachten in verband met het opsporen en winnen van delfstoffen.

Mijnbouwspecifieke zaken worden op basis van deze Wet geregeld, terwijl andere (algemene) zaken zo veel mogelijk worden overgelaten aan bestaande generieke wetgeving. De Mijnbouwwet is van toepassing op de winning en opsporing van delfstoffen en aardwarmte en het opslaan van stoffen beneden de oppervlakte van de aardbodem. Delfstoffen zijn gedefinieerd als “in de ondergrond aanwezige mineralen of substanties van organische oorsprong, in een aldaar langs natuurlijke weg ontstane concentratie of afzetting, in vaste, vloeibare of gasvormige toestand, met uitzondering van brongas, kalksteen, zand, klei, schelpen en mengsels daarvan” (artikel 1(a)). Aardwarmte is gedefinieerd als “in de ondergrond aanwezige warmte die aldaar langs natuurlijke weg is ontstaan” (artikel 1(b)). CO₂-opslagcomplex is gedefinieerd als “opslagvoorkomen voor CO₂ en de omringende geologische gebieden die een weerslag kunnen hebben op de algehele integriteit van de opslag en de veiligheid ervan” (artikel 1 (s)).

De Wet is, met bepaalde uitzonderingen, slechts van toepassing voor zover delfstoffen op een diepte van meer dan 100 meter beneden de oppervlakte van de aardbodem aanwezig zijn. Dezelfde grens wordt gehanteerd ten aanzien van het opslaan van stoffen. Delfstoffen die zich op een geringere diepte bevinden vallen binnen het bereik van de Ontgrondingenwet. De Wet is met betrekking tot aardwarmte slechts van toepassing voor zover deze op een diepte van meer dan 500 meter beneden de oppervlakte van de aardbodem aanwezig is (artikel 2).

De Mijnbouwwet bepaalt dat delfstoffen eigendom zijn van de staat. De eigendom van delfstoffen die met gebruikmaking van een winningsvergunning worden gewonnen, gaat door het winnen daarvan over op de vergunninghouder (artikel 3).

De overige bepalingen van de Wet voorzien hoofdzakelijk in algemene regels waaraan vergunningen of ontheffingen van vergunningen dienen te voldoen. Tevens voorziet de Wet in de mogelijkheid tot het stellen van nadere regels. De bevoegde instantie voor toepassing van de Wet is de Minister van EZK.

Hoofdstuk 2 van de Wet heeft betrekking op vergunningen voor het opsporen en winnen van delfstoffen en aardwarmte. Hoofdstuk 3 van de Wet ziet op vergunningen voor het opslaan van stoffen en voor het opsporen van CO₂-opslagcomplexen. Het is verboden zonder een vergunning van de Minister van EZK delfstoffen en aardwarmte op te sporen of te winnen of stoffen op te slaan. Het verbod geldt niet voor bij AMvB omschreven categorieën. Hoofdstukken 2 en 3 geven aan onder welke omstandigheden een vergunning kan worden geweigerd en welke beperkingen en voorschriften aan vergunningen kunnen worden opgelegd. Tevens is aangegeven wat de procedure voor vergunningverlening is en de regels die van toepassing zijn op de wijziging, overdracht en intrekking van vergunningen.

Hoofdstuk 3a geeft de Minister van EZK de mogelijkheid om actief gebruik van vergunningen voor opsporing en winning van koolwaterstoffen in marginale velden op het Nederlands continentaal plat te stimuleren. De Minister stelt daartoe jaarlijks een inventarisatie op van gebieden waar in de voorafgaande twee kalenderjaren geen significante activiteiten hebben plaatsgevonden (artikel 32a). Voor de betreffende gebieden heeft de Minister de bevoegdheid gekregen om deze vergunningsgebieden te verkleinen (artikel 32b). Tot slot is bepaald welke gegevens worden vermeld in de beschikking omtrent de verkleining van een vergunningsgebied (artikel 32c). Zolang de partijen bij het op 31 augustus 2010 overeengekomen ‘Convenant ter bevordering van de opsporing en ontwikkeling van de olie- en gasreserves en de opslag van stoffen op het Nederlands deel van het continentaal plat’ actief uitvoering geven aan de bepalingen daaruit, zal de Minister geen gebruik maken van de wettelijke mogelijkheid voor gebiedsverkleining uit artikel 32b van de Wet.

Hoofdstuk 4 geeft regels ten aanzien van de zorg voor de goede uitvoering van activiteiten die onder de Wet vallen. De (laatste) houder van de vergunning dient alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs gevegd kunnen worden om te voorkomen dat als gevolg van de met gebruikmaking van de vergunning verrichte activiteiten:

- nadelige gevolgen voor het milieu worden veroorzaakt;
- schade door bodembeweging wordt veroorzaakt;
- de veiligheid wordt geschaad; of
- het belang van een planmatig beheer van voorkomens van delfstoffen of aardwarmte wordt geschaad (artikel 33).

Het winnen van delfstoffen en aardwarmte en het opslaan van stoffen dient te geschieden in overeenstemming met een (winnings)plan, dat instemming van de Minister van EZK behoeft (artikel 34). Hoofdstuk 4 geeft aan welke onderwerpen in een plan aan de orde dienen te komen en op welke gronden de Minister instemming met een plan kan weigeren. Hoofdstuk 4 geeft aan welke nadere regels de Minister van EZK kan stellen ten aanzien van de in dit Hoofdstuk aan de orde zijnde zaken.

De Wet bepaalt in Hoofdstuk 4 dat het oprichten van een mijnbouwwerk is verboden zonder vergunning van de Minister van EZK verleend op grond van de Mijnbouwwet, tenzij er al een omgevingsvergunning is vereist op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (artikel 40). Een vergunning kan slechts in het belang van het milieu worden geweigerd. Voor het permanent opslaan van CO₂ zal een vergunning tevens geweigerd worden bij gezondheidsrisico's en indien veiligheidsrisico's ontstaan bij meerdere opslagvoorkomens in dezelfde hydraulische eenheid. Het is mogelijk de vergunning onder beperkingen te verlenen. De Minister van EZK kan rond een mijnbouwinstallatie een veiligheidszone van maximaal 500 meter gemeten van de buitenzijde van de installaties instellen (artikel 43). Niet meer in gebruik zijnde installaties dienen te worden verwijderd (artikel 44). De Minister van EZK kan de verplichting tot verwijdering beperken tot een door hem te bepalen diepte beneden de bodem van een oppervlaktewater. De Minister kan bepalen dat een op of in het continentaal plat gelegen kabel of pijplijn, gebruikt voor het opsporen of winnen van delfstoffen of aardwarmte of het opslaan van stoffen, na het gebruik dient te worden verwijderd (artikel 45).

Hoofdstuk 5 van de Wet heeft betrekking op financiële bepalingen. Hoofdstuk 6 van de Wet ziet op een aantal publieke lichamen die betrokken zijn bij de uitvoering van de Wet. Hoofdstuk 7 van de Wet bevat rapportageverplichtingen en hoofdstuk 8 heeft betrekking op toezicht en handhaving. Hoofdstuk 9 ziet op het Waarborgfonds mijnbouwschade en hoofdstuk 9a op de coördinatie van de aanleg of uitbreiding van mijnbouwwerken en pijpleidingen voor de winning van koolwaterstoffen en de opslag van stoffen. Hoofdstuk 10 heeft betrekking op rechtsbescherming.

De Mijnbouwwet is uitgewerkt in het Mijnbouwbesluit en de Mijnbouwregeling.

Mijnbouwbesluit

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	7	
Titel:	Mijnbouwbesluit	
Type:	Wet- en Regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Besluit van 6 december 2002, houdende regels ter uitvoering van de Mijnbouwwet (Mijnbouwbesluit)	
Verwijzing:	Tekst van het besluit	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 6/12/2002 Datum inwerkingtreding: 1/1/2003	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van EZK	Bij de uitvoering van enkele bepalingen in de Mijnbouwwet is de medewerking van de Minister van I&W vereist, zoals bij het verrichten van verkenningsonderzoek en bij ontheffing voor verkeertekens op mijnbouwinstallaties. Bij mijnbouwgerelateerde activiteiten in of boven oefen- en schietgebieden is tevens de medewerking van de Minister van Defensie nodig.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Mijnbouwwet • <i>Besluit Erfgoedwet archeologie</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Mijnbouwregeling</i> 	
Trefwoorden:	Offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, installaties, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Het Mijnbouwbesluit werkt de hoofdelementen van de Mijnbouwwet uit. Meer technische details van de mijnwetgeving zijn uitgewerkt in de Mijnbouwregeling.

Het Mijnbouwbesluit heeft mede tot doel het verzekeren van planmatig beheer van voorkomens, de bescherming van de veiligheid en het milieu, en het beperken van schade ten gevolge van het bewegen van de aardbodem.

Het Mijnbouwbesluit bevat de volgende hoofdstukken:

- Algemeen (Hoofdstuk 1);
- Verkenningsonderzoek (Hoofdstuk 2);
- Het winnen en opslaan van stoffen (Hoofdstuk 3);
- Het meten van bodembeweging (Hoofdstuk 4);
- Mijnbouwwerken (Hoofdstuk 5);
- Pijpleidingen en kabels (Hoofdstuk 6);
- Verstrekking, beheer en gebruik van gegevens (Hoofdstuk 7);
- Waarborgfonds mijnbouwschade (Hoofdstuk 8);
- Splitsen en samenvoegen van vergunningen (Hoofdstuk 9);
- De veiligheid van groeven (Hoofdstuk 10);
- Overgangsbepalingen (Hoofdstuk 11);
- Wijziging van enige algemene maatregelen van bestuur (Hoofdstuk 12);
- Slotbepalingen (Hoofdstuk 13).

Wet basisregistratie ondergrond

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	8	
Titel:	Wet basisregistratie ondergrond	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 30 september 2015, houdende regels omtrent de basisregistratie ondergrond	
Verwijzing:	Tekst van de wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 30/09/2015 Datum inwerkingtreding: 01/01/2018	De Wet basisregistratie ondergrond is op 1 januari 2018 in werking getreden, met uitzondering van de artikelen 7, 20, 22, 27, 28, 29, 31, 32, tweede lid, 35, 36 en 37. De artikelen 27 en 29 zijn op 1 juli 2018 in werking getreden. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst die beschikbaar is op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Nog niet in werking	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat	
Kruisverwijzing:		
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> <i>Besluit basisregistratie ondergrond</i> 	
Trefwoorden:	ruimtelijke ordening	

Essentie:

De Wet basisregistratie ondergrond voorziet in een basisregistratie met gegevens over de geologische en bodemkundige opbouw van de ondergrond, ondergrondse constructies en gebruiksrechten in relatie tot de ondergrond. De Wet basisregistratie ondergrond is van toepassing in de territoriale zee en het continentale plat.

De Wet basisregistratie ondergrond heeft als doel het aan eenieder beschikbaar stellen van de gegevens en modellen over de ondergrond die bij of krachtens de in de Wet basisregistratie ondergrond gestelde regels in de registratie ondergrond zijn opgenomen, ter bevordering van:

- een goede vervulling van publiekrechtelijke taken, voor zover deze gegevens en modellen daarvoor noodzakelijk zijn; en
- een efficiënte uitwisseling en een efficiënt gebruik van geoinformatie (artikel 2).

De Minister van I&W zorgt er voor dat de basisregistratie ondergrond zodanig wordt opgezet dat de inhoud daarvan duurzaam wordt bewaard en te allen tijde binnen een redelijke termijn raadpleegbaar en beschikbaar is (artikel 5). Bij regeling van de Minister van I&W wordt een beheerder aangewezen, die is belast met het operationeel beheer van de basisregistratie ondergrond. (artikel 6).

Hoofdstuk 2 van de Wet basisregistratie ondergrond ziet op het register brondocumenten ondergrond. De wet definieert een brondocument als een document waarin rechtsfeiten of andere voor de basisregistratie ondergrond relevante feiten zijn neergelegd (artikel 1). Artikel 9 bepaalt dat een bestuursorgaan dat bij de uitvoering van een wettelijke taak of bij het verrichten van werkzaamheden een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen brondocument ontvangt met betrekking tot de ondergrond van Nederland of het continentaal plat, dat brondocument levert aan de Minister van I&W. De Minister van I&W draagt zorg voor de inschrijving van aangeleverde brondocumenten in het register brondocumenten ondergrond.

Hoofdstuk 3 van de Wet basisregistratie ondergrond heeft betrekking op de registratie ondergrond. De Minister van I&W draagt zorg voor de verwerking in de registratie ondergrond van de gegevens en modellen die zijn opgenomen in brondocumenten die in het register brondocumenten ondergrond zijn ingeschreven (artikel 14). Hoofdstuk 3 stelt verder vast welke specifieke gegevens opgenomen dienen te worden in het register ondergrond (artikelen 19 tot en met 22).

Hoofdstuk 4 van de Wet basisregistratie ondergrond regelt de inzage, verstrekking en het gebruik van gegevens opgenomen in de registratie ondergrond. De Minister van I&W verleent aan eenieder inzage in de registratie ondergrond, het register brondocumenten ondergrond en het register inzake meldingen modellen en verstrekt aan eenieder op verzoek de in de registratie ondergrond opgenomen gegevens en authentieke modellen (artikel 24). Hierbij is artikel 10 van de Wet openbaarheid van bestuur van overeenkomstige toepassing op de inzage in en het verstrekken van gegevens of authentieke modellen (artikel 24). Hoofdstuk 5 van de Wet basisregistratie ondergrond regelt de wijziging van gegevens opgenomen in de registratie ondergrond.

Ontgrondingenwet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	9	
Titel:	Ontgrondingenwet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 27 oktober 1965, houdende regelen omtrent de ontgrondingen	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 27/10/1965 Datum inwerkingtreding: 01/09/1971	De Ontgrondingenwet zal worden ingetrokken met de inwerkingtreding van de Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	De Minister van I&W is bevoegd tot het verlenen, wijzigen en intrekken van vergunningen voor ontgrondingen in bij ministeriële regeling aangewezen rijkswateren. Ten aanzien van andere ontgrondingen berust deze bevoegdheid bij gedeputeerde staten van de betrokken provincie.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ, continentaal plat	Voort het toepassingsgebied van de Wet is tevens de 20-meter dieptelijn, die wordt gehanteerd voor de begrenzing van het kustfundament, van belang. Landwaarts van deze lijn zijn ontgrondingen niet toegestaan om te voorkomen dat er eventuele schade wordt veroorzaakt aan het kustfundament.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Mijnbouwwet • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Beleidsregels ontgrondingen in rijkswateren • <i>Zandwinstrategie</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 9 januari 2008, houdende uitvoering van de Ontgrondingenwet voor rijkswateren (Besluit ontgrondingen in rijkswateren)</i> • <i>Regeling van de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat houdende aanwijzing van rijkswateren en begrenzing reikwijdte vrijstelling vergunningplicht ontgrondingen in rijkswateren (Regeling ontgrondingen in rijkswateren)</i> 	
Trefwoorden:	Oppervlaktedelfstoffen	

Essentie:

De Ontgrondingenwet stelt regels ten aanzien van de winning van oppervlaktedelfstoffen, zoals zand, grind, klei en schelpen. Het belangrijkste instrument dat hierbij gehanteerd wordt is een vergunningensysteem voor ontgrondingen. De Wet is nader uitgewerkt in het Besluit van 9 januari 2008, houdende uitvoering van de Ontgrondingenwet voor rijkswateren (Besluit ontgrondingen in rijkswateren).

In de Ontgrondingenwet wordt een onderscheid gemaakt tussen ontgrondingen in bij ministeriële regeling aangewezen rijkswateren en andere ontgrondingen. De rijkswateren waarop de Ontgrondingenwet van toepassing is, zijn vastgesteld in de Regeling ontgrondingen in rijkswateren. Deze omvatten mede de territoriale wateren en de EEZ. Daarnaast stelt de Wet dat deze mede van toepassing is op ontgrondingen op het continentaal plat, bedoeld in artikel 1 van de Mijnbouwwet (artikel 4a). Tevens stelt de Wet dat een ontgroning wordt geacht in de zee plaats te hebben "indien zij plaats heeft daar, waar de bodem bij gewone vloed of gewoon zomerpeil door het water van de zee wordt bedekt" (artikel 2). Voort het toepassingsgebied van de Wet is tevens de 20-meter dieptelijn, die wordt gehanteerd voor de begrenzing van het kustfundament, van belang. Landwaarts van deze lijn zijn ontgrondingen niet toegestaan om te voorkomen dat er eventuele schade wordt veroorzaakt aan het kustfundament.

Hoofdstuk I van de Wet bevat naast de boven gegeven definities een aantal andere algemene bepalingen. De Wet bevat een algemeen verbod om zonder vergunning te ontgronden. Daarnaast wordt onder andere aangegeven welke nadere voorschriften kunnen worden verbonden aan een vergunning voor een ontgroning ter bescherming van alle bij een ontgroning betrokken belangen (artikel 3). De Wet verbiedt het handelen in strijd met deze voorschriften (artikel 3a). De Wet bepaalt verder dat de Staat eigenaar is van "de op of onmiddellijk onder de oppervlakte van het continentaal plat aanwezige vaste stoffen, met inbegrip van de delfstoffen, bedoeld in artikel 1 van de Mijnbouwwet, voor zover die delfstoffen op een diepte van minder dan 100 meter beneden de oppervlakte van het continentaal plat aanwezig zijn" (artikel 4b).

Hoofdstuk II van de Ontgrondingenwet heeft betrekking op vergunningen. De Minister van I&W is bevoegd tot het verlenen, wijzigen en intrekken van vergunningen voor een ontgroning bij ministeriële regeling aan te wijzen rijkswateren. Ten aanzien van andere ontgrondingen berust deze bevoegdheid bij gedeputeerde staten van de betrokken provincie.

Hoofdstuk III van de Ontgrondingenwet stelt een beroepsprocedure in ten aanzien van beschikkingen genomen onder hoofdstuk II van de Wet.

Hoofdstuk IV van de Ontgrondingenwet stelt onder andere regels ten aanzien van de handhaving van de Wet.

Hoofdstuk V van de Ontgrondingenwet stelt regels ten aanzien van vergoeding van schade veroorzaakt door ontgrondingen.

Het Besluit ontgrondingen in rijkswateren bevat nadere regels voor rijkswateren ter uitvoering van de Ontgrondingenwet. De kernbepalingen van dit besluit zijn de uitzonderingen op de algemene vergunningplicht van artikel 3 Ontgrondingenwet.

Wet ruimtelijke ordening

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	10	
Titel:	Wet ruimtelijke ordening	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 20 oktober 2006, houdende nieuwe regels omtrent de ruimtelijke ordening (Wet ruimtelijke ordening)	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 20/10/2006 Datum inwerkingtreding: 01/07/2008	De gehele Wet is op 1 juli 2008 in werking getreden met uitzondering van Afdeling 9.2 inzake het Ruimtelijk planbureau. De Wet ruimtelijke ordening zal worden ingetrokken met de inwerkingtreding van de Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening</i> • Waterwet • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Omgevingswet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte 	De Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening bevat bepalingen ten aanzien van het overgangsrecht tussen de huidige Wet ruimtelijke ordening en zijn voorganger, de Wet op de Ruimtelijke Ordening.
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 21 april 2008 tot uitvoering van de Wet ruimtelijke ordening (Besluit ruimtelijke ordening)</i> • <i>Besluit van 22 augustus 2011, houdende algemene regels ter bescherming van nationale ruimtelijke belangen (Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (Barro), ofwel Besluit Ruimte)</i> 	
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening	

Essentie:

De Wet ruimtelijke ordening bevat het wettelijke kader voor het voeren van ruimtelijk orderingsbeleid waarbinnen de bij het gebruik van een gebied betrokken belangen tegen elkaar kunnen worden afgewogen. De Wet strekt zich uit tot het Nederlandse grondgebied met inbegrip van de territoriale zee, en de exclusieve economische zone (artikel 1.1).

De Wet ruimtelijke ordening voorziet in structuurvisies op rijksniveau; provinciaal niveau en gemeentelijk niveau (Hoofdstuk 2). Deze structuurvisies bevatten de hoofdlijnen van de voorgenomen ontwikkeling

van het betrokken gebied. Gemeenten stellen tevens een bestemmingsplan vast (Hoofdstuk 3). Het rijk en de provincie hebben in bepaalde gevallen de bevoegdheid in afwijking van het bestemmingsplan een inpassingsplan vast te stellen. Voor het rijk geldt deze bevoegdheid ook ten aanzien van provinciale inpassingsplannen. Voor gebieden die geen deel uitmaken van het grondgebied van een gemeente of een provincie kan, voor zover zulks bij algemene maatregel van bestuur is bepaald, een rijksbestemmingsplan worden vastgesteld (artikel 10.3). Onder de gebieden die provinciaal en gemeentelijk zijn ingedeeld bevindt zich het gedeelte van de territoriale zee tot 1 kilometer uit de kust (vastgesteld bij Wet van 2 november 1990 houdende regeling provincie en gemeentegrenzen langs de Noordzeekust van Den Helder tot en met Sluis; de Wet van 8 november 1980 tot provinciale indeling van de Waddenzee en de Wet van 12 december 1985 tot gemeentelijke indeling van de Waddenzee). Voorbij die afstand is de Noordzee niet provinciaal en gemeentelijk ingedeeld. In het verleden heeft de overheid de mogelijkheid verkend om een rijksbestemmingsplan Noordzee op te stellen. De overwegingen om niet over te gaan tot het opstellen van een dergelijk plan, zoals die zijn weergegeven in een brief van 15 juni 2011 van de toenmalige staatssecretaris van I&M, zijn nog steeds relevant.

Structuurvisies geven voor een gebied een samenhangende visie op het voor dat gebied door de bestuursorganen van het vaststellende overheidsniveau te voeren ruimtelijk beleid. De Wet onderscheidt twee soorten structuurvisies. De eerste is een structuurvisie die primair wordt opgesteld voor een gebied. De tweede is de zogenaamde aspectstructuurvisie. In deze laatste visie worden afzonderlijke aspecten van het ruimtelijk beleid uitgewerkt. De Wet vereist dat een structuurvisie de hoofdlijnen bevat van de voorgenomen ontwikkeling van het gebied waarop de visie betrekking heeft en de hoofdzaken van het te voeren ruimtelijk beleid. Een structuurvisie dient tevens in te gaan op de vraag hoe de voorgenomen ontwikkeling naar verwachting gerealiseerd zal worden.

In de Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening zijn bepalingen opgenomen ten aanzien van het overgangsrecht tussen de huidige Wet ruimtelijke ordening en zijn voorganger, de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Deze bepalingen stellen onder andere de figuur van de planologische kernbeslissing (PKB) onder de oude wet gelijk aan structuurvisies op rijksniveau onder de huidige Wet ruimtelijke ordening. Concrete beleidsbeslissingen in de PKB's behouden op basis van het overgangsrecht hun gelding tot en met het moment waarop de PKB komt te vervallen, dan wel de beleidsbeslissingen worden vervangen door een algemene regel. Alle ruimtelijke rijksbelangen uit de eerder uitgebrachte PKB's (en uit de nog aan te nemen structuurvisie) die juridische borging vragen, worden gewaarborgd in de AMvB Ruimte, ook wel aangeduid als het Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (Barro) of Besluit Ruimte. De visie van de rijksoverheid op het algemene beleid ten aanzien van de ruimtelijke ordening is uitgewerkt in de Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte (SVIR).

Wet milieubeheer

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	11	
Titel:	Wet milieubeheer	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 13 juni 1979, houdende regelen met betrekking tot een aantal algemene onderwerpen op het gebied van de milieuhygiëne	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 13/06/1979 Datum inwerkingtreding: 01/09/1980	De regelgeving over plaatsgebonden activiteiten in de Wet zal vervangen worden door de Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	De Wet voorziet ook in bepaalde bevoegdheden voor de Minister van EZK.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	De Wet is van toepassing op het gehele Nederlandse grondgebied, inclusief de territoriale zee. Hoofdstuk 7 (de voorschriften voor de milieueffectrapportage), Hoofdstuk 8 (inrichtingen), Hoofdstuk 9 (stoffen en produkten), Hoofdstuk 12, titel 3 (voorschriften omtrent rapportages door bepaalde inrichtingen) en Hoofdstuk 16, titel 2 (de voorschriften omtrent inrichtingen die broeikasgassen uitstoten) zijn ook van toepassing in de EEZ.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Omgevingswet • <i>Nationaal milieubeleidsplan 4</i> • • Espoo-Verdrag • <i>Protocol inzake strategische milieubeoordeling bij het Espoo-Verdrag</i> • M.e.r.-richtlijn • <i>Strategische milieubeoordelingsrichtlijn (2001/42/EG)</i> 	Delen van de Wet (bepalingen omtrent inrichtingen en handhaving) zijn overgenomen door de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht die op 01/10/2010 in werking is getreden.
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Besluit van 4 juli 1994, houdende uitvoering van het hoofdstuk Milieueffectrapportage van de Wet milieubeheer (Besluit milieueffectrapportage) 	
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Wet milieubeheer is een kaderwet die algemene regels bevat voor de bescherming van het milieu, waaronder een aantal algemene onderwerpen die voorheen verspreid waren te vinden in verschillende sectorale milieuwetten.

De Wet bevat geen specifieke bepaling waaruit het toepassingsgebied kan worden opgemaakt. Dit betekent dat de Wet van toepassing is op het gehele Nederlandse grondgebied, inclusief de territoriale zee. Hoofdstuk 7 (de voorschriften voor de milieueffectrapportage), Hoofdstuk 8 (inrichtingen), Hoofdstuk 9 (stoffen en producten), Hoofdstuk 12, titel 3 (de voorschriften omtrent rapportage door bepaalde inrichtingen) en Hoofdstuk 16, titel 2 (de voorschriften omtrent inrichtingen die broeikasgassen uitstoten) zijn ook van toepassing in de EEZ (zie artikelen 7.2, 7.2a, 8.40, 9.1.1, 12.19, 16.3 en 16.48).

De Wet voorziet in de toedeling van bevoegdheden en procedures voor het gebruik van deze bevoegdheden. De Minister van I&W is de voornaamste verantwoordelijke Minister. Daarnaast voorziet de Wet ook in bepaalde verantwoordelijkheden voor de Minister van EZK. De Wet bevat een aantal normatieve elementen, waaronder een algemene zorgplicht voor het milieu. Dit houdt volgens de Wet in ieder geval in dat "een ieder die weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat door zijn handelen of nalaten nadelige gevolgen voor het milieu kunnen worden veroorzaakt, verplicht is dergelijk handelen achterwege te laten voor zover zulks in redelijkheid kan worden gevegd, dan wel alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevegd teneinde die gevolgen te voorkomen of, voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen, deze zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken" (artikel 1.1a).

De belangrijkste hoofdstukken uit de Wet hebben betrekking op:

- Milieubeleidsplannen en programma's (Hoofdstuk 4);
- Milieukwaliteitseisen (Hoofdstuk 5);
- Milieueffectrapportages (Hoofdstuk 7);
- Inrichtingen (Hoofdstuk 8);
- Afvalstoffen (Hoofdstuk 10);
- Verslag-, registratie- en meetverplichtingen (Hoofdstuk 12);
- Procedures voor vergunningen en ontheffingen (Hoofdstuk 13);
- Handel in emissierechten (Hoofdstuk 16).

De Wet vereist dat de Ministers van I&W, EZK en OC&W ten minste eenmaal in de vier jaar een nationaal milieubeleidsplan vaststellen, dat met het oog op de bescherming van het milieu richting geeft aan van rijkswege in de eerstvolgende vier jaar te nemen beslissingen, en dat naar verwachting tevens richting zal kunnen geven aan in de daarop volgende vier jaar te nemen beslissingen (artikel 4.3). Het laatste Nationaal Milieubeleidsplan (NMP4) dateert van 2001 en is een strategische, op de lange termijn (2030) gerichte beleidsnota zonder concreet uitgewerkte maatregelpakketten. Het NMP4 vervangt niet het op de korte termijn (2010) gerichte NMP3, maar is aanvullend op het van kracht blijvende NMP3 uit 1998. Daarnaast moeten de Ministers van I&W, EZK en OC&W jaarlijks een nationaal milieuprogramma vaststellen (artikel 4.7). De Wet bevat ook regels voor het opstellen van milieubeleidsplannen en programma's op provinciaal, regionaal en gemeentelijk niveau.

Hoofdstuk 7 bevat algemene regels ten aanzien van milieueffectrapportages (m.e.r.). Die regels zijn nader uitgewerkt in het Besluit milieueffectrapportage (Besluit m.e.r.) dat onder andere de activiteiten aanwijst die belangrijke nadelige gevolgen kunnen hebben voor het milieu en m.e.r.-(beoordelings)plichtig zijn.

Het vergunningstelsel dat voorheen was opgenomen in hoofdstuk 8 van de Wet is in de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht geïntegreerd of haakt hierbij aan.

Besluit milieueffectrapportage

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	12	
Titel:	Besluit milieueffectrapportage	Hier afgekort met Besluit m.e.r.
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Besluit van 4 juli 1994, houdende uitvoering van het hoofdstuk Milieu-effectrapportage van de Wet milieubeheer	
Verwijzing:	Tekst van het besluit	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 04/07/1994 Datum inwerkingtreding: 01/09/1994	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet milieubeheer • <i>Nationaal milieubeleidsplan 4</i> • Espoo-Verdrag • M.e.r.-richtlijn 	Het Besluit m.e.r. legt nadere regels neer ten aanzien van de milieueffectrapportage. Algemene regels ten aanzien van de milieueffectrapportage zijn gegeven in hoofdstuk 7 van de Wet milieubeheer, het Espoo-Verdrag en de M.e.r.-richtlijn.
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart, offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, oppervlaktedelfstoffen, installaties, recreatie en toerisme, milieu/verontreiniging, baggerstort, windenergie, luchtvaart, kustverdediging	

Essentie:

Het Besluit m.e.r. bevat nadere regels ten aanzien van de milieueffectrapportage (m.e.r.). Algemene regels ten aanzien van de milieueffectrapportage zijn gegeven in hoofdstuk 7 van de Wet milieubeheer, het Espoo-Verdrag en de M.e.r.-richtlijn.

Hoofdstuk 2 van het Besluit m.e.r. bepaalt, overeenkomstig artikel 7.2 van de Wet milieubeheer, ten aanzien van welke activiteiten en besluiten het maken van een milieueffectrapportage verplicht is, dan wel waarvoor er een m.e.r.-beoordelingsplicht is. De activiteiten en besluiten die zijn aangewezen als m.e.r.-plichtig zijn opgenomen op de lijst in onderdeel C van de Bijlage bij het besluit. De activiteiten en besluiten die zijn aangewezen als m.e.r.-beoordelingsplichtig zijn opgenomen op de lijst in onderdeel D. Een activiteit die op beide lijsten voorkomt is rechtstreeks m.e.r.-plichtig, indien is voldaan aan de genoemde criteria die bij de aangegeven categorie zijn vermeld. Voor enkele activiteiten die plaatsvinden in gevoelige gebieden (die gedefinieerd zijn in onderdeel A van de Bijlage bij het besluit) geldt een lagere drempel voor de m.e.r.- (beoordelings)plicht.

Het Besluit m.e.r. wijst verschillende mijnbouw- en ontgrondingenactiviteiten, waarvoor een vergunning vereist is op grond van de Mijnbouwwet en de Ontgrondingenwet, aan als m.e.r.- (beoordelings)plichtig. De m.e.r.- (beoordelings)plicht is tevens van toepassing op activiteiten in de EEZ waarvoor uitsluitend een vergunning is vereist op grond van de Waterwet. Het gaat daarbij om: a) de constructie van installaties of bouwwerken in, op of boven de zeebodem, dan wel in de ondergrond daarvan (waaronder installaties of bouwwerken die gebruikt worden voor de opwekking van windenergie), b) het ophogen van de zeebodem (bijvoorbeeld de aanleg van een eiland), en c) andere vormen van gebruik van de zeebodem van enige omvang.

Het voormalige hoofdstuk 3 van het Besluit m.e.r. gaf nadere regels aangaande de indiening en behandeling van een verzoek om een ontheffing van de verplichting tot het maken van een milieueffectrapport. Regels omtrent een ontheffing van de verplichting tot het maken van een milieueffectrapport zijn thans opgenomen in de artikelen 7.4 en 7.5 van de Wet milieubeheer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	13	
Titel:	Wet algemene bepalingen omgevingsrecht	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 6 november 2008, houdende regels inzake een vergunningstelsel met betrekking tot activiteiten die van invloed zijn op de fysieke leefomgeving en inzake handhaving van regelingen op het gebied van de fysieke leefomgeving (Wet algemene bepalingen omgevingsrecht)	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 06/11/2008 Datum inwerkingtreding: 01/10/2010	De Wet zal worden ingetrokken met de inwerkingtreding van Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	Op termijn wordt de Minister van BZK verantwoordelijk minister.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Invoeringswet Wet algemene bepalingen omgevingsrecht</i> • Wet milieubeheer • Omgevingswet 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 25 maart 2010, houdende regels ter uitvoering van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Besluit omgevingsrecht)</i> • <i>Regeling van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 30 maart 2010, nr. BJZ2010008979, houdende nadere regels ter uitvoering van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en van het Besluit omgevingsrecht (Regeling omgevingsrecht)</i> 	
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) voegt verschillende stelsels van vergunningen, ontheffingen en meldingen (toestemmingen) op het gebied van ruimte, bouwen, milieu, natuur en monumenten samen tot één geïntegreerde omgevingsvergunning.

De Wet is als volgt opgebouwd:

- Begripsbepalingen (Hoofdstuk 1);
- De omgevingsvergunning (Hoofdstuk 2);
- Voorbereidingsprocedures (Hoofdstuk 3);

- Financiële bepalingen (Hoofdstuk 4);
- Bestuursrechtelijke handhaving (Hoofdstuk 5);
- Inwerkingtreding beschikkingen en rechtsbescherming (Hoofdstuk 6);
- Verdere bepalingen (Hoofdstuk 7);
- Overgangs- en slotbepalingen (Hoofdstuk 8).

De Wet voorziet in een algemeen verbod zonder omgevingsvergunning verschillende gespecificeerde projecten uit te voeren (artikel 2.1). Het gaat daarbij om plaatsgebonden activiteiten die op een of andere manier van invloed zijn op de fysieke leefomgeving, waaronder activiteiten die vallen binnen het bereik van de Wet ruimtelijke ordening, de Wet milieubeheer, de Erfgoedwet en de Mijnbouwwet. Voor mijnbouwwerken in de EEZ blijft de vergunningplicht op basis van de Mijnbouwwet onverminderd in stand, aangezien de werkingssfeer van de Wabo zich niet uitstrekt tot de EEZ. Verscheidene andere wetten bevatten toestemmingen voor het verrichten van activiteiten die niet per definitie alleen plaatsgebonden zijn. Voor zover zij wel plaatsgebonden zijn, worden zij bij de omgevingsvergunning aangehaakt (incidenteel geïntegreerd). Hierbij gaat het onder andere om ontheffingen in het kader van de Wet bodembescherming en de Wet milieubeheer.

De Wet is nader uitgewerkt in het Besluit omgevingsrecht (Bor) en de ministeriële regeling omgevingsrecht (Mor). Het besluit en de regeling vervangen hetgeen voorheen in diverse wetten, uitvoeringsbesluiten en -regelingen was geregeld, waaronder het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer van de Wet milieubeheer. Het Besluit omgevingsrecht wijst onder andere de verschillende vergunningplichtige en vergunningvrije activiteiten aan, wie bevoegd gezag is voor de vergunningverlening en de wijze waarop een dergelijke vergunningaanvraag moet geschieden. Het Besluit omgevingsrecht wijst in artikel 3.3 de Minister van I&W aan als het bestuursorgaan dat bevoegd is om, in overeenstemming met de Minister van I&W, te beslissen op een vergunningaanvraag die betrekking heeft op activiteiten met betrekking tot een inrichting die behoort tot een categorie die in bijlage I, onderdeel C, is aangewezen en die geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen op of in de territoriale zee op een plaats die niet deel uitmaakt van een gemeente of provincie. Bijlage I vermeldt onder andere bepaalde inrichtingen die vallen binnen het bereik van de Ontgrondingenwet en windmolenparken. De Minister van EZK is het bevoegd gezag voor een inrichting die in hoofdzaak een mijnbouwwerk is, en mijnbouwwerken, niet zijnde inrichtingen.

Wet natuurbescherming

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	14	
Titel:	Wet natuurbescherming	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Regels ter bescherming van de natuur (Wet natuurbescherming)	
Verwijzing:	Tekst van de wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 16 december 2015 Datum inwerkingtreding: 1 januari 2017	De onderwerpen die in de wet geregeld zijn, zijn geïntegreerd in de Omgevingswet middels de Wet van 8 juli 2020 tot wijziging van de Omgevingswet en enkele andere wetten in verband met de overgang van de Wet natuurbescherming naar de Omgevingswet (Aanvullingswet natuur Omgevingswet). Naar verwachting treedt de Omgevingswet op 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst die beschikbaar is op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Artikel 1.2, lid 1 van de wet bepaalt dat deze is mede van toepassing in de exclusieve economische zone, met uitzondering van de paragrafen 3.4 en 3.5, de artikelen 3.26 tot en met 3.30, 3.32 en 3.33, en hoofdstuk 4. De wet is niet van toepassing op handelingen die onderwerp zijn van het gemeenschappelijk visserijbeleid van de EU, voor zover deze plaatsvinden in de exclusieve economische zone (artikel 1.2 lid 2).
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Omgevingswet • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Wet windenergie op zee • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • <i>Haaienactieplan 2015-2021</i> • <i>Rijkswaarnatuurvisie</i> • Biodiversiteitsverdrag • Verdrag van Bonn • ASCOBANS • Overeenkomst zeehonden Waddenzee • AEWA • Verdrag van Bern • OSPAR-Verdrag 	

Veld	Invulling	Toelichting
	<ul style="list-style-type: none"> • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 11 oktober 2016, houdende regels ter uitvoering van de Wet natuurbescherming (Besluit natuurbescherming)</i> 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

De Wet natuurbescherming beoogt één integraal en vereenvoudigd kader te creëren voor de natuurbescherming. De Wet natuurbescherming is mede van toepassing in de exclusieve economische zone, met uitzondering van de paragrafen 3.4 en 3.5, de artikelen 3.26 tot en met 3.30, 3.32 en 3.33, en hoofdstuk 4 (artikel 1.2, lid 1). De wet is niet van toepassing op handelingen die onderwerp zijn van het gemeenschappelijk visserijbeleid van de EU, voor zover deze plaatsvinden in de exclusieve economische zone (artikel 1.2 lid 2). De Wet natuurbescherming vervangt de volgende wetten: de Flora- en faunawet, de Natuurbeschermingswet 1998 en de Boswet.

De Wet natuurbescherming neemt de Europese regelgeving als uitgangspunt. De Europese regelgeving verzekert een hoog beschermingsniveau van de natuur. Met het oog op een goede doorwerking van de Europese beschermingskaders en maximale duidelijkheid voor burgers, ondernemers en overheden is ervoor gekozen de kern en reikwijdte van de Europese voorschriften op herkenbare wijze op formeel wetsniveau te regelen. Waar dat noodzakelijk is voor een adequate bescherming van natuurwaarden waarvoor geen specifieke bescherming is voorzien in Europese regelgeving worden op formeel wetsniveau aanvullende, als zodanig kenbare “nationale” beschermingsvoorschriften verankerd.

De Wet Natuurbescherming is gericht op: a. het beschermen en ontwikkelen van de natuur, mede vanwege de intrinsieke waarde, en het behouden en herstellen van de biologische diversiteit; b. het doelmatig beheren, gebruiken en ontwikkelen van de natuur ter vervulling van maatschappelijke functies, en c. het verzekeren van een samenhangend beleid gericht op het behoud en beheer van waardevolle landschappen, vanwege hun bijdrage aan de biologische diversiteit en hun cultuurhistorische betekenis, mede ter vervulling van maatschappelijke functies (artikel 1.10).

Algemene regels ten aanzien van het natuurbeleid zijn opgenomen in Hoofdstuk 1.2 van de wet. Artikel 1.5 verplicht de Minister van LNV tot het vaststellen van een nationale natuurvisie. Deze bevat de hoofdlijnen van het te voeren rijksbeleid gericht op het behoud en het zo mogelijk versterken van de biologische diversiteit, het duurzame gebruik van de bestanddelen daarvan en de bescherming van waardevolle landschappen, in nationaal en internationaal verband, en het behoud en het zo mogelijk versterken van de recreatieve, de educatieve en de belevingswaarde van natuur en landschap, in samenhang met het beleid om te komen tot een verduurzaming van de economie. De nationale natuurvisie bevat voor zover mogelijk een kwantificering van de instandhoudingsdoelstellingen voor de in Natura 2000-gebieden en bijzondere nationale natuurgebieden te beschermen habitats en soorten. Tevens dient informatie opgenomen te worden over wijzigingen van de besluiten tot aanwijzing van die Natura 2000-gebieden en bijzondere nationale natuurgebieden.

Artikel 1.13 van de Wet voorziet in de mogelijkheid bij of krachtens AMvB programma's vast te stellen om de belasting van natuurwaarden van Natura 2000-gebieden of bijzondere nationale natuurgebieden te verminderen en de instandhoudingsdoelstellingen van die gebieden te realiseren, of de staat van instandhouding van de van nature in Nederland in het wild voorkomende soorten dieren of planten of de in Nederland voorkomende typen natuurlijke habitats of habitats van soorten te verbeteren.

Hoofdstuk 2 van de Wet heeft betrekking op Natura 2000-gebieden en geeft onder andere regels voor de aanwijzing en instandhouding van deze gebieden, en voor plannen, projecten en andere handelingen die significante gevolgen kunnen hebben voor Natura 2000-gebieden. Tevens geeft Hoofdstuk 2 regels voor de aanwijzing van bijzondere nationale natuurgebieden die niet de status van Natura 2000-gebied hebben.

Hoofdstuk 3 van de Wet natuurbescherming ziet op soortenbescherming en stelt afzonderlijk regels voor het beschermingsregime van soorten onder de EU Vogelrichtlijn en Habitatrichtlijn en andere

soorten. De grijze zeehond is onder artikel 3.10 en Bijlage A een van de soorten die onder dit laatste regime valt.

De overige hoofdstukken van de Wet hebben onder andere betrekking op:

- Vrijstellingen, beschikkingen en verplichtingen (Hoofdstuk 5);
- Financiële bepalingen (Hoofdstuk 6);
- Handhaving (Hoofdstuk 7);
- Overig (Hoofdstuk 8);
- Overgangsrecht (Hoofdstuk 9);
- Wijziging andere wetten (Hoofdstuk 10);
- Samenloop met andere wetsvoorstellen (Hoofdstuk 11); en
- Slotbepalingen (Hoofdstuk 12).

Visserijwet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	15	
Titel:	Visserijwet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 30 mei 1963, houdende nieuwe regelen omtrent de visserij	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 30/05/1963 Datum inwerkingtreding: 01/06/1964	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Visserijzone	De Visserijwet maakt een onderscheid tussen zeevisserij, kustvisserij en binnenvisserij. Deze drie soorten visserij zijn in de Wet afzonderlijk geregeld. Onder zeevisserij wordt verstaan het vissen in zee, met inbegrip van het vissen in de visserijzone en in daaraan grenzende, bij AMvB als zeegebied aangewezen wateren; onder kustvisserij het vissen in de bij AMvB als kustwater aangewezen wateren en onder binnenvisserij het vissen in de overige wateren van Nederland. Het Besluit aanwijzing zeegebied en kustwateren wijst een aantal (additionele) gebieden aan als "zeegebied" en "kustwater". De visserijzone is gedefinieerd in artikel 1, vierde lid, onder a, van de Visserijwet.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Haaienactieplan 2015-2021</i> • Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 21 april 1970, houdende uitvoering van artikel 1, vierde lid, onder b en c, van de Visserijwet 1963 (Besluit aanwijzing zeegebied en kustwateren 1970)</i> • <i>Besluit van 25 november 1977, houdende bepalingen omtrent de uitoefening van de zee- en kustvisserij (Reglement zee- en kustvisserij 1977)</i> 	Naast deze besluiten zijn er nog een groot aantal andere uitvoerende besluiten die zijn gebaseerd op de Visserijwet.
Trefwoorden:	Visserij, natuur en ecologie	De Wet bepaalt dat bij het stellen van regels voor de zeevisserij rekening kan worden gehouden met de belangen van de natuurbescherming en dat bij het stellen van regelen in het belang van de kustvisserij en de binnenvisserij mede rekening wordt gehouden met de belangen van de natuurbescherming.

Essentie:

De Visserijwet 1963 vormt de basis van de Nederlandse visserijwetgeving. De Wet bevat zowel rechtstreeks toepasselijke bepalingen als bevoegdheden voor het opstellen van nadere regelgeving. De Minister van LNV is verantwoordelijk voor uitvoering van de Visserijwet. De Wet dient mede als wettelijke basis voor de uitvoering van de verplichtingen voor Nederland die voortvloeien uit het gemeenschappelijk visserijbeleid van de EU en internationale visserijverdragen.

De Visserijwet maakt een onderscheid tussen zeevisserij, kustvisserij en binnenvisserij. Deze drie soorten visserij zijn in de Wet afzonderlijk geregeld. Onder zeevisserij wordt verstaan “het vissen in zee, met inbegrip van het vissen in de visserijzone en in daaraan grenzende, bij [AMvB] als zeegebied aangewezen wateren”; onder kustvisserij “het vissen in de bij [AMvB] als kustwater aangewezen wateren” en onder binnenvisserij “het vissen in de overige wateren van Nederland” (artikel 1). Het besluit van 21 april 1970, houdende uitvoering van artikel 1, vierde lid, onder b en c, van de Visserijwet 1963 (Besluit aanwijzing zeegebied en kustwateren) wijst een aantal (additionele) gebieden aan als “zeegebied” en “kustwater”. De visserijzone is gedefinieerd in artikel 1, vierde lid, onder a van de Visserijwet: De binnengrens van de visserijzone wordt gevormd door de basislijn vanwaar de territoriale zee wordt gemeten en de buitengrens samenvalt met de buitengrens van het continentaal plat en de EEZ.

Hoofdstuk I van de Visserijwet bevat algemene bepalingen. In dit hoofdstuk wordt onder andere vastgesteld wat wordt verstaan onder vis en visserij. Tevens stelt dit hoofdstuk algemene regels ten aanzien van minimummaten, gesloten tijden, welzijnsregels en andere maatregelen in het belang van de visserij.

Hoofdstuk II van de Visserijwet voorziet in de mogelijkheid bij of krachtens AMvB regels te stellen betreffende het registreren van en het voeren van lettertekens en nummers door vissersvaartuigen.

Hoofdstuk IIA van de Visserijwet voorziet in de mogelijkheid bij of krachtens AMvB ter uitvoering van op grond van internationale overeenkomsten of van besluiten van volkenrechtelijke organisaties opgelegde verplichtingen of verleende bevoegdheden regels te stellen in het belang van de visserij. Deze bepaling heeft met name belang voor EU-regelgeving en internationale visserijverdragen.

Hoofdstuk III van de Visserijwet geeft nadere regels ten aanzien van de zeevisserij. In het belang van de zeevisserij kunnen bij of krachtens AMvB regels worden gesteld, die kunnen strekken tot instandhouding dan wel uitbreiding van de visvoorraden of tot een beperking van de vangstcapaciteit. Zij kunnen mede voorschriften omvatten in het belang van de naleving van deze regels. De Wet bepaalt verder dat bij het stellen van regels voor de zeevisserij rekening kan worden gehouden met de belangen van de natuurbescherming (artikel 4(1)).

Hoofdstukken IV en V van de Visserijwet geven nadere regels ten aanzien van de kustvisserij en de binnenvisserij. De Wet bepaalt dat bij het stellen van regels in het belang van de kustvisserij en de binnenvisserij mede rekening wordt gehouden met de belangen van de natuurbescherming (artikelen 9(2) en 16(2)).

Hoofdstuk VI van de Visserijwet betreft toezichts-, dwang- en strafbepalingen en geeft tevens de mogelijkheid tot bestuurlijke maatregelen, zoals het instellen van een visserijverbod in het belang van de volksgezondheid.

Erfgoedwet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	16	
Titel:	Erfgoedwet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:		
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 9 december 2015 Datum inwerkingtreding: 1 juli 2016	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van OC&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, aansluitende zone	<p>De Erfgoedwet is van toepassing op het grondgebied, inclusief de territoriale zee. Hoofdstuk 5 over de archeologische monumentenzorg is tevens van toepassing in de aansluitende zone.</p> <p>De Ontgrondingenwet bepaalt dat aan een vergunning tot ontgrondingen voorschriften kunnen worden verbonden die de vergunninghouder verplichten: technische maatregelen te treffen waardoor archeologische vondsten in de bodem kunnen worden behouden; een opgraving te verrichten als bedoeld de Erfgoedwet; of de ontgraving te laten begeleiden door een deskundige op het terrein van de archeologische monumentenzorg.</p> <p>Het Mijnbouwbesluit bepaalt dat indien bij mijnbouwactiviteiten op het continentaal plat een archeologisch monument als bedoeld in artikel 1.1 van de Erfgoedwet of een vermoedelijk archeologisch monument wordt gevonden of een archeologische vondst als bedoeld in artikel 1.1 van de Erfgoedwet wordt aangetroffen, artikel 5.10 van de Erfgoedwet van toepassing is en dat de artikelen 56, 58, eerste lid, en 59 van de Monumentenwet 1988, zoals die wet luidde voor inwerkingtreding van de Erfgoedwet, van overeenkomstige toepassing zijn.</p>
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Omgevingswet • Mijnbouwbesluit • <i>Handhavingsplan cultureel erfgoed Noordzee en Waddenzee</i> • <i>North Sea Prehistory Research and Management Framework (NSPRMF) 2019</i> • <i>Visie Erfgoed en Ruimte</i> 	

Veld	Invulling	Toelichting
	<ul style="list-style-type: none"> Verdrag cultureel erfgoed onder water <i>Verdrag van Valletta (Verdrag van Malta)</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> <i>Besluit Erfgoedwet archeologie</i> 	
Trefwoorden:	Archeologie, wetenschappelijk onderzoek	

Essentie:

De Erfgoedwet is van toepassing op het grondgebied, inclusief de territoriale zee. Hoofdstuk 5 over de archeologische monumentenzorg is tevens van toepassing in de aansluitende zone. De Erfgoedwet vervangt de Monumentenwet 1988.

De Ontgrondingenwet bepaalt dat aan een vergunning tot ontgrondingen voorschriften kunnen worden verbonden die de vergunninghouder verplichten: technische maatregelen te treffen waardoor archeologische vondsten in de bodem kunnen worden behouden; een opgraving te verrichten als bedoeld de Erfgoedwet; of de ontgraving te laten begeleiden door een deskundige op het terrein van de archeologische monumentenzorg. Het Mijnbouwbesluit bepaalt dat indien bij mijnbouwactiviteiten op het continentaal plat een archeologisch monument als bedoeld in artikel 1.1 van de Erfgoedwet of een vermoedelijk archeologisch monument wordt gevonden of een archeologische vondst als bedoeld in artikel 1.1 van de Erfgoedwet wordt aangetroffen, artikel 5.10 van de Erfgoedwet van toepassing is en dat de artikelen 56, 58, eerste lid, en 59 van de Monumentenwet 1988, zoals die wet luidde voor inwerkingtreding van de Erfgoedwet, van overeenkomstige toepassing zijn.

Voor de territoriale zee en de aansluitende zone is met name hoofdstuk 5 van de Erfgoedwet, dat ziet op archeologische monumentenzorg, van belang. Hierbij kan worden opgemerkt dat uit de ervaring met de Monumentenwet 1988 in de afgelopen jaren was gebleken dat de bescherming van archeologisch erfgoed onder water onvoldoende was. In de praktijk bleek het verbod tot het verrichten van een opgraving op zee niet te handhaven. De problematiek zat vooral in de wijze waarop archeologische monumenten en het doen van opgravingen waren omschreven. In tegenstelling tot op het land, liggen maritieme archeologische monumenten vaak op de bodem in plaats van in de bodem. Verwijdering van dat erfgoed kan dan zonder (merkbare) verstoring van de bodem geschieden. Daarnaast liggen toebehoren van bijvoorbeeld een scheepswrak vaak rond een wrak en is achteraf lastig aan te tonen dat deze spullen tot dat wrak behoorden. Tot slot is er bij erfgoed onder water doorgaans geen sprake van het opsporen of onderzoeken van archeologische monumenten. Het erfgoed is zichtbaar en wordt simpelweg meegenomen zonder dat van opsporen gesproken kan worden. Naar aanleiding van deze problematiek zijn in de Erfgoedwet enkele aanpassingen aangebracht in de formuleringen rond archeologische monumenten en opgravingen. Deze aanpassingen beogen de oorspronkelijk bedoelde bescherming van maritiem erfgoed te garanderen.

Het uitgangspunt van hoofdstuk 5 van de Erfgoedwet is een opgravingsverbod (artikel 5.1). Een opgraving is in dit artikel gedefinieerd als handelingen te verrichten met betrekking tot het opsporen, onderzoeken of verwerven van cultureel erfgoed of onderdelen daarvan, waardoor verstoring van de bodem, of verstoring of gehele of gedeeltelijke verplaatsing of verwijdering van een archeologisch monument of cultureel erfgoed onder water optreedt.

Opgravingen kunnen slechts worden uitgevoerd met een certificaat dat op aanvraag wordt verstrekt door een instelling die door de Minister van OC&W hiertoe is aangewezen (artikelen 5.1 en 5.2). Artikel 5.4 bevat de voorwaarden die aan een certificaat zijn verbonden. De houder van het certificaat is onder andere verplicht de opgraving op een professionele wijze te verrichten. Artikel 5.5 maakt het mogelijk bij of krachtens AMvB nadere regels aan de certificering te stellen. De melding van opgravingen, het overdragen van vondsten en het eigendom van vondsten is geregeld in de artikelen 5.6 en 5.7. Een archeologische vondst die is aangetroffen bij een opgraving en waarop niemand zijn recht van eigendom kan bewijzen, is eigendom van de Staat, indien de vondst is aangetroffen buiten het grondgebied van enige gemeente. Dit betreft het deel van de territoriale zee voorbij de 1-kilometergrens en de aansluitende zone. Artikel 5.10 regelt archeologische toevalsvondsten. Een persoon die

anders dan bij het verrichten van opgravingen een vondst doet waarvan hij weet dan wel redelijkerwijs moet vermoeden dat het een archeologische vondst betreft, meldt dit zo spoedig mogelijk bij de Minister van OC&W.

In de Visie Erfgoed en Ruimte is als doelstelling voor de Noordzee opgenomen om het cultureel erfgoed goed te positioneren bij ruimtelijke ontwikkelingen op de Noordzee.

Wet installaties Noordzee

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	17	
Titel:	Wet installaties Noordzee	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 3 december 1964, houdende voorzieningen ten aanzien van installaties op de bodem van de Noordzee	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 03/12/1964 Datum inwerkingtreding: 05/12/1964	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van J&V	De Minister van J&V is verantwoordelijk voor de uitvoering van de strafrechtelijke aspecten van de Wet. De verantwoordelijkheid van andere ministeries is afhankelijk van het type voorschrift dat op basis van de Wet wordt aangenomen.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Continentaal plat	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> Waterwet 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> <i>Besluit van 8 december 1964, tot toepassing van artikel 4 van de Wet installaties Noordzee</i> 	
Trefwoorden:	Installaties	

Essentie:

De Wet installaties Noordzee dient als basis voor het treffen van voorzieningen ter bescherming van rechtsbelangen ten aanzien van installaties opgericht buiten de territoriale wateren op de bodem van het deel van de Noordzee waarvan de grenzen samenvallen met die van het aan Nederland toekomende gedeelte van het continentaal plat (aanhef en artikel 1).

Artikel 2 van de Wet bepaalt dat de Nederlandse strafwet toepasselijk is op ieder die zich op of met betrekking tot een installatie ter zee aan enig strafbaar feit schuldig maakt. De Wet biedt middels artikel 3 de mogelijkheid om bij AMvB andere Nederlandse wettelijke voorschriften van toepassing te verklaren ten aanzien van installaties ter zee. Artikel 5 voorziet in de mogelijkheid om bij AMvB ten aanzien van daarin te omschrijven installaties ter zee de toepasselijkheid van de Nederlandse strafwet en van de krachtens artikel 3 aangewezen wettelijke voorschriften uit te sluiten of te beperken. Op grond van artikel 6 van de Wet moet een AMvB gegrond op artikel 3 of artikel 5 onverwijld worden ingetrokken, indien niet binnen drie maanden na inwerkingtreding een wetsvoorstel bij de Staten-Generaal is ingediend ter vervanging van die maatregel.

Artikel 7 van de Wet bevatte een bepaling die de mogelijkheid bood om bij AMvB voorschriften vast te stellen ten aanzien van opgerichte of op te richten installaties op de bodem van het Nederlandse continentaal plat, maar bood slechts beperkte mogelijkheden voor het reguleren van afzonderlijke installaties ter zee. Nadere mogelijkheden voor dergelijke regulering zijn opgenomen in de Waterwet. Artikel 7 van de Wet installaties Noordzee is vervallen.

De Wet voorziet in de mogelijkheid om bij AMvB de bevoegde autoriteiten, colleges en ambtenaren belast met de uitvoering van de krachtens artikel 3 van toepassing verklaarde voorschriften, dan wel het ten uitvoer leggen van rechterlijke uitspraken, aan te wijzen (artikel 4). Hier is uitvoering aan gegeven door middel van een Besluit van 8 december 1964, tot toepassing van artikel 4 van de Wet installaties Noordzee. Dit Besluit wijst het arrondissement van de rechtbank te Amsterdam aan als bevoegd rechtscollege voor strafbare feiten begaan op installaties in de zin van de Wet. De zaak wordt behandeld en

beslist door de kantonrechter van de rechtbank. De AMvB verschaft opsporingsambtenaren, deurwaarders en ambtenaren de mogelijkheid hun bevoegdheden uit te oefenen op installaties ter zee.

Wet windenergie op zee

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	18	
Titel:	Wet windenergie op zee	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 24 juni 2015, houdende regels omtrent windenergie op zee	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 24/6/2015 Datum inwerkingtreding: 1/7/2015	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van EZK	Artikel 3 van de wet bepaalt dat de Minister van EZ kavelbesluiten kan nemen in overeenstemming met de Minister van I&W
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee; exclusieve economische zone	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Wet Natuurbescherming • <i>Beleidsregel instelling veiligheidszone windparken op zee</i> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Structuurvisie windenergie op zee • <i>Energieakkoord voor Duurzame Groei</i> • <i>Kader Ecologie en Cumulatie 3.0: Beschrijving en beoordeling van cumulatieve effecten bij uitvoering van de routekaart windenergie op zee tot 2030</i> • <i>Afwegingskader voor veilige afstanden tussen scheepvaartroutes en windparken op zee</i> • <i>Political Declaration on Energy Cooperation between the North Seas Countries</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 13 april 2015 tot wijziging van het Waterbesluit in verband met de vereenvoudiging en uniformering van regels voor windparken op zee (algemene regels windparken op zee)</i> • <i>Regeling van de Minister van Economische Zaken van 30 juni 2015, nr .WJZ/15083277, houdende regels ter uitvoering van de Wet windenergie op zee (Uitvoeringsregeling windenergie op zee)</i> 	
Trefwoorden:	Installaties, natuur en ecologie, ruimtelijke ordening, windenergie;	

Essentie:

De Wet windenergie op zee voorziet in een integraal wettelijk kader voor het op grote schaal realiseren van windenergie op zee. De wet is beoogd om te leiden tot kostenreductie bij de planning en aanleg van windparken en kortere doorlooptijden. Hierbij is een aantal uitgangspunten gehanteerd. Ontwikkelaars krijgen de zekerheid dat een beoogde locatie geschikt is voor windmolens en de voorwaarden waaronder men het windpark kan ontwikkelen. Tevens biedt de wet ontwikkelaars de ruimte om te kiezen uit diverse techniekopties binnen de gestelde natuur- en milieukaders. Verder reduceert de wet het aantal beslismomenten om stapeling van bezwaar en beroep, en daarmee samenhangende lange doorlooptijden, te voorkomen. De wet gaat uit van een planmatige aanpak om de samenhang tussen optimaal ruimtegebruik op zee en land, de ontwikkeling van het elektriciteitsnetwerk en de ontwikkeling van windparken te borgen. De Wet windenergie op zee is van toepassing in de territoriale zee en de exclusieve economische zone (artikel 2).

Hoofdstuk 2 van de Wet windenergie op zee creëert het kader voor het nemen van kavelbesluiten. Een kavel is gedefinieerd als een locatie voor een windpark, terwijl een kavelbesluit is gedefinieerd als een besluit waarin een kavel en een tracé voor een aansluitverbinding zijn aangewezen (artikel 1). Een kavelbesluit kan worden genomen door de Minister van EZK in overeenstemming met de Minister van I&M (artikel 3). Bij de afweging tot het nemen van een kavelbesluit dient de Minister van EZK het volgende te betrekken (artikel 3):

- de vervulling van maatschappelijke functies van de zee, waaronder het belang van een doelmatig ruimtegebruik van de zee;
- de gevolgen van een aanwijzing voor derden;
- het milieubelang, waaronder het ecologisch belang;
- de kosten om een windpark in het gebied te realiseren; en
- het belang van een doelmatige aansluiting van een windpark op een net.

Artikel 4 van de Wet stelt vast welke regels en voorschriften in ieder geval aan een kavelbesluit dienen te worden verbonden. Artikel 5 verklaart artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming niet van toepassing op projecten of andere handelingen waarop een kavelbesluit betrekking heeft. Indien die projecten of andere handelingen de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in een Natura 2000-gebied kunnen verslechteren of een significant verstorend effect kunnen hebben op de soorten waarvoor het gebied is aangewezen, gelet op de instandhoudingsdoelstellingen voor dat gebied, zijn bepalingen van artikel 2.8 en artikel 2.9 van de Wet natuurbescherming van overeenkomstige toepassing op het vaststellen van een kavelbesluit. Artikel 7 maakt het mogelijk in een kavelbesluit vrijstelling te verlenen van een aantal verboden opgenomen in de Wet natuurbescherming.

Hoofdstuk 3 van de Wet windenergie op zee heeft betrekking op vergunningen. Het is verboden zonder vergunning van de Minister van EZK een windpark te bouwen of te exploiteren in de territoriale zee of de exclusieve economische zone (artikel 12). Een vergunning wordt niet verleend voor een gebied dat is gelegen buiten een kavel en het tracé voor de aansluitverbinding dat is aangewezen op grond van de Wet of een kavel waarvoor reeds een vergunning is verleend (artikel 13). Hoofdstuk 3 stelt ook andere voorwaarden aan de inhoud en verlening van vergunningen.

Hoofdstuk 4 van de Wet windenergie op zee stelt regels voor toezicht en handhaving, hoofdstuk 5 bevat wijzigingen van andere wetten, en hoofdstuk 7 bevat overgangs- en slotbepalingen.

Wrakkenwet

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	19	
Titel:	Wrakkenwet	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Wet van 19 juli 1934, tot vaststelling van bepalingen omtrent de opruiming van vaartuigen en andere voorwerpen, in openbare wateren gestrand, gezonken of aan den grond geraakt of in waterkeringen of andere waterstaatswerken vastgeraakt	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 19/07/1934 Datum inwerkingtreding: 03/09/1934	De Wet zal op termijn vervangen worden door de Omgevingswet. Naar verwachting treedt de Omgevingswet 1 januari 2022 in werking. Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Erfgoedwet • Omgevingswet • Wet bestrijding maritieme ongevallen • Beleidsbrief maritieme noodhulp • Wrakopruimingsverdrag 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart	

Essentie:

De Wrakkenwet stelt bepalingen omtrent de opruiming van vaartuigen en andere voorwerpen, die in openbare wateren gestrand, gezonken of aan de grond geraakt of in waterkeringen of andere waterstaatswerken vastgeraakt zijn. De Wrakkenwet bepaalt dat de territoriale wateren (binnenwateren en territoriale zee) mede worden aangemerkt als openbare wateren in de zin van de Wet (artikel 1).

De Wet geeft de beheerder van het water of een waterstaatswerk de bevoegdheid vast te stellen of opruiming van een vaartuig of ander voorwerp noodzakelijk is en stelt de daarbij te volgen procedure vast. Wrakken kunnen door de beheerder van het water of een waterstaatswerk worden opgeruimd zonder dat belanghebbenden hem aansprakelijk kunnen stellen voor de door de opruiming toegebrachte schade aan het wrak. De Wet maakt het mogelijk het wrak en de goederen te verkopen zonder toestemming van de belanghebbende (parate executierecht).

Artikel 10 van de Wet bevat een bepaling omtrent het verhalen van de kosten die krachtens de Wet worden gemaakt.

Met de inwerkingtreding van de Wet bestrijding maritieme ongevallen is aan de Wrakkenwet toegevoegd dat artikelen 1 tot en met 4 en 10 tot en met 12 niet van toepassing zijn op zeeschepen waarop de Wet bestrijding maritieme ongevallen van toepassing is (artikel 12a). De artikelen 5 tot en met 8 van de Wrakkenwet inzake markering en opruiming zijn in dit geval van toepassing overeenkomstig de Wet bestrijding maritieme ongevallen. Het zogenoemde parate executierecht op schip en/of lading blijft van toepassing op zeeschepen.

Wet bestrijding maritieme ongevallen

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	20	
Titel:	Wet bestrijding maritieme ongevallen	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Regels ten aanzien van de bestrijding van maritieme ongevallen, met inbegrip van wijziging van Boek 8 van het Burgerlijk Wetboek en enige andere wetten, ter uitvoering van het op 18 mei 2007 tot stand gekomen Verdrag van Nairobi inzake het opruimen van wrakken (Wet bestrijding maritieme ongevallen)	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 14/10/2015 Datum inwerkingtreding: 01/01/2016	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee en exclusieve economische zone	Hoofdstuk 2 van de wet is van toepassing in de territoriale zee en de exclusieve economische zone. Hoofdstuk 3 van de wet is van toepassing in de territoriale zee en de interventiezone (gedefinieerd als het gedeelte van de Noordzee dat zich uitstrekt in het noorden tot de breedtegraad van 56° N en in het zuiden tot de breedtegraad van 51°10' N, voor zover niet behorend tot territoriale zee van Nederland of een andere staat (artikel 1.o)).
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Omgevingswet • Wrakkenwet • Beleidsbrief maritieme noodhulp • <i>Incidentbestrijdingsplan Noordzee</i> • Wrakopruimingsverdrag • Interventieverdrag 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit Incidentbestrijdingsplan Noordzee</i> • <i>Besluit uitvoerings- en handhavingsvoorzieningen Wet bestrijding maritieme ongevallen</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart	

Essentie:

De Wet bestrijding maritieme ongevallen dient ter implementatie van het Wrakopruimingsverdrag en het Interventieverdrag. Daarnaast wordt het Wrakopruimingsverdrag geïmplementeerd door de toevoeging van een afdeling aan titel 6, van Boek 8 van het Burgerlijk Wetboek. De Wet bestrijding maritieme ongevallen regelt de gang van zaken na het ontstaan van gevaar met een zeeschip, met name

een meldingsplicht voor de kapitein, alsmede voorschriften voor het opruimen van het wegnemen van het gevaar en (losgeslagen) lading door de geregistreerde eigenaar van het zeeschip of, voor zover nodig, vanwege de Minister van I&W.

De Wet bestrijding maritieme ongevallen bevat ook geactualiseerde voorschriften voor overheidsop treden dat nodig kan zijn voor ongevallen en voorvallen voor dreigend gevaar met een zeeschip. Deze voorschriften zijn met name ontleend aan de Wet bestrijding ongevallen Noordzee, die diende ter implementatie van het Interventieverdrag en die is komen te vervallen met de inwerkingtreding van de Wet bestrijding maritieme ongevallen.

Hoofdstuk 2 van de Wet bestrijding maritieme ongevallen is van toepassing in de territoriale zee en de exclusieve economische zone, terwijl hoofdstuk 3 van de wet van toepassing is in de territoriale zee en de interventiezone (gedefinieerd als het gedeelte van de Noordzee dat zich uitstrekt in het noorden tot de breedtegraad van 56° N en in het zuiden tot de breedtegraad van 51°10' N, voor zover niet behorend tot territoriale zee van Nederland of een andere staat (artikel 1.o)).

Hoofdstuk 1 van de Wet bestrijding maritieme ongevallen, dat algemene bepalingen bevat, definieert onder andere de termen schip, kapitein, maritiem ongeval, wrak en gevaar.

Hoofdstuk 2 van de Wet bestrijding maritieme ongevallen bevat bepalingen ten aanzien van wrakken. Hoofdstuk 2 is van toepassing op een wrak dat als gevolg van een maritiem ongeval een gevaar vormt in de Nederlandse territoriale zee of de Nederlandse exclusieve economische zone, voor zover niet elders in dit hoofdstuk anders is bepaald. Hoofdstuk 2 is overeenkomstige van toepassing op de Nederlandse binnenwateren (artikel 4). Artikel 5 stelt een meldingsplicht vast voor de kapitein of de exploitant van een schip indien zich een maritiem ongeval heet voorgedaan waarbij een schip of een deel van een schip is gezonken of gestrand, op het punt van zinken of stranden staat of naar redelijkerwijs verwacht kan worden, zal zinken of stranden indien niet reeds doeltreffende maatregelen worden genomen om hulp te verlenen, of een door een schip op zee verloren zaak is gestrand, gezonken of op zee op drift geraakt. Deze melding dient te geschieden aan de Minister van I&W.

Artikelen 7 en 8 van de wet bepalen de maatregelen die de Minister van I&W dient te nemen na een melding wat betreft lokaliseren, markeren, waarschuwen en vaststellen van gevaar. Indien de Minister heeft vastgesteld dat een wrak een gevaar vormt draagt de geregistreerde eigenaar er zorg voor dat het wrak wordt opgeruimd (artikel 9). De navolgende artikelen maken het mogelijk nadere voorwaarden aan de opruiming te stellen. Indien de geregistreerde eigenaar verzuimt het wrak binnen de vastgestelde termijn op te ruimen, of indien geen contact kan worden gelegd met de geregistreerde eigenaar, kan de Minister van I&W het wrak doen opruimen (artikel 13).

Hoofdstuk 3 heeft betrekking op maritieme ongevallen. Artikelen 15 en 16 zien op de territoriale zee. De kapitein of de geregistreerde eigenaar van een schip dat is betrokken bij een maritiem ongeval in de territoriale zee is verplicht de nodige maatregelen te nemen om gevaar als gevolg van dat ongeval te voorkomen, te beperken of ongedaan te maken, en is verplicht alle nodige medewerking te verlenen aan de toepassing van maatregelen op basis van de wet door de Minister van I&W genomen (artikel 15). Die maatregelen kunnen genomen worden die nodig zijn om een veilige vaart en de veiligheid van personen te verzekeren en het mariene milieu en het kustmilieu te beschermen (artikel 16). Artikel 16 geeft ook aan welke omstandigheden aanleiding kunnen geven tot het nemen van deze maatregelen.

Artikelen 17 en 18 zien op de maatregelen die genomen kunnen worden in de boven gedefinieerde interventiezone. Indien na een maritiem ongeval of daarmee verband houdende handelingen waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zullen leiden tot aanzienlijke schadelijke gevolgen, zich een ernstig en dreigend gevaar, door verontreiniging of dreigende verontreiniging, voordoet voor de Nederlandse kust of voor daarmee samenhangende belangen van Nederland, en het desbetreffende schip zich in de interventiezone bevindt, bestaat er een meldingsplicht voor de kapitein aan een door de Minister van I&W aangewezen instantie (artikel 17). De Minister kan daarna in de interventiezone de maatregelen nemen die nodig zijn ter bescherming van de Nederlandse kust of daarmee samenhangende belangen van Nederland, tegen verontreiniging of dreigende verontreiniging (artikel 18).

Hoofdstuk 4 van de Wet bestrijding maritieme ongevallen ziet op organisatorische bepalingen en de toelatingsplicht. Hoofdstuk 4 geeft aan wanneer de Minister van I&W met belanghebbenden dient te

overleggen en artikel 22 creëert een toelatingsplicht indien de Minister besluit een schip naar een Nederlandse haven te laten brengen.

De overige hoofdstukken van de Wet bestrijding maritieme ongevallen hebben betrekking op: vergoeding van kosten (hoofdstuk 5); verplichte verzekering of andere financiële zekerheid (hoofdstuk 6); verdere bepalingen (hoofdstuk 7); wijzigings- en intrekkingbepalingen (hoofdstuk 8); en overgangs- en slotbepalingen (hoofdstuk 9).

Rijkswet instelling exclusieve economische zone

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	21	
Titel:	Rijkswet instelling exclusieve economische zone	
Type:	Wet- en regelgeving	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Rijkswet van 27 mei 1999 tot instelling van een exclusieve economische zone van het Koninkrijk	
Verwijzing:	Tekst van de Wet	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 27/05/1999 Datum inwerkingtreding: 28/04/2000	Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 15/11/2020.
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZ	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	EEZ	
Kruisverwijzing:		
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> <i>Besluit van 13 maart 2000, houdende vaststelling van de grenzen van de exclusieve economische zone van Nederland en tot inwerkingtreding van de Rijkswet instelling exclusieve economische zone (Besluit grenzen Nederlandse exclusieve economische zone)</i> 	<p>Dit besluit bepaalt dat de grenzen van de Nederlandse EEZ samenvallen met:</p> <ol style="list-style-type: none"> de 12 zeemijlengrenzen van de territoriale zee van Nederland, bedoeld in artikel 1(1) van de Wet grenzen Nederlandse territoriale zee (binnengrenzen) en de grenzen van het aan Nederland toekomende gedeelte van het continentaal plat (buitengrenzen). <p>Tevens bepaalt het de inwerkingtreding van de Rijkswet instelling EEZ.</p>
Trefwoorden:	Scheepvaart, visserij, offshore mijnbouw, winning oppervlakte delfstoffen, installaties, natuur en ecologie, milieu/verontreiniging, energie, wetenschappelijk onderzoek	

Essentie:

De Rijkswet instelling EEZ is een kaderwet die slechts bepalingen bevat die relevant zijn voor de feitelijke instelling van een EEZ door Nederland. De bepalingen van de Wet hebben betrekking op: de instelling van de EEZ; de regeling van de begrenzing met andere landen; de inhoud van de te claimen soevereine rechten en rechtsmacht in de EEZ; en de inwerkingtreding van de Wet voor de verschillende delen van het Koninkrijk.

Artikel 1 bepaalt dat het Koninkrijk een EEZ heeft in het gebied buiten en grenzend aan de territoriale zee van het Koninkrijk dat zich niet verder uitstrekt dan tweehonderd zeemijlen vanaf de basislijnen, vanaf welke de breedte van de territoriale zee wordt gemeten.

Artikel 2 bepaalt dat de buitengrens van de EEZ voor Nederland wordt vastgesteld bij AMvB. Het besluit grenzen Nederlandse EEZ geeft uitvoering aan deze bepaling. Dit besluit bepaalt tevens de inwerkingtreding van de Wet.

De Wet bepaalt in artikel 3 dat het Koninkrijk, met inachtneming van de grenzen die het volkenrecht stelt, in de exclusieve economische zone de volgende rechten uitoefent:

- soevereine rechten ten behoeve van de exploratie en exploitatie, het behoud en het beheer van de levende en niet-levende natuurlijke rijkdommen van de wateren boven de zeebodem en

van de zeebodem en de ondergrond daarvan, en met betrekking tot andere activiteiten voor de economische exploitatie en exploratie van de zone, zoals de opwekking van energie uit het water, de stromen en de winden;

b. rechtsmacht ten aanzien van de bouw en het gebruik van kunstmatige eilanden, installaties en inrichtingen, het wetenschappelijk zeeonderzoek en de bescherming en het behoud van het mariene milieu.

Aan de uitoefening van deze soevereine rechten en rechtsmacht wordt nadere invulling gegeven (of kan daaraan worden gegeven) door middel van de relevante nationale wet- en regelgeving.

B. Beleid

Nationaal Waterplan 2016-2021

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	22	
Titel:	Nationaal Waterplan 2016-2021	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Nationaal Waterplan 2016-2021; Ontwerp	
Verwijzing:	Tekst van het Plan	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2015 Eindjaar: 2021	Het Nationaal Waterplan 2016-2021 zal opgevolgd worden door het Nationaal waterprogramma 2022-2027
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK	De Ministers van BZK, EZK, I&M stellen gezamenlijk het Nationaal Waterplan vast.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Wet ruimtelijke ordening • Omgevingswet • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Structuurvisie windenergie op zee • • <i>Noordzee 2050 Gebiedsagenda</i> • <i>Mariene Strategie (deel 1); Actualisatie van huidige milieutoestand, goede milieutoestand, milieudoelen en indicatoren 2018-2024</i> • <i>Mariene Strategie (deel 2); Actualisatie van het KRM-monitoringprogramma 2020-2026</i> • <i>Mariene Strategie voor het Nederlandse deel van de Noordzee 2012-2020, Deel 3</i> • <i>Nationale Visie Kust</i> • <i>Natuurambitie Grote Wateren 2050</i> • <i>Nationaal waterprogramma 2022-2027</i> • <i>Programma Noordzee 2022-2027</i> • Kaderrichtlijn mariene strategie • Kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning • Kaderrichtlijn water 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening, visserij, scheepvaart, offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, oppervlaktedelfstoffen, installaties, recreatie en toerisme, militaire activiteiten, natuur en ecologie, milieu/verontreiniging, archeologie,	

Veld	Invulling	Toelichting
	windenergie, kustverdediging, landaanwinning.	

Essentie:

Het Nationaal Waterplan 2016-2021 is de opvolger van het Nationaal Waterplan uit 2009. Het Nationaal Waterplan wordt opgesteld op basis van de Waterwet. Het Nationaal Waterplan is het formele rijksplan voor het nationale waterbeleid. In de Waterwet is vastgelegd dat het rijk dit plan eens in de zes jaar opstelt. Op basis van de Wet ruimtelijke ordening heeft het Nationaal Waterplan voor de ruimtelijke aspecten tevens de status van structuurvisie. Het Nationaal Waterplan 2016-2021 zal opgevolgd worden door het Nationaal waterprogramma 2022-2027 dat voorzien is onder de Omgevingswet.

Het Nationaal Waterplan 2016-2021 geeft de hoofdlijnen, principes en richting van het nationale waterbeleid in de planperiode 2016-2021, met een vooruitblik richting 2050. Het is gericht op een goede bescherming tegen overstromingen, het voorkomen van wateroverlast en droogte en het bereiken van een goede waterkwaliteit en een gezond ecosysteem als basis voor welzijn en welvaart. Hierbij wordt gestreefd naar een integrale benadering, door natuur, scheepvaart, landbouw, energie, wonen, recreatie, cultureel erfgoed en economie (inclusief verdienvermogen) zo veel mogelijk in samenhang met de wateropgaven te ontwikkelen.

Belangrijke onderdelen van het Nationaal Waterplan 2016-2021 zijn:

- Het rijksbeleid dat voortvloeit uit de deltabeslissingen (waterveiligheid, zoetwatervoorziening en ruimtelijke adaptatie);
- Beleidsnota Noordzee;
- De verankering van afspraken die betrekking hebben op water vanuit energie (Energieakkoord), natuur (Natuurvisie), internationale inzet (Internationale Waterambitie) en bestuurlijke verhoudingen (Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte, Bestuursakkoord Water en Deltaprogramma); en
- Voldoen aan de Europese eisen voor waterkwaliteit, overstromingsrisico's en het mariene milieu door geactualiseerde plannen en maatregelenprogramma's op te nemen.

Het Nationaal Waterplan 2016-2021 is als volgt opgebouwd:

- Ambitie en sturing (hoofdstuk 1)
- Waterveiligheid (hoofdstuk 2)
- Zoetwater (hoofdstuk 3)
- Waterkwaliteit (hoofdstuk 4)
- Gebiedsgerichte uitwerkingen grote wateren (hoofdstuk 5)
- Gebiedsgerichte uitwerkingen zee en kust (hoofdstuk 6)
- Water en omgeving (hoofdstuk 7)
- Financiering (hoofdstuk 8)

Zoals de inleiding van Hoofdstuk 6 (gebiedsgerichte uitwerkingen zee en kust) van het Nationaal Waterplan 2016-2021 aangeeft is het beleid voor de Noordzee is opgenomen in de Beleidsnota Noordzee 2016-2021. Deze nota is een integraal onderdeel van het Nationaal Waterplan 2016-2021 en is opgenomen in bijlage 2 bij het plan. In de Beleidsnota Noordzee 2016-2021 zijn de ruimtelijke aspecten van het beleid beschreven. Hoofdstuk 6 volstaat met het weergeven van de kernpunten van dit beleid. Hoofdstuk 6 geeft tevens de gebiedsgerichte uitwerkingen Kust en Waddengebied vanwege de grote samenhang met de Noordzee. De toepassing van suppleties met zand en het streven naar een structureel evenwicht in het kustfundament blijven de uitgangspunten van het kabinet voor de hele Noordzeekust. Daarnaast denkt het Rijk mee met wensen van regionale overheden voor ruimtelijke ontwikkeling in het kustfundament. Het Rijk wil met deze inzet bijdragen aan een gezonde en economisch vitale Noordzee en kust, en een Waddenzee waarin erfgoed en natuur tot hun recht komen.

Met betrekking tot de kust merkt hoofdstuk 6 op dat deze thans veilig is. De kustlijn is echter onderhevig aan structurele erosie door zeespiegelstijging. Het kabinet herbevestigt de keuze om zandsuppleties toe te passen om de kust van Nederland niet kleiner te laten worden en tevens een stabiele basis te bieden voor de waterveiligheid op lange termijn. De natuurvisie van het kabinet legt veel nadruk op bouwen met de natuur. Het Rijk bevordert dit, onder meer door in het kustbeheer zo veel mogelijk van de natuurlijke zandbeweging gebruik te maken en door, waar mogelijk, flexibel om te gaan met de basiskustlijn.

Hoofdstuk 6 merkt op dat ontwikkelingen langs de kust invloed hebben op de zee en vice versa. Het kabinet vindt deze land-zee interacties belangrijk. Ze hebben inmiddels een plaats gekregen in het proces voor maritieme ruimtelijke planning, conform de nieuwe Europese Richtlijn maritieme ruimtelijke planning, en daarmee ook in de Beleidsnota Noordzee 2016-2021. Het vrije zicht op de horizon vanaf de kust naar zee blijft een ruimtelijke kwaliteit van nationaal belang. Waar dit belang conflicteert met andere nationale belangen, vindt een zorgvuldige afweging plaats.

Beleidsnota Noordzee 2016-2021

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	23	
Titel:	Beleidsnota Noordzee 2016-2021	De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 is een integraal onderdeel van het Nationaal Waterplan 2016-2021.
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Beleidsnota Noordzee 2016-2021	
Verwijzing:	Tekst van de Nota	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2015 Eindjaar: 2021	De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 zal worden opgevolgd door het Programma Noordzee 2022-2027
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Wet ruimtelijke ordening • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Omgevingswet • Wet windenergie op zee • <i>Programma Noordzee 2022-2027</i> • <i>De toekomst van de Noordzee; De Noordzee in 2030 en 2050: een scenariostudie</i> • <i>Noordzee 2050 Gebiedsagenda</i> • <i>Mariene Strategie (deel 1); Actualisatie van huidige milieutoestand, goede milieutoestand, milieudoelen en indicatoren 2018-2024</i> • <i>Mariene Strategie (deel 2); Actualisatie van het KRM-monitoringprogramma 2020-2026</i> • <i>Mariene Strategie voor het Nederlandse deel van de Noordzee 2012-2020, Deel 3</i> • <i>Nationale Visie Kust</i> • <i>Beheer- en ontwikkelplan voor de Rijkswateren 2016-2021</i> • Kaderrichtlijn mariene strategie • Kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning • <i>Blue Growth Strategy</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening, visserij, scheepvaart, offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, oppervlaktedelfstoffen, installaties, recreatie en toerisme, militaire activiteiten, natuur en ecologie,	

Veld	Invulling	Toelichting
	milieu/verontreiniging, windenergie, landaanwinning.	

Essentie:

De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 is een integraal deel van het Nationaal Waterplan 2016-2021 en is opgenomen in bijlage 2 bij het Plan. De Beleidsnota geeft een nadere uitwerking en onderbouwing van het beleid dat in de hoofdtekst van het Nationaal Waterplan 2016-2021 is beschreven. De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 is voor wat betreft de ruimtelijke aspecten een structuurvisie in de zin van artikel 2.3 lid 2 Wet ruimtelijke ordening. De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 zal worden opgevolgd door het Programma Noordzee 2022-2027 op basis van de Omgevingswet.

Hoofdstuk 1 van de Beleidsnota Noordzee 2016-2021 schets de aanleiding voor het opstellen van de nota. De verwachting bestaat dat er een verdere intensivering zal zijn van het gebruik van de Noordzee, waardoor het mariene ecosysteem onder druk staat. Het uitgangspunt van het beleid is de ecosysteembenadering. Deze benadering heeft als doel de invloeden die kritisch zijn voor de gezondheid van het ecosysteem te identificeren, hierop actie te ondernemen en hierdoor een duurzaam gebruik van ecosysteemproducten en -diensten en behoud van de integriteit van het ecosysteem te bereiken. Er is gekozen om de ruimtelijke sturing vorm te geven door te sturen op integrale gebiedsontwikkeling via ontwikkelingsplanologie, waarbij ruimte voor de ontwikkeling van functies wordt gecreëerd.

De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 beschrijft het beleid voor het ruimtegebruik binnen de grenzen van een gezond ecosysteem. Hoofdstuk 1.1 beschrijft tevens het juridische kader waarbinnen de Beleidsnota is opgesteld, terwijl Hoofdstuk 1.3 de relatie met andere beleidsdocumenten schets. De Beleidsnota sluit aan bij de *Blue Growth*-strategie opgesteld door de Europese Commissie, die een duurzame groei in de mariene, maritieme en kust economieën nastreeft. De Noordzee 2050 Gebiedsagenda, die aansluit op de *Blue Growth*-strategie, is geïntegreerd in de Beleidsnota. De Beleidsnota beschrijft beleid voor drie opgaven voor de ondergrond die zijn geformuleerd in de ontwerp-Structuurvisie Ondergrond: zandwinning voor kustverdediging, kabels en leidingen en archeologische waarden in de Noordzee. De Beleidsnota Noordzee 2016-2021 is in samenhang met het Beheer- en ontwikkelplan voor de Rijkswateren 2016-2021 uitgewerkt en afgestemd. Hoofdstuk 1.4 schets de bestuurlijke en juridische inkadering van de Noordzee.

In hoofdstuk 2 is de langetermijnvisie op de Noordzee beschreven. Deze visie is gebaseerd op de Noordzee 2050 Gebiedsagenda en geeft aan hoe de Noordzee en het beleid zich gaan of moeten ontwikkelen. Zoals de Beleidsnota aangeeft is de kern van het beleid voor de Noordzee samen met maatschappelijke partijen sturen op gewenst gebruik in ruimte en tijd, ecologie en economie en het verder ontwikkelen van de natuurlijke potentie van zee en kust. Daarbij wordt gestreefd naar functiecombinatie. In sommige gevallen zullen functies gescheiden moeten blijven, bijvoorbeeld vanwege veiligheidsaspecten of kwetsbare ecologie. In hoofdstuk 2.3 worden 5 thema's beschreven die een belangrijke rol spelen in de ontwikkelingen op de Noordzee: bouwen met de Noordzeenatuur; energietransitie op zee, meervoudig ruimtegebruik, verbinden van land en zee en bereikbaarheid en scheepvaart.

In hoofdstuk 3 worden het mariene ecosysteem van de Noordzee en de gebruiksfuncties beschreven vanuit de huidige situatie en ontwikkelingen. Daarna wordt uiteengezet welke opgaven en visie er per gebruiksfunctie gelden. Daarbij wordt aangesloten bij de langetermijnvisie uit hoofdstuk 2. Vervolgens wordt beschreven hoe de huidige situatie, ontwikkelingen, visie en opgaven leiden tot het beleid voor de planperiode 2016-2021. Daarbij worden acties uitgezet voor verdere beleidsontwikkeling. Hierbij vormen de ruimtelijke nationale opgaven geformuleerd in de Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte het uitgangspunt. Dit betreft: het behoud van het kustfundament; het behouden en beschermen van Natura 2000-gebieden en het mariene ecosysteem; het handhaven van het vrije zicht op de horizon vanaf de kust tot 12 zeemijl; het bieden van ruimte voor het hoofdnetwerk voor vervoer van (gevaarlijke) stoffen via buisleidingen; en het beschermen van archeologische waarden. Het kabinet geeft binnen de Europese en internationale kaders prioriteit aan activiteiten die van nationaal belang zijn voor Nederland: olie- en gaswinning; CO₂-opslag; zeescheepvaart; zandwinning; opwekking van duurzame energie; en defensie. In hoofdstuk 3 wordt vervolgens de huidige situatie, de opgaven en het beleid ten aanzien van het mariene ecosysteem en de verschillende activiteiten en belangen op de Noordzee nader uitgewerkt.

Bij enkele in Hoofdstuk 3 beschreven gebruiksfuncties zijn de veranderingen zodanig dat deze, ook in het licht van de langetermijnvisie, leidden tot maatschappelijke opgaven die om nieuw beleid voor de periode 2016-2021 vragen. In hoofdstuk 4 is aangegeven wat nodig is om aan de gestelde opgaven te voldoen. Het gaat om het programma van maatregelen in het kader van de mariene strategie en de opgaven voor windenergie op zee en zandwinning. Hierbij wordt een overzicht gegeven van bestaande maatregelen en een beschrijving van aanvullende maatregelen.

Hoofdstuk 5 biedt een afwegingskader voor alle vergunningaanvragen voor activiteiten van (gebruiks)-functies op de Noordzee. Aan de hand van dit kader kunnen keuzes worden gemaakt voor de invulling van de ruimte op de Noordzee, waarbij rekening wordt gehouden met verschillende kaders. Meervoudig ruimtegebruik vormt bij dit afwegingskader een belangrijk uitgangspunt.

Het afwegingskader voor activiteiten op de Noordzee geldt voor alle vergunningplichtige activiteiten in het kader van de op de Noordzee geldende wet- en regelgeving in de territoriale zee en de exclusieve economische zone voor zover het de aspecten betreft die invloed hebben op het watersysteem van de Noordzee. Het afwegingskader van de Wet natuurbescherming is daarin zover mogelijk geïntegreerd. Onder vergunningplichtige activiteiten wordt ook bestaand gebruik verstaan waarvoor de vergunning wordt verlengd of uitgebreid. Voor niet-vergunningplichtige functies (scheepvaart, een deel van het militair gebruik en recreatie) komen de aspecten van het afwegingskader pas in beeld bij herziening van beleid of bij nieuw beleid. Een andere uitzondering betreft de visserij in de exclusieve economische zone, die is gereguleerd via het gemeenschappelijke visserijbeleid van de EU. Bij de beoordeling van de toelaatbaarheid van een economische activiteit wordt een vaste procedure gevolgd. Hierbij wegen mee: de ruimtelijke aspecten, veiligheid en de gevolgen voor ecologie en milieu. Dit kan leiden tot eventueel aan een vergunning te verbinden voorschriften en beperkingen. Het afwegingskader van Hoofdstuk 5 is een beleidsregel en verplicht het bevoegd gezag om overeenkomstig dit kader te handelen bij de vergunningverlening. Het afwegingskader kent vijf toetsen, die schematisch zijn weergegeven in Figuur 5.1 en zijn uitgewerkt in Hoofdstuk 5.3. Dit betreft:

- Toets 1 Definiëring ruimtelijke claim en toepassen voorzorgsbeginsel;
- Toets 2 Locatiekeuze en beoordelen ruimte/tijdgebruik;
- Toets 3 Nut en noodzaak;
- Toets 4 Mitigeren; en
- Toets 5 Compensatie van effecten

In Tabel 5.1 zijn de randvoorwaarden geschetst voor de onderlinge afstemming van activiteiten van nationaal belang.

Hoofdstuk 6 beschrijft de internationale samenwerking en geeft aan met welke samenwerkingsverbanden Nederland heeft te maken en hoe het hierin kan en moet acteren. Een uitgangspunt hierbij is dat Nederland zich actief zal blijven inzetten voor versterking van de internationale afstemming op het gebied van Noordzeebeleid. Hoofdstuk 6.3 schets een agenda voor internationale samenwerking voor de komende jaren voor een aantal thema's: ruimtelijke planning; duurzame (wind)energie; ecosysteem; scheepvaart; en voedselvoorziening.

Hoofdstuk 7 sluit af met een overzicht van de hoofdlijnen van het beleid, de acties in de planperiode en de bekostiging.

Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte (SVIR)

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	24	
Titel:	Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte; Nederland concurrerend, bereikbaar, leefbaar en veilig	
Verwijzing:	Tekst van de Structuurvisie	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 13 maart 2012 Eindjaar: 2040	
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • Waterwet • Omgevingswet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Structuurvisie Waddenzee • <i>Natuurambitie Grote Wateren 2050</i> en verder • <i>Noordzee 2050 Gebiedsagenda</i> • <i>Nationale Visie Kust</i> • <i>Visie Erfgoed en Ruimte</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening	

Essentie:

In de Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte (SVIR) schetst het Rijk een visie hoe Nederland er in 2040 voor moet staan. Uitgaande van de verantwoordelijkheden van het Rijk zijn de ambities uitgewerkt in rijksdoelen tot 2028 en is aangegeven welke nationale belangen daarbij aan de orde zijn. Deze tijdshorizon is gesteld om bijstelling van de rijksdoelen in het licht van nieuwe ontwikkelingen mogelijk te maken.

Het Rijk kiest in de Structuurvisie voor een selectievere inzet van rijksbeleid op slechts 13 nationale belangen, waarvoor het Rijk verantwoordelijk is. Buiten deze 13 belangen hebben decentrale overheden beleidsvrijheid.

De opbouw van de Structuurvisie is als volgt. Hoofdstuk 2 schetst de ontwikkelingen en ambities voor 2040. Hoofdstuk 3 vertaalt die ambities in rijksdoelen en -beleid met bijbehorende nationale belangen tot 2028. De rijksdoelen en nationale belangen zijn in hoofdstuk 4 gebiedsgericht vertaald naar nationale opgaven voor verschillende regio's van Nederland. In hoofdstuk 4 wordt tevens ingegaan op de nationale belangen in de Noordzee. In hoofdstuk 5 wordt de verantwoording en monitoring behandeld. De structuurvisie wordt afgesloten met een realisatieparagraaf waarin staat wat het Rijk ter realisatie doet.

Hoofdstuk 3 van de Structuurvisie definieert drie rijksdoelen om Nederland concurrerend, bereikbaar, leefbaar en veilig te houden voor de middellange termijn (2028):

- Het vergroten van de concurrentiekracht van Nederland door het versterken van de ruimtelijk-economische structuur van Nederland;
- Het verbeteren en ruimtelijk zekerstellen van de bereikbaarheid waarbij de gebruiker voorop staat;

- Het waarborgen van een leefbare en veilige omgeving waarin unieke natuurlijke en cultuurhistorische waarden behouden zijn.

Bij deze rijksdoelen horen een 13-tal nationale belangen. De volgende nationale belangen zijn met name relevant voor de Noordzee:

- Nationaal belang 2 ruimte voor het hoofdnetwerk voor (duurzame) energievoorziening en energietransitie
- Nationaal belang 4 efficiënt gebruik van de ondergrond
- Nationaal belang 7 het in stand houden van het hoofdnet van wegen, spoorwegen en vaarwegen om het functioneren van het mobiliteitssysteem te waarborgen
- Nationaal belang 8 verbeteren van de milieukwaliteit (lucht, bodem, water) en bescherming tegen geluidsoverlast en externe veiligheidsrisico's
- Nationaal belang 9 ruimte voor waterveiligheid, een duurzame zoetwatervoorziening en kaders voor klimaatbestendige stedelijke (her)ontwikkeling
- Nationaal belang 10 ruimte voor behoud en versterking van (inter)nationale unieke cultuurhistorische en natuurlijke kwaliteiten
- Nationaal belang 11 ruimte voor een nationaal netwerk van natuur voor het overleven en ontwikkelen van flora en faunasoorten
- Nationaal belang 12 ruimte voor militaire terreinen en activiteiten
- Nationaal belang 13 zorgvuldige afweging en transparante besluitvorming bij alle ruimtelijke en infrastructurele besluiten

De nationale belangen zijn gelijkwaardig aan elkaar en beïnvloeden elkaar onderling. In de Structuurvisie is een eerste integrale afweging gemaakt van deze belangen. Dit heeft als gevolg dat het Rijk in gebieden of projecten een gebieds- of projectspecifieke afweging zal maken. Indien nodig maakt het Rijk duidelijk welke nationale belangen voorgaan. De realisatieparagraaf van de SVIR werkt per nationaal belang de instrumenten uit die worden ingezet.

Nationaal belang 11 geeft aan dat het Rijk verantwoordelijk is voor en door de EU aanspreekbaar is op het nakomen van internationaal aangegane verplichtingen. Binnen de door het Rijk gestelde kaders begrenzen, beschermen en onderhouden de provincies een natuurnetwerk met de juiste ruimtelijke, water- en milieucondities voor kenmerkende ecosystemen van (inter)nationaal belang. Dit provincie- en landsgrensoverschrijdende netwerk is de herijkte nationale Ecologische Hoofdstructuur (EHS). De Noordzee en de grote wateren (Waddenzee, Eems, Dollard, IJsselmeer, randmeren, grote rivieren en Deltawateren) behoren tot de EHS. Deze wateren vallen onder de verantwoordelijkheid van het Rijk. De Waddenzee (en de Eems, de Dollard, het IJsselmeergebied, de Deltawateren en de grote rivieren) zijn onder de Vogel- en Habitatrichtlijn grotendeels aangewezen als Natura 2000-gebied. Voor delen van de Noordzee geldt hetzelfde. Het regime uit de Wet natuurbescherming is onverkort op deze gebieden van toepassing. De overige delen van de Noordzee kennen geen specifiek planologisch regime en vallen onder het integrale Noordzeebeleid en -beheer (uitgewerkt in het Nationaal Waterplan 2016-2021 en de Beleidsnota Noordzee 2016-2021). Voor de EHS in de Waddenzee is in de Structuurvisie Waddenzee een specifiek regime uitgewerkt.

In hoofdstuk 4.8 van de Structuurvisie wordt ingegaan op de ruimtelijke nationale opgaven voor de Noordzee. De Noordzee is van grote economische betekenis voor de scheepvaart, de visserij, de winning van delfstoffen en de opwekking van windenergie, is van belang voor oefeningen van de krijgsmacht en bevat belangrijke natuurlijke en landschappelijk waarden. Hierbij spelen de volgende ruimtelijke nationale opgaven:

- Het waarborgen van een vlotte en veilige afwikkeling van scheepvaartverkeer op doorgaande vaarroutes;
- Het behoud van het kustfundament en het samen met decentrale overheden uitvoeren van de gebiedsgerichte deelprogramma's Kust en Waddengebied van het Deltaprogramma;
- Het behouden en beschermen van Natura 2000-gebieden en het mariene ecosysteem;
- Het waarborgen van voldoende oefenmogelijkheden voor de krijgsmacht;
- Het handhaven van het vrije zicht op de horizon vanaf de kust tot 12 zeemijl;
- Het bieden van ruimte voor het hoofdnetwerk voor vervoer van (gevaarlijke) stoffen via buisleidingen;
- Het aanwijzen van ruimte voor zandwinning ten behoeve van kustsuppletie en ophoogzand;

- Het aanwijzen van ruimte voor windenergie op zee, winning van olie en gas en ruimte voor CO₂-opslag; en
- Het beschermen van archeologische waarden (verdronken nederzettingen, scheepswrakken en andere archeologische waarden).

Structuurvisie Windenergie op Zee

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	25	
Titel:	Structuurvisie windenergie op zee	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Rijksstructuurvisie Windenergie op Zee; Partiële herziening van het Nationaal Waterplan; Hollandse Kust en Ten Noorden van de Waddeneilanden	
Verwijzing:	Tekst van de Structuurvisie Tekst van de Rijksstructuurvisie Windenergie op Zee Aanvulling gebied Hollandse Kust	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 26 september 2014 Eindjaar: 2023	De Structuurvisie is gericht op het realiseren van 4.450 MW windenergie op zee in 2023. De visie bevat een doorkijk na 2023, aangezien 4.450 MW geen eindbeeld is voor de doorgroei van windenergie op zee. In December 2016 heeft de Minister van I&M de Rijksstructuurvisie Windenergie op Zee Aanvulling gebied Hollandse Kust vastgesteld.
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • Waterwet • Wet windenergie op zee • Nationaal Waterplan • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Structuurvisie Waddenzee • <i>Quickscan Haalbaarheidsstudie windparken binnen de 12-mijlszone</i> • <i>Political Declaration on Energy Cooperation between the North Seas Countries</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening, windenergie, installaties	

Essentie:

De Structuurvisie windenergie op zee wijst extra windenergiegebieden op zee aan zoals aangekondigd in het Nationaal Waterplan 2009-2015 en de Beleidsnota Noordzee 2009-2015. Dit betreft gebieden voor de Hollandse kust en ten noorden van de Waddeneilanden. De Structuurvisie is een partiële herziening van het Nationaal Waterplan. Zij wijzigt en vult het Nationaal Waterplan 2009-2015 en de Beleidsnota Noordzee 2009-2015 op een aantal punten aan en dient daarmee in samenhang te worden

gelezen. In december heeft de Minister van I&M de Rijksstructuurvisie Windenergie op Zee Aanvulling gebied Hollandse Kust vastgesteld. Dit resulteert in een uitbreiding van de gebieden waarbinnen windenergie op zee mogelijk is die voor de kust van de provincies Noord- en Zuid-Holland zijn gelegen. De uitbreiding heeft betrekking om twee gebieden tussen 10 en 12 zeemijl om daarmee de 12-mijlszone zoveel mogelijk te ontzien.

De Structuurvisie stelt de exacte begrenzing vast van gebieden waarbinnen windenergie op zee mogelijk is. Buiten de aangewezen gebieden geeft het Rijk geen toestemming voor het bouwen van windparken. Binnen aangewezen windenergiegebieden geeft het Rijk alleen toestemming voor de bouw van windparken binnen de kaders van de nog in ontwikkeling zijnde wet- en regelgeving voor windparken op zee. Het gaat in de Structuurvisie nog niet om de precieze inrichting van de betrokken gebieden, hetgeen pas aan de orde komt bij de uitgifte van locaties voor de bouw van nieuwe windparken.

De Structuurvisie geeft aan dat voor de uitwerking van de ruimtelijke opgave voor windenergie op zee is uitgegaan van vertrekpunten zoals geformuleerd in het Nationaal Waterplan 2009-2015 en de Beleidsnota Noordzee 2009-2015:

1. Prioritaire ontwikkeling van economisch gebruik dat van nationaal belang is voor Nederland (scheepvaart, olie- en gaswinning, duurzame (wind)energie, zandwinning en defensie); en
2. Efficiënt en veilig gebruik van de Noordzee in evenwicht met het mariene ecosysteem.

Hoofdstuk 2 van de Structuurvisie geeft aan hoe bij de identificatie van gebieden voor windenergie rekening is gehouden met ander economisch gebruik van de Noordzee dat van nationaal belang is voor Nederland. Tevens wordt aangegeven hoe de ruimtelijke opgave voor windenergie op zee in evenwicht met het mariene ecosysteem dient te worden uitgewerkt.

Op basis van de in Hoofdstuk 2 van de Structuurvisie geschetste uitgangspunten wijst het Kabinet de gebieden Hollandse Kust en Ten Noorden van de Waddeneilanden aan als gebieden die geschikt zijn voor grootschalige windenergie (Hoofdstuk 3.1.1). Deze gebieden zijn weergegeven op kaart 1 bij de Structuurvisie.

Hoofdstuk 3 van de Structuurvisie gaat beknopt in op de milieueffectbeoordeling van de betrokken gebieden. Per gebied is nader toegelicht welke afweging heeft plaatsgevonden ter bepaling van de contouren van de uiteindelijk aangewezen gebieden. Ook worden gebiedsspecifieke aandachtspunten meegegeven voor de uiteindelijke realisatie van de gebieden.

Hoofdstuk 4 van de Structuurvisie bevat een Uitvoeringsagenda, die de overkoepelende en meer algemene aandachtspunten voor verdere uitwerking benoemt. Hoofdstuk 5 van de Structuurvisie gaat in op ondersteunend en aangrenzend beleid.

Het kabinet heeft in maart 2018 de Routekaart windenergie op zee 2030 bekend gemaakt. De routekaart omvat plannen voor minimaal 7000 MW aan extra te bouwen windparken.

Structuurvisie Waddenzee

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	26	
Titel:	Derde Nota Waddenzee	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Ontwikkeling van de wadden voor natuur en mens; Deel 4 van de planologische kernbeslissing Derde Nota Waddenzee, tekst na parlementaire instemming	De PKB Waddenzee heeft op grond van de invoeringswet Wet ruimtelijke ordening de status van structuurvisie gekregen en wordt thans aangeduid als de Structuurvisie Waddenzee. Deze laatste term wordt hier gebruikt
Verwijzing:	Tekst van de Nota	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 22/02/2007 Begin-/eindjaar: het in de Structuurvisie opgenomen beleid gold voor een periode van 10 jaar vanaf inwerkingtreding van de Structuurvisie. In november 2016 heeft de Minister van I&M besloten de planperiode van de Structuurvisie Waddenzee te verlengen tot 31 december 2018. In 2017 heeft de Minister besloten om de planperiode van de Structuurvisie Waddenzee te verlengen tot de datum van inwerkingtreding van de Omgevingswet om de planperiode van de Structuurvisie goed te laten aansluiten bij de inwerkingtreddingsdatum van de Omgevingswet (thans voorzien op 1 januari 2022). Omdat met de komst van de Omgevingswet geen aparte (rijks)structuurvisie voor de Waddenzee meer wordt opgesteld, en de wens is te komen tot een gezamenlijk perspectief vanuit Rijk en regio, is in 2017 besloten om samen met de partijen in de regio een gezamenlijke agenda voor het Waddengebied (Agenda voor het Waddengebied 2050) te ontwikkelen.	Het jaar 2030 wordt in de Structuurvisie als planhorizon gehanteerd.
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK&M	Naast de Minister van BZK zijn er andere Ministers verantwoordelijk voor specifieke beleidsgebieden waarop de Derde Nota Waddenzee betrekking heeft.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Waddenzee	In de Structuurvisie wordt onder de Waddenzee verstaan het gebied dat op Structuurvisie-kaart A staat weergegeven. Bijlage 1 bij de Structuurvisie geeft een omschrijving van dit gebied. De zeewaartse begrenzing van dit gebied valt in belangrijke mate samen met de lijn die de begrenzing vormt tussen de binnenwateren en de territoriale zee. In een aantal gevallen doet de Structuurvisie beleidsuitspraken die de grens van het

Veld	Invulling	Toelichting
		Structuurvisie-gebied overschrijden. Dit gezien hun belang voor de realisering van de hoofddoelstelling voor de Waddenzee.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • <i>Natuurambitie Grote Wateren 2050</i> en verder • <i>Nota van Toelichting bij Deel 4 van de planologische kernbeslissing Derde nota Waddenzee</i> • <i>Léven in de Wadden; Beheer- en ontwikkelingsplan Waddengebied</i> • <i>Plan van Aanpak Verbetering Beheer Waddenzee</i> • <i>Agenda voor het Waddengebied 2050</i> • Kaderrichtlijn water • <i>Waddenzeeplan 2010</i> • <i>2010 Joint Declaration on the Protection of the Wadden Sea</i> • <i>Trilateral Wadden Sea Governmental Council; Tønder Declaration; 5 February 2014</i> • <i>Trilateral Wadden Sea Governmental Council Meeting, Leeuwarden Declaration; 18 May 2018</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Visserij, scheepvaart, offshore mijnbouw, oppervlakedelfstoffen, recreatie en toerisme, natuur en ecologie, milieu/verontreiniging, militaire activiteiten, baggerstort, windenergie, luchtvaart	

Essentie:

De Structuurvisie Waddenzee, vervat in deel 4 van de Derde nota Waddenzee, bevat de hoofdlijnen van beleid voor de Waddenzee. De Structuurvisie is gebiedsgericht van karakter en integreert het ruimtelijke en ruimtelijk relevante rijksbeleid voor de Waddenzee. De Structuurvisie hanteert 2030 als planhorizon. Het in de Structuurvisie opgenomen beleid gold voor een periode van 10 jaar. De Minister van I&M heeft besloten om de planperiode van de Structuurvisie Waddenzee te verlengen tot de datum van de inwerkingtreding van de Omgevingswet om de planperiode van de Structuurvisie goed te laten aansluiten bij de inwerkingtredingsdatum van de Omgevingswet. Deze inwerkingtreding is thans voorzien op 1 januari 2022. Met de komst van de Omgevingswet wordt er niet meer een aparte (rijks)structuurvisie voor de Waddenzee opgesteld. De hoofddoelstelling voor de Waddenzee – duurzame bescherming en ontwikkeling van de Waddenzee als natuurgebied en het behoud van het open landschap – wordt verankerd in de Nationale Omgevingsvisie, het bijbehorende Besluit kwaliteit leefomgeving en in het Nationaal Waterprogramma 2022-2027 en Beheerplan voor de rijkswateren. Om daarnaast te komen tot een gezamenlijk perspectief vanuit Rijk en regio, is in 2017 besloten om samen met de partijen in de regio een gezamenlijke agenda voor het Waddengebied te ontwikkelen. De ontwerp-Agenda voor het Waddengebied 2050 is op 9 juli 2020 aangeboden aan de Tweede Kamer. Vaststelling van de Agenda met alle betrokken partijen is voorzien tijdens de Toogdag Waddengebied 2020, die na de opstelling van de huidige informatie plaats zal vinden.

De PKB Waddenzee heeft op grond van de invoeringswet Wet ruimtelijke ordening de status van Structuurvisie gekregen en wordt thans ook wel aangeduid als de Structuurvisie Waddenzee. De beleidsuitspraken uit de Structuurvisie Waddenzee worden juridisch gewaarborgd door het Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (Barro of Besluit Ruimte), dat op 22 augustus 2011 is vastgesteld en 30 december 2011 grotendeels in werking is getreden. In december 2015 is Rapportage Evaluatie Structuurvisie Waddenzee gepubliceerd. Bij aanbidding van dit rapport aan de Tweede Kamer in januari 2016 heeft de Minister van I&M aangegeven de hoofdlijnen van de evaluatie te onderschrijven. In juli 2017 heeft de Minister van I&M de Kamer het rapport Beleidsverkenning toekomstige rol en ambitie van Rijk en regio voor het Waddengebied en haar reactie daarop aangeboden. De Minister onderschrijft de conclusie dat de formulering van de huidige hoofddoelstellingen van de Structuurvisie Waddenzee geen aanpassing behoeft. Wel vereist de realisatie van de herstel- en ontwikkelingsdoelstellingen voor natuurkwaliteit een vergrote inzet. De Minister onderschrijft de in de Beleidsverkenning opgenomen kernaanbevelingen op hoofdlijnen. In vervolg op de Beleidsverkenning is de Agenda voor het Waddengebied 2050 opgesteld

Onder het waddengebied wordt in de Structuurvisie verstaan de Waddenzee, de Waddeneilanden, de zeegaten tussen de eilanden, de Noordzeekustzone tot 3 zeemijl uit de kust alsmede het grondgebied van de aan de Waddenzee grenzende gemeenten op het vaste land. Onder het Structuurvisie-gebied wordt dat deel van het Waddengebied verstaan dat op de bijgaande Structuurvisie-kaart A als zodanig is weergegeven. Bijlage 1 bij de Structuurvisie geeft een omschrijving van dit gebied. De zeewaartse begrenzing van dit gebied valt in belangrijke mate samen met de lijn die de begrenzing vormt tussen de binnenwateren en de territoriale zee. In een aantal gevallen doet de Structuurvisie beleidsuitspraken die de grens van het Structuurvisie-gebied overschrijden, gezien hun belang voor de realisering van de hoofddoelstelling van het beleid voor de Waddenzee.

Hoofdstuk 2 van de Structuurvisie geeft de beleidsuitgangspunten. De hoofddoelstelling is de duurzame bescherming en ontwikkeling van de Waddenzee als natuurgebied en het behoud van het unieke open landschap. Met het oog op de uitwerking van deze hoofddoelstelling wordt een ontwikkelingsperspectief voor de Waddenzee tot 2030 geschetst. De hoofdpunten van dit ontwikkelingsperspectief worden gegeven aan het eind van hoofdstuk 2.

Hoofdstuk 3 van de Structuurvisie geeft de beleidskeuzen weer die het kabinet van belang acht voor het realiseren van de doelstellingen voor de Waddenzee en het realiseren van het lange termijn ontwikkelingsperspectief. Het beleid met betrekking tot de natuur is gericht op een zo natuurlijk mogelijke ontwikkeling van het ecosysteem. Ten aanzien van menselijke activiteiten wordt per specifieke categorie aangegeven welk beleid wordt gevolgd. Hierbij wordt een onderverdeling gemaakt in het beleid ten aanzien van: gesloten gebieden; inpolderingen; veiligheid; scheepvaart; burgerluchtvaart; offshore-installaties; kabels en buisleidingen; haven- en industriegebieden; bebouwing; baggerspecie; diepe delfstoffen; windturbines; ontgroningen; archeologie; recreatie; visserij; militaire activiteiten; en pierenwinning.

Hoofdstuk 4 bevat het afwegingskader voor de beoordeling van de toelaatbaarheid van plannen, projecten en handelingen. Deze zijn mogelijk mits zij passen binnen de gestelde beleidskaders en doelstellingen, zoals vastgesteld in de Structuurvisie. Voor de bescherming van de natuurlijke waarden en kenmerken van de Waddenzee (gedefinieerd in hoofdstuk 4.1 van de Structuurvisie) is het afwegingskader van toepassing zoals vastgelegd in de Wet natuurbescherming.

Hoofdstuk 5 van de Structuurvisie heeft betrekking op de doorwerking en evaluatie van het Waddenzeebeleid. Bij doorwerking van het beleid wordt aandacht besteed aan de rol van lagere overheden en andere belanghebbenden en de externe werking. Plannen, projecten of handelingen buiten het Structuurvisie-gebied, waarvan op grond van objectieve gegevens niet kan worden uitgesloten dat zij afzonderlijk of in combinatie met andere plannen, projecten of handelingen significante gevolgen hebben voor de, op grond van de Structuurvisie, te beschermen en te behouden kenmerken en waarden van de Waddenzee dienen aan de hoofddoelstelling van de Structuurvisie te worden getoetst.

Hoofdstuk 6 gaat in op de bestuurlijke organisatie van het Waddenzeebeleid. Een goede afstemming tussen beleid en uitvoering wordt essentieel geacht voor het welslagen van dit beleid. De afstemming op strategische hoofdlijnen van het Waddenzeebeleid vindt plaats in het Coördinatiecollege Waddengebied (CCW). De uitwerking van de strategische hoofdlijnen vindt plaats in het Regiecollege

Waddengebied (RCW). In beide organen zijn rijk, waddenprovincies, waddenkustgemeenten, waddeneilanden en waterschappen vertegenwoordigd.

De in het RCW vertegenwoordigde overheden hebben gezamenlijk het beheer en ontwikkelingsplan Léven in de Wadden vastgesteld. In het plan worden de voornemens en doelen uit de Structuurvisie Waddenzee verder geconcretiseerd en gecombineerd, en afgestemd met beleid van de regionale overheden, de invulling van natuurwetgeving en de Kaderrichtlijn water.

Maritieme Strategie 2015-2025

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	27	
Titel:	Maritieme Strategie 2015-2025	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	De Nederlandse Maritieme Strategie 2015-2025	
Verwijzing:	Tekst van de Strategie	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2015 Beginjaar: 2015 Eindjaar: 2025	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Scheepvaartverkeerswet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Beleidsbrief maritieme noodhulp • <i>Werkprogramma maritieme strategie en zeehavens 2018 – 2021</i> • <i>Green Deal Zeevaart, Binnenvaart en Havens</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart	

Essentie:

De Maritieme Strategie 2015-2025 biedt een integraal kader voor het rijksbrede beleid voor de maritieme cluster. De Strategie is tot stand gekomen in nauwe samenwerking met partijen uit de maritieme cluster.

Het inleidende Hoofdstuk 1 van de Maritieme Strategie 2015-2025 gaat in op het belang van de maritieme cluster en de onderlinge relaties daarbinnen. De maritieme cluster omvat binnenvaart, havens, maritieme dienstverlening, maritieme toeleveranciers, offshore, scheepsbouw, visserij, waterbouw, watersportindustrie en zeescheepvaart.

Hoofdstuk 2 van de Maritieme Strategie 2015-2025 gaat in op het doel en de ambitie van de Strategie. Het doel van de Maritieme Strategie 2015-2025 is om de bijdrage van de maritieme cluster aan de Nederlandse economische en maatschappelijke belangen te behouden en versterken. De Rijksoverheid kiest daarom voor de ambitie van een internationale duurzame maritieme toppositie van Nederland door integrale samenwerking tussen Rijksoverheid en de maritieme cluster op basis van een gezamenlijke maritieme strategie.

Hoofdstuk 3 stelt dat samenwerking tussen de Rijksoverheid en andere partijen een essentiële voorwaarde is om de Maritieme Strategie tot een succes te maken. Hoofdstuk 3 geeft aan welke rol de Rijksoverheid hierbij kan spelen op verschillende beleidsterreinen.

Hoofdstuk 4 gaat in op een aantal beleidsthema's die relevant zijn voor de gehele maritieme cluster. Dit betreft human capital; innovatie; handel; bereikbaarheid; veiligheid en milieu; en veiligheidsdreigingen en stabiliteit. Bij het thema veiligheid en milieu wordt aangegeven dat alleen een veilig, milieuvriendelijk en duurzaam opererende maritieme cluster, zijn economische potentie blijvend kan waarmaken. Een schone zee- en binnenvaart dragen bij aan de verbetering van het leefklimaat voor omwonenden van

havens en aan de ontwikkelruimte voor diezelfde havens. Onverminderde inzet door overheid en bedrijfsleven voor een veilige, milieuvriendelijke en duurzame ontwikkeling van de scheepvaart, zowel in nationaal als in internationaal verband, is daarom noodzakelijk. De Strategie geeft aan dat voor wat betreft de ruimtelijke ordening van het scheepvaartverkeer op de Noordzee de Beleidsnota Noordzee 2016-2021 het kader biedt. De Strategie merkt op dat mede door een hogere verkeersintensiteit en meervoudig ruimtegebruik in de kustgebieden veiligheidsrisico's zullen toenemen. Dit betekent dat ruimtelijke ordening op het water en de internationale afstemming daarover in belang toeneemt. Vooral door de ruimtedruk die kan ontstaan door de aanleg van windparken, is het belangrijk om de veilige en efficiënte afwikkeling van het scheepvaartverkeer in het oog te houden. Op milieugebied ligt de uitdaging in het terugdringen van emissies en op bevordering van duurzaam gebruik van de zee en de zeehavens.

Hoofdstuk 5 bevat een beleidsagenda die invulling geeft aan de Maritieme Strategie. In de beleidsagenda worden de maatregelen genoemd die noodzakelijk zijn om de ambities van de maritieme strategie te realiseren. Wat betreft veiligheid en milieu wordt opgemerkt dat overheid en bedrijfsleven zich zullen inspannen voor een modern en adequaat internationaal regelgevend kader voor veilige, milieuvriendelijke en duurzame ontwikkeling van de scheepvaart en havens. De overheid spant zich in om nieuwe regelgeving tijdig te implementeren, streeft naar een goed werkende keten van beleid, uitvoering en handhaving en speelt waar mogelijk in op internationale ontwikkelingen voor nieuwe regelgeving. Ook zal de overheid waar mogelijk de regeldruk verminderen. Verder zal de overheid het streven naar "zero-emission schepen" ondersteunen door belemmeringen in wet- en regelgeving daarvoor weg te nemen.

Capaciteitsnota 2006-2010

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	28	
Titel:	Capaciteitsnota 2006-2010	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Om kwetsbare zee- en deltagebieden te beschermen; Capaciteitsnota 2006-2010; Hoe Rijkswaterstaat is voorbereid om olie en andere milieuverontreinigende stoffen op te ruimen	
Verwijzing:	Tekst van de Nota	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2006 Beginjaar: 2006 Eindjaar: 2021	De Capaciteitsnota was oorspronkelijk vastgesteld voor de periode 2006-2010. De looptijd van de nota is herhaaldelijk verlengd. Rijkswaterstaat is voornemens om de nota te herzien. Uitvoering hiervan staat gepland in 2021. Tot die tijd blijft de huidige nota van kracht.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> <i>Incidentbestrijdingsplan Noordzee</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart, offshore mijnbouw, milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Capaciteitsnota 2006-2010 beschrijft en onderbouwt in onderlinge samenhang de uitgangspunten, de strategie en het benodigde materieel voor een adequate bestrijding van milieubedreigende stoffen op zee, kusten en oevers. De taak om milieubedreigende stoffen die na incidenten in de rijkswateren terechtkomen op te ruimen berust bij Rijkswaterstaat. De Capaciteitsnota 2006-2010 heeft tot doel aan te geven hoe Rijkswaterstaat is voorbereid op deze taak. De Capaciteitsnota was oorspronkelijk vastgesteld voor de periode 2006-2010. De looptijd van de Capaciteitsnota is herhaaldelijk verlengd. Rijkswaterstaat is voornemens om de nota te herzien. Uitvoering hiervan staat gepland in 2021. Tot die tijd blijft de huidige nota van kracht.

Hoofdstuk 1 van de Nota zet uiteen wat de aanleiding voor de nota is en schets het relevante internationale en nationale beleid. Hoofdstuk 2 gaat in op het risico dat milieubedreigende stoffen in het zeemilieu terechtkomen en welke gevolgen die stoffen kunnen hebben voor ecologisch en economisch waardevolle gebieden. De kaart op pagina 27 van de Nota identificeert ecologisch en economisch kwetsbare gebieden en locaties. Hoofdstuk 3 schetst welke bronnen tot uitstroom van milieubedreigende stoffen op zee kunnen leiden. Hierbij wordt met name ingegaan op de scheepvaart en scheepvaartongevallen. Hoofdstuk 4 zet de strategie voor de bestrijding van milieubedreigende stoffen uiteen. Hierbij wordt onder andere ingegaan op de hoofdlijnen van de beleidsstrategie, de specifieke aanpak van incidenten, en de bestrijdingsorganisatie. Hoofdstuk 5 geeft aan welk materieel noodzakelijk is om de benodigde bestrijdingscapaciteit te halen. Hoofdstuk 6 van de Nota geeft aan wat de kosten van de benodigde bestrijdingscapaciteit en de totale kosten van de bestrijdingsorganisatie zijn, met inbegrip van de kosten van de verdere ontwikkeling van bestrijdingstechnieken en afwegingskaders.

Structuurvisie buisleidingen

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	29	
Titel:	Structuurvisie buisleidingen	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Structuurvisie buisleidingen; 2012-2035	
Verwijzing:	Tekst van de Structuurvisie	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2012 Eindjaar: 2035	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	Op termijn wordt de Minister van BZK verantwoordelijk minister.
Status:	Vigerend	Thans wordt gewerkt aan de opstelling van Programma Energiehoofdstructuur, dat de juridisch-beleidsmatige opvolger wordt van de structuurvisies Buisleidingen, Wind op Land en het Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening onder de Omgevingswet, die naar verwachting op 1 januari 2022 in werking zal treden. Het is voorzien dat het Programma Energiehoofdstructuur medio 2022 zal worden vastgesteld.
Toepassingsgebied:		Het in het Structuurschema Infrastructuur en Ruimte vastgestelde beleid voor buisleidingen wordt in de Structuurvisie Buisleidingen uitgewerkt voor buisleidingen op land.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Kabels/buisleidingen	

Essentie:

Het in de Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte vastgestelde beleid voor buisleidingen wordt in de Structuurvisie Buisleidingen uitgewerkt voor buisleidingen op land. Het belang van de Structuurvisie Buisleidingen voor het ruimtelijk beleid op de Noordzee is er in gelegen dat deze de aanlandingspunten voor buisleidingen vanaf het continentaal plat en vanuit het Verenigd Koninkrijk en Noorwegen identificeert. De Structuurvisie geeft aan dat aanlandingspunten vanuit de Noordzee naar het Verenigd Koninkrijk en Noorwegen een belangrijke rol spelen in de ruimtelijke hoofdstructuur voor nieuwe buisleidingen. De visiekaart bij de Structuurvisie geeft aan bij welke aanlandingspunten ruimte vrijgehouden moet worden voor toekomstig buisleidingtransport.

Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	30	
Titel:	Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening (SEV III): deel 4 van de planologische kernbeslissing (PKB)	De PKB heeft op grond van de invoeringswet Wet ruimtelijke ordening de status van structuurvisie. Deze laatste term wordt hier gebruikt
Verwijzing:	Tekst van het Schema	
Begin-/eindjaar:	Inwerkingtreding: 17/09/2009 Begin-/eindjaar: Het SEV III geldt tot 2020 en bestrijkt dezelfde periode.	<p>Het SEV III geeft aan dat de tweede partiële herziening van het SEV II nog van kracht is naast het SEV III, met het oog op de locatiekeuze van het Near Shore Windpark, evenals de derde partiële herziening van het SEV II voor de aanleg van een hoogspanningsverbinding tussen Groot-Brittannië en Nederland.</p> <p>Er wordt gewerkt aan de opstelling van Programma Energiehoofdstructuur, dat de juridisch-beleidsmatige opvolger wordt van de structuurvisies Buisleidingen, Wind op Land en het Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening onder de Omgevingswet, die naar verwachting op 1 januari 2022 in werking zal treden. Het is voorzien dat het Programma Energiehoofdstructuur medio 2022 zal worden vastgesteld. Voor de periode tussen het aflopen van het SEV III en de vaststelling van het Programma Energiehoofdstructuur zijn de beleidsprincipes verankerd in de Nationale Omgevingsvisie. Daarnaast zijn de ruimtelijk relevante begrenzings opgenomen in het Barro.</p>
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZK, Minister van EZK, Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • <i>Elektriciteitswet 1998</i> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Structuurvisie windenergie op zee • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • <i>Besluit ruimtelijke ordening</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Kabels/pijpleidingen; installaties; ruimtelijke ordening; windenergie	

Essentie:

Het doel van het SEV III is het waarborgen van voldoende ruimte voor grootschalige productie en transport van elektriciteit. Het SEV III bevat globale ruimtereserveringen voor mogelijke grootschalige vestigingsplaatsen waar tenminste 500 MW elektriciteit kan worden opgewekt en voor globale trajecten van mogelijke hoogspanningsverbindingen van 220kV en meer. Met betrekking tot laatstgenoemde is ten aanzien van de Noordzee ook de derde partiële herziening van het SEV II voor de aanleg van een hoogspanningsverbinding tussen Groot-Brittannië en Nederland nog van belang en van kracht.

Het vestigingsbeleid ten aanzien van elektriciteitsproductie is uiteengezet in hoofdstuk 5 van de Structuurvisie. Tabel 1 bevat de plaatsen waar elektriciteitsproductie-eenheden gevestigd zijn en kunnen worden. Het ruimtelijk beleid ten aanzien van hoogspanningsverbindingen staat in hoofdstuk 6 van de Structuurvisie. Paragraaf 6.2 gaat specifiek in op hoogspanningsverbindingen die nodig zijn om windturbineparken op zee aan te sluiten op het bestaande hoogspanningsnet. Tabel 2 geeft een overzicht van de bestaande en mogelijke nieuwe hoogspanningsverbindingen van minimaal 200 kV.

Het SEV III loopt tot 2020 en kent 3 evaluatiemomenten, namelijk in 2012, 2015/6 en 2018. Uit het eerste evaluatiemoment is naar voren gekomen dat de reserveringen in SEV III afdoende zijn om windenergie op land en windenergie op zee op het hoogspanningsnet tot 2020 te kunnen opvangen. Er wordt gewerkt aan de opstelling van Programma Energiehoofdstructuur, dat de juridisch-beleidsmatige opvolger wordt van de structuurvisies Buisleidingen, Wind op Land en het Derde Structuurschema Elektriciteitsvoorziening onder de Omgevingswet, die naar verwachting op 1 januari 2022 in werking zal treden. Het is voorzien dat het Programma Energiehoofdstructuur medio 2022 zal worden vastgesteld. Voor de periode tussen het aflopen van het SEV III en de vaststelling van het Programma Energiehoofdstructuur zijn de beleidsprincipes verankerd in de Nationale Omgevingsvisie. Daarnaast zijn de ruimtelijk relevante begrenzingen opgenomen in het Barro.

De Structuurvisie windenergie op zee wijst extra windenergiegebieden op zee aan zoals aangekondigd in het Nationaal Waterplan 2009-2015 en de Beleidsnota Noordzee 2009-2015. Dit betreft gebieden voor de Hollandse kust en ten noorden van de Waddeneilanden. De Structuurvisie is een partiële herziening van het Nationaal Waterplan. Zij wijzigt en vult het Nationaal Waterplan 2009-2015 en de Beleidsnota Noordzee 2009-2015 op een aantal punten aan en dient daarmee in samenhang te worden gelezen.

Beleidsregels ontgrondingen in rijkswateren

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	31	
Titel:	Beleidsregels ontgrondingen in rijkswateren	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Beleidsregels ontgrondingen in rijkswateren	
Verwijzing:	Tekst van de Beleidsregels	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 20/09/2010 Begin-/eindjaar:	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Ontgrondingenwet • <i>Besluit ontgrondingen in rijkswateren</i> • <i>Regeling ontgrondingen in rijkswateren</i> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • <i>Zandwinstrategie</i> • OSPAR-Verdrag 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Oppervlaktedelfstoffen	

Essentie:

De Beleidsregels vervangen de in het verleden ontwikkelde beleidsnota's, waaronder het Regionaal Ontgrondingenplan Noordzee 2 (RON2). De Beleidsregels bouwen voort op RON2. De uitgangspunten met betrekking tot ontgrondingen in de Noordzee zijn daarom dezelfde gebleven.

Uitgangspunt van beleid is om aan de toenemende vraag naar oppervlaktedelfstoffen uit de Noordzee tegemoet te komen, rekening houdend met:

- een zo zuinig mogelijk en zo hoogwaardig mogelijk gebruik van oppervlaktedelfstoffen uit de bodem van de Noordzee;
- een zo goed mogelijke afstemming met andere gebruiksfuncties van de Noordzee, zowel in ruimte als in tijd; en
- een duurzaam functioneren van het watersysteem Noordzee, de aangrenzende wateren en de kustzone.

Doelstelling van de Beleidsregels is om invulling te geven aan de bevoegdheid van de Minister van I&W voor de vergunningverlening en handhaving in het kader van de Ontgrondingenwet en het Besluit ontgrondingen in rijkswateren. De Beleidsregels beogen de wijze aan te geven waarop Rijkswaterstaat omgaat met aanvragen voor ontgrondingsvergunningen, op welke wijze deze worden beoordeeld, en welke voorwaarden hierop van toepassing zijn.

Het ruimtelijk beleid met betrekking tot ontgrondingen is gebaseerd op het in de Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte en het Nationaal Waterplan vastgelegde beleid dat zich richt op het stimuleren van

de winning van oppervlaktedelfstoffen in Nederland op een maatschappelijk aanvaardbare wijze en het wegnemen van onnodige marktbelemmerende maatregelen. De winning van oppervlaktedelfstoffen is van nationaal belang en moet zoveel mogelijk multifunctioneel zijn, zodat er zo min mogelijk ingrepen in de omgeving hoeven plaats te vinden. Voor de winning van ophoogzand in de Noordzee geeft het Nationaal Waterplan aan dat het Rijk inzet op diepe zandwinning in plaats van de tot nu toe gebruikelijke 2 meter. In de Beleidsregels is bepaald dat bij een windiepte van meer dan 2 meter beneden de zeebodem, de ontgronding minimaal 2 kilometer zeewaarts van de doorgaande NAP -20 meter dieptelijn moet plaatsvinden. Bij de verlening van ontgrondingsvergunningen op de Noordzee zijn de Beleidsnota Noordzee 2016-2021 en de Ontgrondingenwet van toepassing. De in 2010 aangenomen Zandwinstrategie bevat een visie over hoe om te gaan met de op de Noordzee aanwezige zandvoorraad in relatie tot ruimtelijke ontwikkelingen. Doel is te zorgen dat voldoende van de aanwezige "goedkope" zandvoorraad toegankelijk blijft voor zandwinning in relatie tot ruimtelijke ontwikkelingen op de Noordzee. De Zandwinstrategie is verder uitgebouwd in de Beleidsnota Noordzee 2016-2021. Op basis van de ervaringen in de voorgaande planperiode en een inventarisatie naar de locatie van geschikte hoeveelheden zand in het reserveringsgebied is het nu beter mogelijk de consequenties van andere gebruiksfuncties die dit gebied doorsnijden (zoals kabels en leidingen) op de beschikbare zandvoorraad in beeld te brengen. De Zandwinstrategie wordt beschreven in Hoofdstuk 4.4 van de Beleidsnota Noordzee 2016-2021.

Paragraaf 1 van de Beleidsregels bevat de algemene bepalingen, waaronder een tabel waarin de afstand is opgenomen ten opzicht van kunstwerken, vaste objecten, situaties en omstandigheden waarbinnen geen ontgrondingsvergunning voor schelpenwinning of andere ontgrondingen wordt verleend. In de Noordzee gaat het daarbij onder andere om: werp-, rust- en zooggebieden van zeehonden; vogelconcentraties; natuurlijke schelpdierbanken; olie- en gasleidingen; en telecommunicatiekabels.

Paragraaf 2 van de Beleidsregels bevat bepalingen ten aanzien van de schelpenwinning. Daarbij wordt onder andere onderscheid gemaakt ten aanzien van de Noordzeekustzone grenzend aan de Westerschelde en de overige delen van de Noordzee vanaf 3 mijl uit de kust gemeten.

Paragraaf 3 is van toepassing op ontgrondingen anders dan schelpenwinning. Er wordt onder meer onderscheid gemaakt tussen ontgrondingen zeewaarts dan wel landwaarts van de doorgaande NAP - 20 meter dieptelijn in de Noordzee. In de Waddenzee worden in het geheel geen ontgrondingsvergunningen verleend onder deze paragraaf.

Paragraaf 4 noemt de overgangs- en slotbepalingen. Hierin staat ook een opsomming van de beleidsnota's die worden ingetrokken, waaronder RON2 uit 2004.

Structuurvisie PMR (2006)

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	32	
Titel:	Structuurvisie PMR (2006)	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Planologische Kernbeslissing Project Mainportontwikkeling Rotterdam (2006); Deel 4: Definitieve tekst na parlementaire instemming	De PKB heeft op grond van de invoeringswet Wet ruimtelijke ordening de status van structuurvisie gekregen.
Verwijzing:	Tekst van de Structuurvisie	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 20/12/2006 Begin-/eindjaar: de Structuurvisie heeft een geldigheidsduur van 15 jaar	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Gedefinieerde gebieden in de territoriale zee en de EEZ	Een aantal deelprojecten van de Structuurvisie is gelegen in de territoriale zee. Het zoekgebied voor zandwinning strekt zich uit tot de EEZ.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • Wet natuurbescherming • Omgevingswet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurvisie infrastructuur en ruimte • <i>Natura 2000 Voordelta 2015-2021; Beheerplan</i> • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart; natuur en ecologie; landaanwinning	

Essentie:

Uitgangspunt van de Structuurvisie is de dubbele doelstelling voor het Project Mainportontwikkeling Rotterdam (PMR):

- Versterking van de mainport Rotterdam door oplossing van het ruimtetekort; en
- Verbetering van de kwaliteit van de leefomgeving in Rijnmond

De Structuurvisie geeft invulling aan deze dubbele doelstelling door het ruimtelijk mogelijk maken van drie deelprojecten:

- Bestaand Rotterdams Gebied;
- Landaanwinning van maximaal 1000 hectare netto haven- en industrieterrein (de bruto oppervlakte van de landaanwinning beslaat ongeveer 2500 hectare) en een bijbehorend natuurcompensatiepakket; en
- 750 hectare natuur- en recreatiegebied.

Met name het deelproject Landaanwinning heeft betrekking op de kust en de zee. De landaanwinning is voorzien in een gebied, de Voordelta (zie figuur 3.1 bij de Structuurvisie), dat is aangewezen als Speciale Beschermingszone (SBZ) op grond van de Vogel- en Habitatrichtlijn. De Voordelta maakt deel uit van Natura 2000, het Europese ecologische netwerk van SBZs als bedoeld in de Vogel- en

Habitatrichtlijn. De landaanwinning zal tevens effecten hebben op de in de nabijheid gelegen duinen met hoge natuurwaarden op Voornes Duin, Duinen van Goeree/Kwade Hoek. Deze gebieden maken eveneens deel uit van Natura 2000.

Ingeval een plan of project mogelijk significant negatieve effecten heeft op prioritaire soorten en/of habitats in een SBZ, kan het plan niettemin worden gerealiseerd indien sprake is van dwingende redenen van groot openbaar belang, er voor het plan geen alternatieven zijn en tijdig alle nodige compenserende maatregelen worden getroffen om te waarborgen dat de algehele samenhang van Natura 2000 bewaard blijft. De landaanwinning zal dergelijke significante gevolgen hebben.

De Structuurvisie geeft aan dat het kabinet van oordeel is dat er dwingende redenen van groot openbaar belang zijn om het Rotterdamse haven- en industrieterrein te kunnen uitbreiden tot maximaal netto 1000 hectare haventerrein op een landaanwinning. In de Structuurvisie zijn randvoorwaarden opgenomen om de schade aan beschermde natuur als gevolg van de landaanwinning zo klein mogelijk te maken (mitigatie). Voor de schade aan beschermde natuur die bij uitvoering van het project desondanks overblijft, is een ruimtelijke reservering voor een natuurcompensatiepakket vastgesteld.

Voor de landaanwinning en het bouwrijp maken van het nieuwe haven- en industrieterrein zijn grote hoeveelheden zand nodig. In Figuur 3.2 bij de Structuurvisie is het gebied aangegeven waar het voor de landaanwinning benodigde ophoogzand zal worden gewonnen. De zeewaartse begrenzing van het gebied voor zandwinning wordt gevormd door een straal van 30 km vanuit het midden van de zuidrand van de referentieontwerpen voor de landaanwinning. De landwaartse begrenzing wordt gevormd door de 2 km lijn zeewaarts van de doorgaande -20 m NAP dieptelijn. Eventuele aantasting van in het zoekgebied voorkomende beschermde habitats en/of beschermde soorten en/of Natura 2000 gebieden wordt maximaal voorkomen. Resterende aantasting wordt gecompenseerd.

Voor grootschalige zandwinning (>10 miljoen m³) is geen maximale ontgrondingsdiepte vastgesteld. Ten behoeve van de vergunningverlening wordt een milieueffectrapport opgesteld, waarbij aandacht wordt besteed aan de mogelijkheid van combinatie met de winning van grof zand ten behoeve van de bereiding van beton- en metselzand. De ontgrondingsdiepte, de winlocaties en de uitvoeringstechniek voor de grootschalige zandwinning worden vastgesteld in de ontgrondingsvergunning.

De volgende mitigerende maatregelen zijn voorzien in het zeegebied:

- Mitigatie van de afname van de lengte kustzee door aanleg van minimaal overeenkomstige lengte zachte zeekering aan de landaanwinning;
- Mitigatie van de mogelijke afname van de invloed van de zeedynamiek op de duinen bij Voorne en Goeree; en
- Mitigatie van de eventuele negatieve effecten van de zandwinning (onder meer vertroebeling).

Het Rijk zal een monitorings- en evaluatieprogramma uitvoeren gericht op de compensatieplicht. Als uit het programma blijkt, dat er sprake is van afwijkende effecten ten opzichte van de huidige inzichten, dan zullen gedurende de aanleg van de landaanwinning de mitigatie- en compensatiemaatregelen worden bijgesteld.

Het Beheerplan Voordelta dat in juli 2008 is vastgesteld bevat maatregelen die dienen voor het compenseren van het verlies aan beschermde natuur in de Voordelta als gevolg van de aanleg van Maasvlakte 2. De compensatiemaatregelen bestonden uit een bodembeschermingsgebied waar beperkingen gelden voor bodemberoerende visserij en vijf rustgebieden voor zeehonden en vogels waar beperkingen gelden voor visserij en recreatie. Deze compensatie is tussentijds geëvalueerd ten tijde van de evaluatie van het Natura 2000 Beheerplan Voordelta 2008-2014. De activiteiten en maatregelen van het huidige beheerplan Natura 2000 Voordelta 2015-2021 nemen deze evaluatie in aanmerking.

De Structuurvisie PMR is in 2006 aangenomen als de Planologische Kernbeslissing PMR. Deze heeft op grond van de invoeringswet Wet ruimtelijke ordening de status van structuurvisie gekregen. De Structuurvisie PMR is thans uitwerking van de Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte.

De beleidsuitspraken uit de Structuurvisie worden juridisch geborgd door het Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (Barro of Besluit Ruimte), dat 22 augustus 2011 is vastgesteld en 30 december 2011 grotendeels in werking is getreden.

Beleidsbrief maritieme noodhulp

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	33	
Titel:	Beleidsbrief maritieme noodhulp	
Type:	Beleid	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Maritieme en aeronautische noodhulp op de Noordzee 2016-2020	
Verwijzing:	Tekst van de Beleidsbrief	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 18 december 2015 Eindjaar: 2020	Er wordt gewerkt aan een Beleidsbrief voor de periode 2021-2025. Deze is naar verwachting uiterlijk december 2020 gereed.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet voorkoming verontreiniging door schepen • Scheepvaartverkeerswet • Wrakkenwet • <i>Besluit van 27 februari 1996, houdende vaststelling van aanvullende bepalingen voor de scheepvaart in de territoriale zee (Scheepvaartreglement territoriale zee)</i> • <i>Regeling inzake de SAR-dienst 1994</i> • <i>Richtlijn 92/29/EEG van de Raad van 31 maart 1992 betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid ter bevordering van een betere medische hulpverlening aan boord van schepen</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Incidenten	

Essentie:

De Beleidsbrief maritieme noodhulp, die vervat is in een brief van de Minister van I&M van 18 december 2015 (Kamerstuk 30490, nr. 26), is een vervolg op de Nota maritieme en aeronautische noodhulp op de Noordzee 2010-2015. De Beleidsbrief geeft aan dat het beleid zoals vastgelegd in die nota, die het voorzieningenniveau voor de dienstverlening voor de noodhulp aangeeft, zal worden gecontinueerd. De Nota ziet op het opsporen en redden van mensen in nood, voorzieningen voor (sleep)hulp, de berging van schepen, lading en containers op de Noordzee, het bieden van een toevluchtsoord (place of refuge) aan schepen in nood en het verlenen van radiomedische adviezen aan zeevarenden. De Nota behandelt de overheidstaken die tot het optreden bij incidenten en calamiteiten op zee worden gerekend en schetst per taak de beleidsdoelstelling en een zorgnorm. In de Nota stelt de overheid de zorgnormen voor hulp aan opvarenden op en luchtvaardenden boven de Noordzee. De zorgnorm beschrijft de gewenste inzet door de overheid bij een hulpvraag met een specificatie van de opkomsttijd (de tijd tussen ontvangst van de melding en aankomst op de plek van het incident), van de basiscapaciteit en een specificatie van de opschalingcapaciteit in tijd en omvang. De Nota maritieme noodhulp en de Beleidsbrief hebben betrekking op de territoriale zee en de EEZ.

Een inleidend hoofdstuk van de Nota gaat in op de aanleiding voor de nota, de algemene beleidsuitgangspunten voor optreden, en de verankering van dit optreden in nationale en internationale wet- en regelgeving. Het hoofdstuk wordt afgesloten met de samenhang met andere instrumenten en van belang zijnde ontwikkelingen.

De hoofdstukken 1 tot en met 7 van de Nota beschrijven de taken die behoren tot het optreden bij incidenten en calamiteiten. Deze taken zijn:

- het opsporen en redden van mensen in nood (Hoofdstuk 1);
- inzet bij brand aan boord van passagiersschepen ter voorkoming van grootschalige evacuaties (Hoofdstuk 2);
- het bestrijden van rampen en incidenten (Hoofdstuk 3);
- het bieden van noodsteun (Hoofdstuk 4);
- het regelen van het nood-, spoed- en veiligheidsverkeer (Hoofdstuk 5);
- het aanwijzen van een toevluchtsoord (place of refuge) aan schepen in nood (Hoofdstuk 6); en
- het verlenen van radiomedische adviezen aan zeevarenden (gebaseerd op artikel 6 van richtlijn 92/29 EEG) (Hoofdstuk 7).

Al deze hoofdstukken gaan in op de formele basis van de taak gevolgd door het beleid en de daaruit voortvloeiende zorgnorm. Ieder hoofdstuk sluit af met de conclusie of aan de gestelde zorgnormen wordt voldaan. De Beleidsbrief geeft een korte toelichting op al deze hoofdstukken, waarbij onder andere in wordt gegaan op de relevante zorgnormen.

Waar in de Nota aandacht werd besteed aan het beschikbaar hebben van bergingscapaciteit (Hoofdstuk 8) is hiervoor geen norm meer vastgesteld in de Beleidsbrief, omdat het bergen van schepen wordt beschouwd als een commerciële activiteit die aan de markt wordt overgelaten. Wel peilt de overheid periodiek, ongeveer eens in de vijf jaar, of er voldoende bergingscapaciteit aanwezig is.

Een hoofdstuk over het opsporen en redden van mensen in nood (Search and Rescue) is 17 februari 2010 aan de Nota toegevoegd. De daarin genoemde norm voor een reddingscapaciteit van 16 personen is ingegaan op 1 januari 2014 en blijft gehandhaafd in de Beleidsbrief. De Beleidsbrief geeft aan dat de middelen om te voldoen aan de zorgnorm voor het 24/7 binnen 90 minuten ter plaatse zijn op het Nederlandse deel van de Noordzee ter beschikking zijn gesteld. De uitbreiding van de Search and Rescue-capaciteit zoals in de Nota werd aangekondigd, is inmiddels gerealiseerd (SAR-paragraaf van de Beleidsbrief).

De Beleidsbrief sluit af met een financiële paragraaf, terwijl een financieel overzicht als bijlage is toegevoegd.

C. Convenanten

Convenant olie- en gasreserves en opslag van stoffen

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	34	
Titel:	Convenant olie- en gasreserves en opslag stoffen	
Type:	Convenant	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Convenant ter bevordering van de opsporing en ontwikkeling van de olie- en gasreserves en de opslag van stoffen op het Nederlands deel van het continentaal plat	
Verwijzing:	Tekst van het Convenant	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 31/08/2010 Inwerkingtreding: 16/09/2010 (gelijktijdig met de inwerkingtreding van de financiële stimuleringsmaatregel in artikel 68a van de gewijzigde Mijnbouwwet van 26/11/2009).	Het Convenant is gesloten voor 5 jaar. Daarna wordt het telkens voor dezelfde duur voortgezet.
Verantwoordelijke minister:	Minister van EZK	De partijen bij het Convenant zijn de Minister van EZK en de operators die actief zijn op het Nederlands deel van het continentaal plat.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Nederlands deel van het continentaal plat	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> Mijnbouwwet <i>Regeling investeringsaftrek marginale gasvoorkomens Nederlands continentaal plat</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Offshore mijnbouw	

Essentie:

Het Convenant olie- en gasreserves en opslag van stoffen voorziet in een procedure ter stimulering van een actief gebruik van de vergunningen die zijn verleend voor opsporings-, winnings- of opslagactiviteiten in zogenaamde marginale velden op het Nederlands continentaal plat. Deze procedure wordt toegepast op basis van vrijwillige medewerking van ondernemingen uit de olie- en gasindustrie.

Op grond van Hoofdstuk 3a (Gebiedsverkleining) van de Mijnbouwwet kan de Minister inactieve delen uit een vergunninggebied halen. Gedurende de actieve en constructieve uitvoering van het Convenant zal de Minister geen gebiedsverkleining op grond van artikel 32b van de Mijnbouwwet overwegen jegens partijen bij het Convenant, tenzij een uitzonderlijke omstandigheid of een verzoek van een derde hiertoe aanleiding geeft.

De procedure voor *fallow*(braakliggende)-gebieden wordt beschreven in hoofdstuk 3 van het Convenant. Delen van vergunningsgebieden waar gedurende twee voorafgaande kalenderjaren geen significante opsporings-, winnings- of opslagactiviteiten hebben plaatsgevonden worden op basis van een inventarisatie afgebakend en geclassificeerd als *fallow*-gebieden door de Minister van EZK. De desbetreffende vergunninghouder heeft drie maanden de tijd om te reageren op de voorlopige classificatie en afbakening van het *fallow*-gebied. Na bekendmaking van de definitieve classificatie kan de vergunninghouder gedurende een periode van negen maanden een activiteitenplan aan de Minister overleggen voor (een deel van) het betreffende gebied. Wanneer deze termijn is verstreken of het ingediende activiteitenplan negatief is beoordeeld, hebben achtereenvolgens de uitvoerder en/of medevergunninghouders en derden de mogelijkheid om een activiteitenplan aan de Minister te overleggen. Indien een

activiteitenplan door derden wordt ingediend, dan wordt dit door de Minister bekend gemaakt en hebben andere gegadigden drie maanden de gelegenheid om ook een activiteitenplan in te dienen. Zo lang geen activiteitenplan door een derde is ingediend, kan de vergunninghouder een activiteitenplan voor het *fallow*-gebied indienen. Indien geen enkel activiteitenplan positief wordt beoordeeld, blijft de definitieve classificatie van het desbetreffende *fallow*-gebied ongewijzigd en kan een ieder dus een activiteitenplan indienen.

De mogelijkheid bestaat om gedurende de looptijd van het Convenant toe te treden als partij middels een schriftelijk verzoek aan de Minister van EZK. Opzegging van het Convenant kan door een ieder van de partijen geschieden met een opzegtermijn van 3 maanden.

Noordzeeakkoord

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	35	
Titel:	Noordzeeakkoord; Afspraken tussen Rijk en stakeholders tot 2030 met een doorkijk naar de ontwikkeling van windenergie op de lange termijn	
Type:	Convenant	
Dekking:	Nationaal	
Officiële naam:	Het Akkoord voor de Noordzee; Afspraken tussen Rijk en stakeholders tot 2030 met een doorkijk naar de ontwikkeling van windenergie op de lange termijn	
Verwijzing:	Tekst van het Akkoord	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 06/2020 Inwerkingtreding: 06/2020 Eindjaar: 2030	Het Akkoord bevat afspraken voor de periode tot en met 2030 met een doorkijk naar de ontwikkeling van windenergie op de lange termijn
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W; Minister van LNV, Minister van EZK	De partijen bij het Akkoord zijn de Ministers van I&W, LNV en EZK en energieorganisaties op de Noordzee, visserijorganisaties, natuur- en milieuorganisaties, en de Brancheorganisatie Zeehavens
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Binnenwateren, territoriale zee, continentaal plat, EEZ	Het Akkoord is van toepassing op de territoriale zee, continentaal plat, en EEZ. Daarnaast is het van toepassing op een deel van de binnenwateren in de Waddenzee en de Voordelta.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Nationaal waterprogramma 2022-2027</i> • <i>Programma Noordzee 2022-2027</i> • <i>Convenant 'De Rijke Noordzee'</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	visserij; natuur en ecologie; milieu/verontreiniging; windenergie; installaties; incidenten	

Essentie:

Het Noordzeeakkoord bevat de afspraken tussen het Rijk (vertegenwoordigd door de Ministers van I&W, LNV en EZK) en stakeholders (energieorganisaties op de Noordzee, visserijorganisaties, natuur- en milieuorganisaties, en de Brancheorganisatie Zeehavens) over keuzes en beleid die de strategische opgaven voor de energietransitie uit het Klimaatakkoord, voor natuurherstel en voor een gezonde toekomst voor visserij op de Noordzee concreet en langdurig met elkaar in balans zouden moeten brengen. Hierbij wordt rekening gehouden met de belangen van andere gebruikers zoals zeevaart, defensie en zandwinning.

Het Akkoord is een pakket van afspraken over een duurzaam gebruik van de Noordzee tot en met 2030 en daarna. Het Akkoord bevat bepalingen over de wijze en het tijdstip waarop deze afspraken worden bereikt om innovatie, transitie en mitigatie ten behoeve van natuur en visserij mogelijk te maken. Het Akkoord heeft de steun gekregen van de energiesector (gas, olie en wind), de natuur- en milieuorganisaties en de zeehavensector. Het akkoord heeft niet de steun van de gehele visserijsector. Het streven is om de gehele visserijsector te betrekken bij de toekomstige uitvoering van het Akkoord.

De doelstelling van het Akkoord is een gezonde en duurzame Noordzee te waarborgen, waarbinnen plek is voor beschermde natuurwaarden, een duurzame visserij en voldoende ruimte voor windparken op zee om te voldoen aan de Nederlandse invulling van het Parijse klimaatakkoord. Het Akkoord beoogt een betere balans aan te brengen tussen alle in het geding zijnde belangen, binnen het kader van een gezonde Noordzee. Het Akkoord richt zich in de eerste plaats op de middellange termijn richting 2030, maar biedt ook perspectief op een snelle ontwikkeling van windenergie na 2030.

Hoofdstuk 2 van het Akkoord schets de drie transitieën die op de Noordzee gaande zijn en die in samenhang dienen te worden gezien: de natuurtransitie; de voedseltransitie; en de energietransitie. De natuurtransitie impliceert dat toenemend gebruik van de Noordzee alleen verantwoord is bij herstel en behoud van het Noordzee-ecosysteem. Daartoe is versterkte inspanning nodig om een goede milieutoestand te bereiken. De voedseltransitie vraagt om te komen tot een rendabele en duurzame visserij. De energietransitie zet in op de Noordzee als 'GreenPowerhouse Noordzee', waardoor energiewinning in ruimtebeslag op de Noordzee dominantier wordt. Dit vraagt een zorgvuldige afweging met het belang van het ecosysteem en andere gebruiksfuncties.

Hoofdstuk 3 geeft een overzicht van de gemeenschappelijke uitgangspunten voor het Akkoord waartoe de deelnemers in hun overleg gekomen zijn. Dit omvat onder meer de volgende punten:

- Gezondheid van het ecosysteem is een algemeen belang;
- Multifunctioneel ruimtegebruik is een leidend principe;
- Een 'Transitiefonds' is noodzakelijk om de beoogde transitieën te verwezenlijken;
- Windenergie moet gebaseerd zijn op haalbare business cases, met duidelijke definitie van maatschappelijke kosten;
- De visserijvloot moet aangepast worden om te kunnen blijven opereren in de nieuwe context;
- Gaswinning is geplaatst in de context van het halen van de doelstelling van het Parijse klimaatakkoord;
- De noodzakelijkheid de effecten van activiteiten op het ecosysteem blijvend te monitoren en te komen tot een meer adaptieve aanpak waardoor gezamenlijk inspelen van overheid én stakeholders op onzekerheden over toekomstige ontwikkelingen en technologische dynamiek een vanzelfsprekendheid wordt;
- Wetenschappelijk onderzoek dient te worden versterkt; en
- Het Akkoord vormt de basis voor de formele plandocumenten van de Rijksoverheid waaronder het Programma Noordzee 2022-2027.

Hoofdstuk 4 van het Noordzeeakkoord bevat afspraken op gebiedsniveau en bevat de volgende onderdelen:

- Algemene afspraken over de aanwijzing en bescherming van gebieden;
- Afspraken over de aanwijzing van windenergiegebieden;
- Afspraken over de verkaveling en het medegebruik van windparken;
- Afspraken over aanvullende natuurgebieden op de Noordzee; en
- Afspraken over visserij in natuurgebieden op zee.

Hoofdstuk 5 bevat afspraken over installaties en objecten. Het gaat hierbij om locatiegebonden, vergunningplichtig ruimtegebruik. Met andere woorden, het gaat om installaties of objecten die voor langere tijd geplaatst worden, met consequenties voor andere gebruikers van de Noordzee. Hoofdstuk 5 bevat de volgende onderdelen:

- Algemene afspraken over installaties en objecten;
- Afspraken over windturbines; en
- Afspraken over olie- en gaswinning.

Hoofdstuk 6 ziet op 'handelingen' gedefinieerd als 'gebruik van de Noordzee dat minder locatiegebonden is en vooral veel ruimte nodig heeft'. Hoofdstuk 6 bevat de volgende onderdelen:

- Afspraken over visserij;
- Afspraken over soortenbescherming; en
- Afspraken over handhaving en veiligheid.

Hoofdstuk 7 van het Akkoord bevat afspraken over monitoring en onderzoek. Hoofdstuk 8 getiteld 'Governance' bevat afspraken over de voortzetting van het overleg dat heeft geleid tot het Akkoord. De

betrokken partijen verbinden zich daarom aan een geïnstitutionaliseerd Noordzeeoverleg (NZO) onder onafhankelijk voorzitterschap ter uitvoering van het Akkoord en om gezamenlijk af te wegen of nieuwe ontwikkelingen moeten leiden tot bijstelling van de afspraken. Hoofdstuk 9 bevat afspraken over het Transitiefonds. Hoofdstuk 10 gaat in op de uitvoering van het Noordzeeakkoord, waarbij met name wordt gekeken naar de internationale afstemming met de andere Noordzeekuststaten.

D. Verdragen

Zeerechtverdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	36	
Titel:	Zeerechtverdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee (United Nations Convention on the law of the sea)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 10/12/1982 Datum inwerkingtreding: 16/11/1994 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 28/07/1996	
Verantwoordelijke minister:	Ministerie van BZ	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, aansluitende zone, continentaal plat, EEZ	Het Zeerechtverdrag bevat regels ten aanzien van alle maritieme zones. Voor Nederland als kuststaat zijn met name de regels ten aanzien van de territoriale zee, de aansluitende zone, de EEZ en het continentaal plat van belang.
Kruisverwijzing:		
Uitvoerende wetgeving:	Zie toelichting	Gezien de alomvattende aard van het Zeerechtverdrag heeft dit relevantie voor vrijwel alle wet- en regelgeving en beleid vastgesteld voor de Noordzee
Trefwoorden:	Visserij, scheepvaart, offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, oppervlaktedelfstoffen, installaties, recreatie en toerisme, milieu/verontreiniging, baggerstort, archeologie, ruimtelijke ordening, windenergie, wetenschappelijk onderzoek	

Essentie:

Het Zeerechtverdrag is bedoeld als een alomvattend juridisch kader voor het gebruik van de oceanen. Hierdoor zijn de regels van het Zeerechtverdrag in het algemeen niet in een zeer grote mate van detail uitgewerkt. In een aantal gevallen bepaalt het Zeerechtverdrag dat nadere regelgeving door onderhandelingen tussen de betrokken staten vastgesteld dienen te worden. Een aantal bestaande verdragen waarbij Nederland partij is, zoals MARPOL of het OSPAR-Verdrag, kunnen gezien worden als een nadere uitwerking van de algemene regels vervat in het Zeerechtverdrag.

Het Zeerechtverdrag bestaat uit 17 Hoofdstukken en 9 Bijlagen. De meeste hoofdstukken van het Zeerechtverdrag hebben betrekking op bevoegdheidsverdeling tussen de kuststaat en andere staten in verschillende maritieme zones. Daarnaast regelt een aantal hoofdstukken specifieke onderwerpen. Zo zijn er hoofdstukken die algemene regels bevatten ten aanzien van de bescherming en het behoud van het mariene milieu en het wetenschappelijk zeeonderzoek. Deze laatste twee hoofdstukken bevatten bepalingen die van toepassing zijn in alle maritieme zones of in specifieke zones.

Voor Nederland als kuststaat zijn de volgende maritieme zones vervat in het Zeerechtverdrag van belang: territoriale zee; aansluitende zone; exclusieve economische zone (EEZ); en continentaal plat. De soevereiniteit van de kuststaat strekt zich uit tot de territoriale zee, waarvan de breedte maximaal 12 zeemijl bedraagt. De belangrijkste beperking op deze soevereiniteit is het recht op onschuldige doorvaart voor alle schepen. Het Zeerechtverdrag geeft aan welke beperkingen dit recht oplegt aan de

kuststaat bij het reguleren van scheepvaartverkeer. In de aansluitende zone, waarvan de breedte maximaal 24 zeemijl is, mag de kuststaat toezicht uitoefenen om te voorkomen dat inbreuk wordt gemaakt op regelgeving inzake douane, belastingen, immigratie of volksgezondheid binnen zijn grondgebied en territoriale zee of een dergelijke inbreuk te bestraffen. Tevens kent het Zeerechtverdrag de kuststaat in deze zone bepaalde rechten toe ten aanzien van archeologische en historische voorwerpen. De EEZ en het continentaal plat zijn ruimtelijk en inhoudelijk overlappende zones. Het continentaal plat omvat de zeebodem en de ondergrond, terwijl de EEZ daarnaast ook de bovenliggende waterkolom omvat. Rechten over het continentaal plat kunnen tevens uitgeoefend worden binnen de EEZ.

In de Noordzee is de omvang van het continentaal plat en de EEZ bepaald door de grenzen tussen de buurstaten. Dit is ook het geval voor de zijwaartse begrenzing van de territoriale zee en aansluitende zone van Nederland. De buitengrens van deze zones is door Nederland vastgesteld op respectievelijk 12 en 24 zeemijl.

De EEZ en het continentaal plat geven de kuststaat met name soevereine rechten en rechtsmacht ten aanzien van economisch gebruik van levende en niet-levende natuurlijke hulpbronnen. Dit omvat ook activiteiten als het opwekken van energie uit het water en de wind. In de EEZ heeft de kuststaat tevens rechtsmacht ten aanzien van de bouw en het gebruik van kunstmatige eilanden, installaties en inrichtingen; wetenschappelijk zeeonderzoek; en de bescherming van het mariene milieu. Naast de kuststaat hebben ook derde staten rechten in de EEZ en het continentaal plat, bijvoorbeeld ten aanzien van de scheepvaart. Het Zeerechtverdrag legt ten aanzien van de scheepvaart belangrijke beperkingen op aan de kuststaat bij het stellen en handhaven van regels ter bescherming van het mariene milieu.

Eems-Dollardverdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	37	
Titel:	Eems-Dollardverdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Bilateraal	
Officiële naam:	Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland tot regeling van de samenwerking in de Eemsmonding, met Bijlagen en Slotprotocol (Eems-Dollardverdrag)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannahme: 08/04/1960 Datum inwerkingtreding: 01/08/1963 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/08/1963	
Verantwoordelijke minister:	Minister van BZ	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Westereems Verdrag • <i>Aanvullende Overeenkomst bij het op 8 april 1960 voor het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland ondertekende Verdrag tot regeling van de samenwerking in de Eemsmonding (Eems-Dollardverdrag), met Slotprotocol en briefwisseling</i> • <i>Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland inzake een scheepvaartreglement voor de Eemsmonding</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart	

Essentie:

Het Eems-Dollard Verdrag tussen Nederland en de Bondsrepubliek is er met name op gericht te komen tot samenwerking met betrekking tot scheepvaart in de Eemsmonding in een gebied in de territoriale zee tot 3 zeemijl. Ten tijde van de onderhandeling van het Verdrag hadden Nederland en de Bondsrepubliek beiden een territoriale zee van 3 zeemijl. Beide staten verschillen van mening over het verloop van de staatsgrens in het Eems-Dollard gebied. Het Eems-Dollard Verdrag bepaalt dat het geen afbreuk doet aan de rechtstandpunten van de partijen ten aanzien van de staatsgrens.

Beide partijen verplichten zich om in het bestaande hoofdvaarwater en enige andere vaarwateren alle maatregelen te nemen die nodig zijn om deze vaarwateren open te houden en eventueel te verbeteren, alsmede zodanige maatregelen die door de andere partij worden genomen, te steunen (artikel 2). In het kader van hun samenwerking stellen de partijen een Gemeenschappelijk Plan op. In het Gemeenschappelijke Plan dient het resultaat van het overleg en de onderzoeken betreffende verbetering op grote schaal van de bestaande en eventuele nieuwe vaarwateren in de Eemsmonding tot uitdrukking te worden gebracht (artikel 3). Het Verdrag bevat afzonderlijke hoofdstukken over waterbouwkundige

werkzaamheden, bebakening en waterstaatkundige zorg en stelt de permanente Nederlands-Duitse Eemscommissie in.

Het Eems-Dollard Verdrag reguleert de winning van olie en gas en andere vaste, vloeibare of gasvormige stoffen die zich in de ondergrond bevinden niet. Deze materie is geregeld in de Aanvullende Overeenkomst bij het Eems-Dollard Verdrag van 1962. Voor de winning van deze delfstoffen is het toepassingsgebied van het Eems-Dollard Verdrag door een lijn in tweeën verdeeld. Nederland is bevoegd deze materie te reguleren ten westen van deze lijn en de Bondsrepubliek ten oosten van deze lijn.

Westereems Verdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	38	
Titel:	Westereems Verdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Bilateraal	
Officiële naam:	Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland betreffende het gebruik en beheer van de territoriale zee van 3 tot 12 zeemijlen	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 24/10/2014 Datum inwerkingtreding: 01/07/2018 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/07/2018	
Verantwoordelijke minister:	Minister BZ	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	Het Verdrag is van toepassing op een gedefinieerd gebied dat is gelegen tussen de zeewaartse grens van het toepassingsgebied van het Eems-Dollardverdrag (3 zeemijl uit de kust) en de buitengrens van de territoriale zee van Nederland en de Bondsrepubliek.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Eems-Dollardverdrag 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart; installaties; windenergie; kabels en pijpleidingen	

Essentie:

Het Westereems Verdrag tussen Nederland en de Bondsrepubliek is er met name op gericht te komen tot samenwerking met betrekking tot een aantal onderwerpen in het gebied van de territoriale zee ten noorden van de Eemsmonding zoals deze is gedefinieerd in het Eems-Dollard Verdrag. Het toepassingsgebied van het Westereems Verdrag is gelegen in de territoriale zee tussen 3 en 12 zeemijl. Nederland en de Bondsrepubliek hebben geen overeenstemming bereikt over de afbakening van hun territoriale zee. In het gebied tot 3 zeemijl bestaat sinds 1960 samenwerking op basis van het Eems-Dollardverdrag en aanvullende overeenkomsten. Het Westereems Verdrag bepaalt dat het niet van invloed is op het verloop van de staatsgrens tussen 3 en 12 zeemijl en dat beide partijen zich hun rechtsstandpunt in dit opzicht voorbehouden (artikel 4).

Hoofdstuk II bevat een regeling voor het toepasselijke recht met betrekking tot bepaalde onderwerpen. Met dit doel wordt het toepassingsgebied van het Westereems Verdrag in tweeën gedeeld door een lijn die samenvalt met de grens van het continentale plat tussen beide partijen zoals deze in 1964 is vastgesteld (artikelen 5 en 6). Ten westen van deze lijn is uitsluitend Nederlands recht van toepassing met betrekking tot installaties voor hernieuwbare energie en andere installaties, kabels en pijpleidingen en niet levende natuurlijke rijkdommen. Ten oosten van de lijn is voor deze onderwerpen uitsluitend Duits recht van toepassing (artikel 5).

Hoofdstuk III van het Westereems Verdrag ziet op verkeer over zee en bepaalt dat de partijen een gezamenlijk verkeersmanagementsysteem voor het scheepvaartverkeer in het vaarwater van en naar de havens van beide partijen aan de Eems zullen overeenkomen (artikel 7). Artikel 13 bepaalt dat elk van de partijen bevoegd is verbeterwerken uit te voeren aan het vaarwater en belemmeringen voor de

scheepvaart inclusief wrakken in het vaarwater te verwijderen. Hoofdstuk IV ziet op de instelling van de Westereems Commissie.

Biodiversiteitsverdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	39	
Titel:	Biodiversiteitsverdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Verdrag inzake biologische diversiteit (Convention on biological diversity)	
Verwijzing:	Tekst van het verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 05/06/1992 Datum inwerkingtreding: 29/12/1993 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 10/10/1994	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W, Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Verdrag van Ramsar • Verdrag van Bonn • ASCOBANS • Overeenkomst zeehonden Waddenzee • AEWA • Verdrag van Bern • OSPAR-Verdrag • Kaderrichtlijn mariene strategie • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	Naast de natuurbeschermingswetgeving wordt de uitvoering van het Biodiversiteitsverdrag mede vormgegeven door algemene milieuwetgeving en sectorale wetgeving.
Trefwoorden:	Natuur en ecologie; milieu/verontreiniging	

Essentie:

Het Biodiversiteitsverdrag heeft drie doelstellingen (artikel 1):

- het behoud van de biologische diversiteit;
- het duurzame gebruik van bestanddelen daarvan; en
- de eerlijke en billijke verdeling van de voordelen voortvloeiende uit het gebruik van genetische rijkdommen.

Artikel 2 bevat een lijst van in het Verdrag gebruikte termen, waaronder het centrale begrip "biologische diversiteit" dat gedefinieerd is als: "de variabiliteit onder levende organismen van allerlei herkomst, met inbegrip van, onder andere, terrestrische, mariene en andere aquatische ecosystemen en de ecologische complexen waarvan zij deel uitmaken; dit omvat mede de diversiteit binnen soorten, tussen soorten en van ecosystemen". Het verdrag is dus mede van toepassing op mariene biologische diversiteit.

De werkingssfeer van het Verdrag strekt zich uit tot: (a) bestanddelen van de biologische diversiteit in gebieden gelegen binnen de grenzen van de nationale rechtsmacht van verdragspartijen; en (b)

processen en activiteiten, uitgevoerd onder haar rechtsmacht of toezicht, in gebieden gelegen binnen de grenzen van haar nationale rechtsmacht dan wel in gebieden die niet onder haar nationale rechtsmacht vallen, ongeacht waar de gevolgen van die processen of activiteiten zich voordoen (artikel 4). De bepalingen van het Verdrag zijn dus van toepassing in de Nederlandse territoriale zee; de EEZ en het continentaal plat, voor zover dit in overeenstemming is met de rechten en verplichtingen die Nederland krachtens het recht van de zee heeft (vgl. artikel 22(2)). Daarnaast is het Verdrag van toepassing op processen en activiteiten die plaatsvinden onder de rechtsmacht of toezicht van Nederland buiten deze maritieme zones.

Artikel 3 van het Verdrag bevestigt het soevereine recht van Nederland om zijn eigen hulpbronnen te exploiteren overeenkomstig zijn eigen milieubeleid, alsook de verantwoordelijkheid te verzekeren dat activiteiten die binnen zijn rechtsmacht of onder zijn toezicht vallen, geen schade aanrichten aan het milieu van andere staten of van gebieden die onder geen enkele nationale rechtsmacht vallen.

De overige artikelen van het Verdrag bevatten onder andere verplichtingen omtrent:

- samenwerking ten aanzien van gebieden die onder geen enkele nationale rechtsmacht vallen en met betrekking tot andere aangelegenheden van wederzijds belang, ten behoeve van het behoud en het duurzame gebruik van de biologische diversiteit (artikel 5);
- het opstellen van nationale biodiversiteitstrategieën; plannen of programma's (artikel 6);
- inventarisatie en toezicht (artikel 7);
- maatregelen voor behoud *in situ*, zoals het instellen van beschermde gebieden (artikel 8);
- maatregelen voor behoud *ex situ* (artikel 9);
- duurzaam gebruik van bestanddelen van de biologische diversiteit (artikel 10);
- het uitvoeren van milieueffectrapportages voor projecten die aanmerkelijke nadelige gevolgen zouden kunnen hebben voor de biologische diversiteit (artikel 14);
- toegang tot genetische rijkdommen (artikel 15);
- uitwisseling van technologie en informatie en technische en wetenschappelijke samenwerking (artikelen 16, 17 en 18); en
- het beheer van biotechnologie en verdeling van de voordelen daarvan (artikel 19).

Daarnaast bevat het Verdrag financiële en organisatorische bepalingen en twee bijlagen die respectievelijk betrekking hebben op inventarisatie en toezicht (Bijlage I) en arbitrage (Bijlage II).

Sinds 1995 is het behoud van biodiversiteit in zee en kustgebieden als apart thema terug te vinden op de agenda van het belangrijkste gezagsorgaan onder het verdrag, de Conferentie van de Partijen (COP). De COP heeft een speciaal werkprogramma voor dit thema goedgekeurd ter uitvoering van het zogeheten 'Jakarta Mandate on Marine and Coastal Biological Diversity'. Dit programma concentreert zich op vijf thematische onderwerpen: integraal beheer van zee en kustgebieden; beschermde gebieden; duurzaam gebruik van biologische rijkdommen; maricultuur; en gebiedsvreemde soorten.

Verdrag van Ramsar

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	40	
Titel:	Verdrag van Ramsar	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Overeenkomst inzake watergebieden van internationale betekenis, in het bijzonder als verblijfplaats voor watervogels (Convention on wetlands of international importance especially as waterfowl habitat)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 02/02/1971 Datum inwerkingtreding: 21/12/1975 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 23/09/1980	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	Artikel 1 van het Verdrag van Ramsar stelt dat het in beginsel alleen watergebieden omvatten waar de waterdiepte bij laagtij niet meer dan 6 meter is.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Biodiversiteitsverdrag • AEW • Verdrag van Bern • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

Het Verdrag van Ramsar is gericht op het behoud van watergebieden van internationale betekenis, met name als verblijfplaats voor watervogels. Het toepassingsgebied van het Verdrag van Ramsar is het grondgebied van de partijen, hetgeen de territoriale zee omvat. Een beperking van de ruimtelijke werkingssfeer van het Verdrag is gelegen in het feit dat het in beginsel alleen die watergebieden op zee omvat die bij laagwater gelegen zijn binnen de dieptelijn van 6 meter (artikel 1).

Een belangrijke verplichting van de partijen bij het Verdrag van Ramsar is het aanwijzen van watergebieden die in aanmerking komen voor opname in een lijst van watergebieden met internationale betekenis (artikel 2). Het Verdrag geeft een aantal criteria voor aanwijzing van watergebieden, te weten hun internationale betekenis in ecologisch, botanisch, zoölogisch, limnologisch of hydrologisch opzicht. Watergebieden van internationale betekenis voor watervogels genieten hierbij een zekere voorrang.

Partijen hebben een verplichting om voor watergebieden hun plannen op zodanige wijze te formuleren dat het behoud en verstandig gebruik ('wise use') van dergelijke gebieden worden bevorderd (artikel 3). Tevens dient te worden bevorderd dat watergebieden en watervogels worden behouden door het stichten van natuurreservaten in gebieden, ongeacht of ze zijn opgenomen in de lijst bij het Verdrag (artikel 4).

Verdrag van Bonn

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	41	
Titel:	Verdrag van Bonn	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten (Convention on the conservation of migratory species of wild animals)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 23/06/1979 Datum inwerkingtreding: 01/11/1983 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/11/1983	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Het Verdrag van Bonn bevat verplichtingen voor staten ten aanzien van trekkende wilde diersoorten waarvan een gedeelte van het verspreidingsgebied zich onder hun rechtsmacht bevindt. Gezien de omvang van de rechtsmacht van de kuststaat in de EEZ valt deze ook onder de reikwijdte van het Verdrag van Bonn.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • <i>Haaienactieplan 2015-2021</i> • Biodiversiteitsverdrag • ASCOBANS • Overeenkomst zeehonden Waddenzee • AEWa • <i>Memorandum van overeenstemming voor het behoud van migrerende haaien</i> • Verdrag van Bern • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

Het Verdrag van Bonn is erop gericht bescherming te verlenen aan wilde diersoorten die trekken over het grondgebied of binnen de rechtsmacht van verschillende staten. Naast de binnenwateren en territoriale zee, valt, gezien de omvang van de rechtsmacht van de kuststaat, ook de EEZ onder de reikwijdte van het Verdrag van Bonn.

Het Verdrag van Bonn biedt bescherming aan twee categorieën van trekkende diersoorten: bedreigde diersoorten, die zijn opgenomen in een lijst in Bijlage I bij het Verdrag en soorten met een ongunstig voortbestaansperspectief, die zijn opgenomen in een lijst in Bijlage II bij het Verdrag. Voor soorten die

op de lijst in Bijlage I staan (waaronder verschillende soorten walvisachtigen, zeehonden, zeevogels, zeeschildpadden, de reuzenhaai en de witte haai) voorziet het Verdrag van Bonn in directe bescherming. Voor soorten die op de lijst in Bijlage II staan (waaronder verschillende soorten kleine walvisachtigen, zeehonden, zeevogels, zeeschildpadden en haaien) roept het Verdrag de partijen op om samenwerkingsovereenkomsten te sluiten.

Ten aanzien van bedreigde diersoorten dienen de partijen bij het Verdrag het onttrekken van deze dieren aan de populatie te verbieden. Verder zijn partijen verplicht tot het nemen van maatregelen ter bescherming van het leefgebied van deze soorten, negatieve gevolgen van activiteiten of hindernissen die de trek van een soort ernstig belemmeren of onmogelijk maken naar gelang de situatie te voorkomen, weg te nemen, te compenseren of te verkleinen, en voor zover mogelijk en passend invloeden te voorkomen, te verzachten of te controleren, die een soort bedreigen of ernstiger kunnen gaan bedreigen.

Nederland is partij bij drie overeenkomsten die in het kader van het Verdrag van Bonn tot stand zijn gekomen die betrekking hebben op de bescherming van diersoorten die in de Noordzee voorkomen:

- 1990 Overeenkomst inzake de bescherming van zeehonden in de Waddenzee;
- 1992 Overeenkomst inzake de instandhouding van kleine walvisachtigen in de Oostzee, de Noord-oost-Atlantische Oceaan, de Ierse Zee en de Noordzee (ASCOBANS); en
- 1995 Overeenkomst inzake de bescherming van Afrikaans-Euraziatische trekkende watervogels (AEWA).

Tevens neemt Nederland deel in het Memorandum van overeenstemming voor het behoud van migrerende haaien. Dit Memorandum is ook van toepassing op de in de Noordzee voorkomende doornhaai.

ASCOBANS

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	42	
Titel:	ASCOBANS	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Overeenkomst inzake de instandhouding van kleine walvisachtigen in de Oostzee, de Noordoost-Atlantische Oceaan, de Ierse Zee en de Noordzee (Agreement on the conservation of small cetaceans of the Baltic, North East Atlantic, Irish and North Seas)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 17/03/1992 Datum inwerkingtreding: 29/03/1994 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 29/03/1994	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Het toepassingsgebied van ASCOBANS is het mariene milieu van de Oostzee, de Noordoost-Atlantische Oceaan, de Ierse Zee en de Noordzee. De nadere definitie van de Noordzee omvat alle maritieme zones van Nederland.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Verdrag van Bonn 	ASCOBANS is een overeenkomst die is aangenomen in het kader van het Verdrag van Bonn.
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

ASCOBANS is een overeenkomst die is aangenomen in het kader van het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten (Verdrag van Bonn). Het doel van ASCOBANS is de bescherming van kleine walvisachtigen in de Oostzee, de Noordoost-Atlantische Oceaan, de Ierse Zee en de Noordzee. Het toepassingsgebied van ASCOBANS omvat de gehele de Noordzee.

Ten einde het doel van ASCOBANS te verwezenlijken zijn de partijen bij ASCOBANS verplicht om binnen hun rechtsmacht en in overeenstemming met hun internationale verplichtingen de instandhoudings-, onderzoek- en beheersmaatregelen te nemen die zijn vervat in de Bijlage bij het Verdrag.

De Bijlage bij ASCOBANS geeft regels ten aanzien van een aantal specifieke zaken. Ten einde leefgebieden in stand te houden en te beheren dienen de partijen onder andere te werken aan het voorkomen van de inbreng van stoffen die een bedreiging zijn voor de betrokken soorten, bijvangst van de betrokken soorten in visserij te beperken, de negatieve gevolgen voor voedselbronnen van de betrokken soorten te verminderen en andere significante verstoringen te voorkomen, met name die van geluidsbronnen. Daarnaast bevat de Bijlage verplichtingen ten aanzien van het uitvoeren van onderzoek ten aanzien van de betrokken soorten.

De uitvoering van ASCOBANS wordt bevorderd door de drie instellingen die zijn opgericht op basis van de overeenkomst: de bijeenkomst van de partijen (Meeting of Parties), het adviserend comité en het

secretariaat. De bijeenkomst van de partijen is het besluitvormend orgaan van ASCOBANS dat een keer per drie jaar bijeenkomt. De bijeenkomst van partijen neemt in principe steeds een actieplan voor een periode van 3 jaar aan en kan tevens resoluties aannemen met betrekking tot specifieke onderwerpen.

Overeenkomst zeehonden Waddenzee

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	43	
Titel:	Overeenkomst zeehonden Waddenzee	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Overeenkomst inzake de bescherming van zeehonden in de Waddenzee (Agreement on the conservation of seals in the Wadden Sea)	
Verwijzing:	Nederlandse tekst van de Overeenkomst Engelse tekst van de Overeenkomst	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 16/10/1990 Datum inwerkingtreding: 01/10/1991 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/10/1991	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee: tot 3 zeemijl	De Overeenkomst zeehonden Waddenzee bepaalt dat het toepassingsgebied van de Overeenkomst het watergebied is dat bekend staat onder de naam Waddenzee, met inbegrip van alle zandbanken, en kustgebieden in de Noordzee van Denemarken, Duitsland en Nederland tussen de Blaavandshuk in het noorden en Den Helder in het westen. Onder de Overeenkomst strekt het kustgebied zich in het algemeen uit tot 3 zeemijl van de basislijn.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurvisie Waddenzee • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Verdrag van Bonn • <i>Plan voor behoud en beheer voor de zeehondenpopulatie van de Waddenzee 2018-2022</i> • <i>Memorandum of Understanding; Trilateral Partnership in support of the UNESCO Wadden Sea World Heritage</i> • <i>Waddenzeeplan 2010</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

De Overeenkomst zeehonden Waddenzee is een overeenkomst die is aangenomen in het kader van het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten (Verdrag van Bonn). Het doel van de Overeenkomst is de bescherming van de gewone zeehond (*Phoca vitulina*) in de Waddenzee. De Overeenkomst is gesloten tussen Nederland, Denemarken en Duitsland.

De Overeenkomst bepaalt dat het toepassingsgebied van de Overeenkomst het watergebied is dat bekend staat onder de naam Waddenzee, met inbegrip van alle zandbanken, en kustgebieden in de Noordzee van Denemarken, Duitsland en Nederland tussen de Blaavandshuk in het noorden en Den Helder in het westen. Onder de Overeenkomst strekt het kustgebied zich in het algemeen uit tot 3 zee-mijl van de basislijn.

Om het doel van de Overeenkomst te verwezenlijken zullen de partijen samenwerken om te komen tot een gunstige instandhoudingstatus van de zeehondenpopulatie. De Overeenkomst verplicht de partijen tot het doen van gezamenlijk wetenschappelijk onderzoek ten aanzien van de zeehondenpopulaties en verplicht hen het vangen van zeehonden te verbieden, al zijn hier enige uitzonderingen op gegeven. De Overeenkomst stelt dat de partijen het leefmilieu van de zeehonden dienen te beschermen en hiertoe beschermde gebieden in zullen stellen in het toepassingsgebied van de Overeenkomst. De partijen verbinden zich om vervuiling van het toepassingsgebied van de Overeenkomst verder te verminderen.

Artikel IV van de Overeenkomst verplicht de partijen een plan voor behoud en beheer voor de zeehondenpopulatie op basis van wetenschappelijke kennis op te stellen. Het huidige plan is opgesteld voor de periode 2018-2022.

AEWA

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	44	
Titel:	AEWA	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Overeenkomst inzake de bescherming van Afrikaans-Euraziatische trekkende watervogels (Agreement on the conservation of African-Eurasian migratory waterbirds)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 16/06/1995 Datum inwerkingtreding: 01/11/1999 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/11/1999	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurvisie Waddenzee • Verdrag van Bonn • Verdrag van Ramsar • <i>EWA Strategic Plan 2019-2027</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

AEWA is een overeenkomst die is aangenomen in het kader van het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten (Verdrag van Bonn). Het doel van de Overeenkomst is de bescherming van watervogels die ten minste een deel van het jaar zijn aangewezen op watergebieden (wetlands), een verspreidingsgebied hebben dat geheel of gedeeltelijk binnen het toepassingsgebied van de overeenkomst valt en zijn opgenomen in de lijst in Bijlage 2 bij de overeenkomst. In september 2008 zijn 20 soorten zeevogels aan de lijst toegevoegd.

Het toepassingsgebied van AEWA (gedefinieerd in Bijlage 1) omvat Afrika, Europa, en delen van Azië en Noord-Amerika. Het Verdrag is van toepassing in alle maritieme zones van Nederland.

Ten einde de doelstelling van AEWA te verwezenlijken zijn de partijen verplicht om binnen hun rechtsmacht maatregelen te nemen die zijn vervat in artikel 3 en Bijlage 3 (het Actieplan) bij AEWA. Bij de implementatie van deze maatregelen dienen de partijen het voorzorgsbeginsel in acht te nemen. Artikel 3 bevat een aantal algemene verplichtingen ter behoud van migrerende watervogels. Dit betreft onder andere de verplichtingen om de leefgebieden van de betrokken soorten te beschermen en het onttrekken van dieren aan een populatie te verbieden.

In December 2018 is het tweede Strategische Actieplan onder het AEWA vastgesteld door de bijeenkomst van de partijen bij het Verdrag. Dit Strategische Actieplan geldt voor de periode 2019-2027. De doelstellingen van het Actieplan betreffen onder meer: het versterken van de bescherming van de soorten die onder het Verdrag vallen; het garanderen dat het gebruik van soorten duurzaam is over hun gehele vliegroute; het instellen en behouden van een coherent netwerk van vliegroutes bestaande uit beschermde gebieden en andere gebieden; het garanderen van een voldoende habitat buiten deze gebieden; en het voorzien in en versterken van kennis, capaciteit, bewustzijn en hulpbronnen die nodig voor het behalen van de beschermingsdoelinden van het Verdrag.

Verdrag van Bern

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	45	
Titel:	Verdrag van Bern	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Verdrag inzake het behoud van wilde dieren en planten en hun natuurlijke leefmilieu in Europa (Convention on the conservation of European wildlife and natural habitats)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 19/09/1979 Datum inwerkingtreding: 01/06/1982 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/06/1982	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Het Verdrag van Bern geeft niet expliciet aan wat zijn geografische toepassingsgebied is. Op grond van de doelstelling van het Verdrag en de reikwijdte van de materiële verplichtingen ten aanzien van de bescherming van soorten en leefgebieden, kan worden aangenomen dat het Verdrag behalve in de territoriale zee ook van toepassing is buiten de territoriale zee voor zover een partij bij het Verdrag van Bern daar bevoegdheden heeft.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Biodiversiteitsverdrag • Verdrag van Bonn • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

Het Verdrag van Bern heeft tot doel de instandhouding van de in het wild voorkomende dier- en plantensoorten en hun natuurlijke leefmilieus in Europa. Hierbij richt het Verdrag zich met name op die soorten en leefmilieus waarbij de samenwerking van verschillende staten is vereist om deze doeleinden te verwezenlijken. Het Verdrag van Bern geeft niet expliciet aan wat zijn geografische toepassingsgebied is. Op grond van de doelstelling van het Verdrag en de reikwijdte van de materiële verplichtingen ten aanzien van de bescherming van soorten en leefgebieden, kan worden aangenomen dat het Verdrag behalve in de territoriale zee ook van toepassing is buiten de territoriale zee voor zover een partij bij het Verdrag van Bern daar bevoegdheden heeft.

Het Verdrag van Bern bevat verplichtingen ten aanzien van de instandhouding van soorten en verplichtingen ten aanzien van de instandhouding van leefmilieus. Ter instandhouding van soorten dienen de partijen passende en noodzakelijke maatregelen te nemen ter bijzondere bescherming voor de in het wild voorkomende plantensoorten genoemd in Bijlage I bij het Verdrag en de in het wild voorkomende

diersoorten genoemd in de Bijlagen II en III van het Verdrag. Hierbij worden aan de partijen een aantal specifieke verplichtingen opgelegd, die deels zijn uitgewerkt in Bijlage IV bij het Verdrag.

Ter instandhouding van leefgebieden dienen de partijen passende en noodzakelijke maatregelen te nemen om de leefgebieden van de in het wild voorkomende dier- en plantensoorten te beschermen, met name de soorten genoemd in de Bijlagen I en II, en om de bedreigde natuurlijke leefgebieden in stand te houden. Bij hun beleid op het gebied van ruimtelijk ordening en ontwikkeling dienen de partijen bij het Verdrag rekening te houden met de behoeften van de instandhouding van dergelijke leefgebieden. Partijen zijn in het bijzonder verplicht aandacht te schenken aan de bescherming van gebieden die van belang zijn voor de in Bijlagen II en III genoemde trekkende soorten.

De Permanente Commissie die is opgericht onder het Verdrag van Bern is belast met toezicht op de uitvoering van het Verdrag.

Espoo-Verdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	46	
Titel:	Espoo-Verdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Verdrag inzake milieu-effectrapportage in grensoverschrijdend verband (Convention on environmental impact assessment in a transboundary context)	
Verwijzing:	Tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 25/02/1991 Datum inwerkingtreding: 10/09/1997 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 10/09/1997 Protocol van 2003 inzake strategische milieubeoordeling bij het Espoo-Verdrag Datum aannname: 21/05/2003 Datum inwerkingtreding: 11/07/2011 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 11/07/2011	In 2001 en 2004 zijn wijzigingen van het verdrag overeengekomen. Nederland heeft deze wijzigingen op 14 april 2009 geratificeerd. De wijzigingen van 2001 zijn 26 augustus 2014 in werking getreden.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Protocol inzake strategische milieubeoordeling bij het Espoo-Verdrag</i> • M.e.r.-Richtlijn • <i>Strategische milieubeoordelingsrichtlijn (2001/42/EG)</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet milieubeheer • Besluit milieueffectrapportage 	
Trefwoorden:	milieu/verontreiniging	

Essentie:

Het Espoo-Verdrag heeft betrekking op milieueffectrapportage in een grensoverschrijdend verband. Het Verdrag is van toepassing op gebieden die onder de rechtsmacht van de partijen vallen. Dit betekent dat het Verdrag naast de territoriale zee mede relevant is voor activiteiten die plaatsvinden in de EEZ en activiteiten die mogelijke effecten hebben in de EEZ van een andere partij.

Onder het Verdrag zijn partijen verplicht alle passende en doeltreffende maatregelen ter voorkoming, beperking en beheersing van belangrijke nadelige grensoverschrijdende milieueffecten van voorgenomen activiteiten te nemen. Aanhangsel I bij het Verdrag stelt vast om welke activiteiten het hierbij gaat. Een aantal van deze activiteiten is mede relevant voor de Noordzee. Zo wordt verwezen naar olie- en buisleidingen en offshore mijnbouw. Het Verdrag vereist dat iedere partij er zorg voor draagt dat milieueffectrapportage plaatsvindt vóór een besluit tot machtiging of uitvoering van de in Aanhangsel I genoemde voorgenomen activiteit, die mogelijk een belangrijk nadelig grensoverschrijdend effect, wordt genomen. Tevens draagt een partij in een dergelijk geval er zorg voor dat mogelijk benadeelde partijen in kennis worden gesteld van het feit dat er sprake is van een in Aanhangsel I genoemde voorgenomen activiteit, die mogelijk een belangrijk nadelig grensoverschrijdend effect heeft. Ook dient de partij die een activiteit plant het publiek in de gebieden, die het effect mogelijk raakt, de gelegenheid te bieden

deel te nemen aan de milieueffectrapportageprocedures ten aanzien van de voorgenomen activiteit. Hierbij dient de gelegenheid die wordt geboden aan het publiek van een andere partij gelijkwaardig te zijn aan die welke wordt geboden aan het eigen publiek (art. 2).

Artikel 3 van het Verdrag ziet op kennisgeving ten aanzien van relevante activiteiten. Artikel 4 geeft richtlijnen aan waaraan de milieueffectrapportage dient te voldoen. Deze zijn nader uitgewerkt in Aanhangsel II bij het Verdrag. Nadat een milieueffectrapport is opgesteld dienen partijen overleg te voeren op basis van dit rapport (art. 5). Artikel 6 bepaalt dat de partijen er zorg voor dragen dat bij het nemen van het definitieve besluit over de voorgenomen activiteit gepast rekening wordt gehouden met het resultaat van de milieueffectrapportage. Artikel 7 voorziet in de mogelijkheid van evaluatie van activiteiten. Deze evaluatie, waarom ieder betrokken partij kan verzoeken, behelst met name toezicht op activiteiten en de vaststelling van eventuele nadelige grensoverschrijdende effecten. Wanneer een van de betrokken partijen tot de slotsom komt dat er sprake is van een belangrijk nadelig grensoverschrijdend effect of dat factoren aan het licht zijn gekomen die tot een dergelijk effect kunnen leiden, deelt deze dit onmiddellijk mee aan de andere betrokken partij. De partijen dienen vervolgens overleg te plegen over de nodige maatregelen om dat effect te beperken of uit te sluiten.

In 2001 zijn wijzigingen van het Verdrag overeengekomen die verduidelijken dat het publiek dat mag deelnemen aan de procedures uit hoofde van het Verdrag mede het maatschappelijk middenveld omvat en, in het bijzonder, niet-gouvernementele organisaties. Tevens is een wijziging overeengekomen die het mogelijk maakt voor staten buiten de VN/ECE-regio om partij bij het verdrag te worden. In 2004 zijn nogmaals wijzigingen van het verdrag overeengekomen die onder andere een bepaling (artikel 14bis) toevoegen over toetsing van de naleving van het verdrag. Daarnaast is de lijst met activiteiten in Aanhangsel I herzien. Nederland heeft deze wijzigingen op 14 april 2009 geratificeerd. De wijzigingen van 2001 zijn op 26 augustus 2014 in werking getreden.

In 2003 is een Protocol inzake strategische milieubeoordeling bij het Espoo-Verdrag aangenomen. Dit Protocol vereist van partijen dat zij de milieueffecten van hun officiële plannen en programma's evalueren. Deze strategische milieubeoordeling zal veel eerder in het besluitvormingsproces plaatsvinden dan milieueffectrapportage op projectniveau. Het wordt daarom gemeend dat het Protocol een sleutelrol kan vervullen bij duurzame ontwikkeling. Het Protocol voorziet tevens in de mogelijkheid van een brede deelname van het publiek bij relevante besluitvormingsprocedures van de overheid.

Interventieverdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	47	
Titel:	Interventieverdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Internationaal verdrag inzake optreden in volle zee bij ongevallen die verontreiniging door olie kunnen veroorzaken (International convention relating to intervention on the high seas in cases of oil pollution casualties)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van het Verdrag Engelse en Nederlandse tekst van het Protocol	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 29/11/1969 Datum inwerkingtreding: 06/05/1975 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 18/12/1975 Protocol van 1973 Datum aanname: 02/11/1973 Datum inwerkingtreding: 30/03/1983 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 30/03/1983	Op 2 november 1973 is het Protocol inzake optreden in volle zee bij ongevallen die verontreiniging door andere stoffen dan olie kunnen veroorzaken aangenomen. Het Protocol heeft dezelfde systematiek als het Verdrag.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W, Minister van Defensie	De Minister van Defensie is verantwoordelijk minister met betrekking tot oorlogsschepen.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Het Verdrag is van toepassing op de territoriale zee en een gebied voorbij de territoriale zee, dat mede de EEZ omvat.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Protocol inzake optreden in volle zee bij ongevallen die verontreiniging door andere stoffen dan olie kunnen veroorzaken</i> • Bonn Overeenkomst 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet bestrijding maritieme ongevallen 	
Trefwoorden:	milieu/verontreiniging, incidenten	

Essentie:

Het Interventieverdrag en het bijbehorende Protocol hebben tot doel het mogelijk te maken voor kuststaten om op de volle zee maatregelen te kunnen nemen die noodzakelijk zijn om een ernstig en dreigend gevaar voor hun kust of voor daarmee samenhangende belangen door verontreiniging of dreigende verontreiniging te kunnen bestrijden. Het is algemeen aanvaard dat de verwijzing naar de volle zee in het Interventieverdrag mede betrekking heeft op de EEZ. De bevoegdheid van de kuststaat om op te treden in de territoriale zee bestond al voor de inwerkingtreding van het Interventieverdrag.

Onder het Interventieverdrag kunnen maatregelen genomen worden waar het gaat om een gevaar dat ontstaat als gevolg van een ongeval of van daarmee verband houdende handelingen waarvan

redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij zeer ernstige schade tot gevolg zullen hebben. Ongeval is gedefinieerd als een aanvaring, een stranding of een ander incident met een schip bij de navigatie, dan wel een ander voorval aan boord van het schip of daarbuiten, dat materiële schade aan het schip of aan zaken aan boord daarvan veroorzaakt of dreigt te veroorzaken. De kuststaat kan geen maatregelen treffen tegen buitenlandse oorlogsschepen of andere schepen in dienst van de overheid, die voor andere dan handelsdoeleinden worden gebruikt, zonder toestemming van de vlaggenstaat.

De maatregelen die de kuststaat neemt dienen proportioneel te zijn met de opgetreden of dreigende schade. Schade die het gevolg is van maatregelen die niet proportioneel zijn dient vergoed te worden aan de vlaggenstaat. Voordat de kuststaat overgaat tot maatregelen dient deze, met uitzondering van gevallen van uitzonderlijke noodzaak, overleg te plegen met de vlaggenstaat en andere staten die door het ongeval zijn geraakt en eenieder die door voorziene maatregelen getroffen kan worden op de hoogte te stellen. Nadat dergelijke maatregelen zijn genomen moeten dergelijke staten en personen en de Internationale Maritieme Organisatie op de hoogte worden gesteld.

Protocol bij het Verdrag van Londen

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	48	
Titel:	Protocol bij het Verdrag van Londen	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Protocol van 1996 bij het Verdrag inzake de voorkoming van verontreiniging van de zee ten gevolge van het storten van afval en andere stoffen van 1972 (1996 Protocol to the Convention on the prevention of marine pollution by dumping of wastes and other matter, 1972)	
Verwijzing:	Tekst van het Protocol	
Begin-/eindjaar:	Verdrag van Londen Datum aannname: 29/12/1972 Datum inwerkingtreding: 30/08/1975 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/01/1978 Protocol van 1996 Datum aannname: 07/11/1996 Datum inwerkingtreding: 24/03/2006 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 24/10/2008	Op 7 november 1996 is een Protocol aangenomen bij het Verdrag van Londen. Dit Protocol is op 24 oktober 2008 voor Nederland in werking getreden. Het Protocol vervangt het Verdrag van Londen in zijn geheel voor staten die partij zijn bij het Verdrag en het Protocol.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • OSPAR-Verdrag 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet 	
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging, baggerstort	

Essentie:

Het Verdrag van Londen en het Protocol uit 1996 regelen het storten van afval en andere stoffen op zee. Het 1996 Protocol bij het Verdrag van Londen vervangt dit Verdrag in zijn geheel voor staten die partij zijn bij het Verdrag en het Protocol. In de jaren voorafgaand aan de aanneming van het Protocol hadden de partijen bij het Verdrag van Londen door een ad hoc benadering een groter gewicht aan milieubelangen toegekend. Het Protocol neemt deze ontwikkelingen over, en heeft daarnaast ook enige vernieuwende aspecten.

Het Protocol verbiedt het storten van alle stoffen, met uitzondering van de stoffen opgenomen in Bijlage I bij het Protocol. Bepaalde activiteiten vallen niet onder de definitie van storten (art. 1(4)), zoals operationele lozingen van schepen en platforms. Voor de stoffen genoemd in Bijlage I mag overwogen worden of ze in aanmerking kunnen komen voor storten op zee. Bijlage II bij het Protocol zet uiteen welke overwegingen hierbij in aanmerking dienen te worden genomen en welke voorwaarden aan een eventuele vergunning voor storten dienen te worden verbonden. Bijlage II benadrukt het belang van het geleidelijk minder gebruiken van de zee voor het zich ontdoen van afval. De Bijlage geeft hierbij aan welke andere opties dienen te worden overwogen. Als afval beter kan worden verwerkt onder een van deze andere opties, dan zal een vergunning voor storten op zee worden geweigerd. Als storten een optie is, vereist Bijlage II dat een milieueffectrapportage wordt uitgevoerd, met inachtneming van het voorzorgbeginsel. Als storten op zee ernstiger gevolgen heeft dan het verwerken op land of in de lucht dan dient een vergunning voor storten op zee te worden geweigerd.

Op 2 november 2006 is Bijlage I gewijzigd om CO₂-opslag in geologische formaties in de ondergrond van de zee mogelijk te maken. De wijziging is op 10 februari 2007 in werking getreden. Via deze wijziging zijn “kooldioxidestromen afkomstig van processen voor het opvangen van kooldioxide ten behoeve van opslag” toegevoegd aan de stoffen die in aanmerking komen voor storting. Bijlage I bepaalt dat kooldioxidestromen slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor storting, indien:

1. het zich ontdoen daarvan plaatsvindt in een geologische formatie in de ondergrond van de zee; en
2. ze voor het overgrote deel bestaan uit kooldioxide. De stromen mogen sporen bevatten van bepaalde uit het bronmateriaal en het opvang- en opslagproces voortkomende stoffen; en
3. er geen afval of andere stoffen aan worden toegevoegd met het doel zich van dit afval of deze andere stoffen te ontdoen.

De kuststaat heeft rechtsmacht over het storten van afval en andere stoffen in zijn binnenwateren en territoriale zee, continentale plat en EEZ, en voor schepen en luchtvaartuigen die zijn nationaliteit hadden.

Artikel 6 van het Protocol bevat een algemeen verbod op de export van afval en andere stoffen naar andere landen voor storten op zee. Om grensoverschrijdend transport van CO₂ ten behoeve van geologische opslag mogelijk te maken is in 2009 een amendement aangenomen voor artikel 6 van het Protocol. Nederland heeft dit amendement, dat nog niet in werking is getreden, op 13 november 2014 goedgekeurd.

Op 18 oktober 2013 is een amendement op het Protocol aangenomen dat het mogelijk zal maken om mariene geoengineering activiteiten die schadelijk zijn voor het milieu te reguleren. Het amendement is op 3 September 2018 door Nederland goedgekeurd, maar is nog niet in werking getreden. Het amendement is middels de Wet van 14 maart 2018 tot wijziging van de Waterwet en van de Wet maritiem beheer BES in verband met de uitvoering van de wijziging van het Protocol van 1996 bij het Verdrag inzake de voorkoming van verontreiniging van de zee ten gevolge van het storten van afval en andere stoffen van 1972 (mariene geo-engineering) geïmplementeerd.

Bonn Overeenkomst

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	49	
Titel:	Bonn Overeenkomst	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Overeenkomst inzake samenwerking bij de bestrijding van verontreiniging van de Noordzee door olie en andere schadelijke stoffen (Agreement for co-operation in dealing with pollution of the North Sea by oil and other harmful substances)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van de Overeenkomst	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 13/09/1983 Datum inwerkingtreding: 01/09/1989 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 01/09/1989	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Voor Nederland valt het toepassingsgebied van de Bonn Overeenkomst in belangrijke mate overeen met het Nederlandse gedeelte van de Noordzee. Het gebied tussen de breedtegraden van 51°51' 52.1267" N en 51° 6' 00.00" N is een zone van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van Nederland, België, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk, terwijl het gebied tussen de lengtegraden van 6° 0' 00.00" E en 7° 15' 00.00" E, de breedtegraad van 54° 0' 00.00" N; en de kust met inbegrip van de Waddenzee een zone van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van Nederland en Duitsland is.	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet bestrijding maritieme ongevallen • Interventieverdrag • <i>Bonn Agreement Strategic Actieplan 2019-2025</i> • <i>Bonn Agreement Counter Pollution Manual</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Scheepvaart; incidenten; milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Bonn Overeenkomst regelt de samenwerking van de kuststaten van de Noordzee bij de opsporing, melding en bestrijding van verontreiniging van de Noordzee door olie en andere schadelijke stoffen. Het betreft hierbij dergelijke vervuiling afkomstig van schepen en installaties. De Bonn Overeenkomst is van

toepassing zodra verontreiniging of dreigende verontreiniging van de zee door olie of andere schadelijke stoffen een ernstig of onmiddellijk gevaar betekent voor de kust of daarmee samenhangende belangen van een of meer van de partijen bij het verdrag. Tevens dient de Overeenkomst om te komen tot toezicht als middel om dergelijke verontreinigingen op te sporen en te bestrijden en de overtreding van milieu-regels te voorkomen.

Ter uitvoering van de Bonn Overeenkomst is de Noordzee opgedeeld in zones, te weten zones die onder nationale verantwoordelijkheid vallen en zones waarvoor twee of meer partijen gezamenlijk verantwoordelijkheid dragen. Voor Nederland valt het toepassingsgebied van de Bonn Overeenkomst in belangrijke mate overeen met het Nederlandse gedeelte van de Noordzee. Echter, het gebied tussen de breedtegraden van 51°51' 52.1267" N en 51° 6' 00.00"N is een zone van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van Nederland, België, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk, terwijl het gebied tussen de lengtegraden van 6° 0' 00.00" E en 7° 15' 00.00" E, de breedtegraad van 54° 0' 00.00" N; en de kust met inbegrip van de Waddenzee een zone van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van Nederland en Duitsland is.

De partijen bij de Bonn Overeenkomst hebben de mogelijkheid om bilateraal of multilateraal overeenkomsten te sluiten of regelingen te treffen inzake operationele samenwerking bij de organisatie van toezichtactiviteiten in (gedeelten van) de zones van betrokken partijen. In 2015 heeft bijvoorbeeld de Belgische overheid op basis van de Bonn Overeenkomst de Nederlandse overheid om hulp gevraagd bij oliebestrijding na de strandings van het schip *Flinterstar* voor de kust van Blankenberge.

OSPAR-Verdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	50	
Titel:	OSPAR-Verdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Verdrag inzake de bescherming van het mariene milieu in het noordoostelijk deel van de Atlantische Oceaan (Convention for the protection of the marine environment of the North-East Atlantic)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 22/09/1992 Datum inwerkingtreding: 25/03/1998 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 25/03/1998	Bijlagen I tot en met IV en Aanhangsels 1 en 2 zijn gelijktijdig met het Verdrag in werking getreden. Bijlage V en bijbehorend Aanhangsel 3 zijn in juli 1998 aangenomen en op 24 augustus 2001 voor Nederland in werking getreden.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W, Minister van EZZ, Minister van LNV	Het OSPAR-Verdrag heeft betrekking op milieurechtelijke onderwerpen waarvoor verschillende Ministers verantwoordelijk zijn.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat, EEZ	Het OSPAR-Verdrag bepaalt dat het van toepassing is binnen de territoriale zee van de partijen en voorbij de territoriale zee voor zover de kuststaat rechtsmacht heeft in overeenstemming met het internationaal recht.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Beleidsnota Noordzee 2016-2021 • Protocol bij het Verdrag van Londen • Kaderrichtlijn mariene strategie • <i>Strategie van de OSPAR Commissie voor de bescherming van het mariene milieu van het noordoostelijke deel van de Atlantische oceaan 2010–2020</i> • <i>Strategie van de OSPAR Commissie voor de bescherming van het mariene milieu van het noordoostelijke deel van de Atlantische oceaan 2020-2030</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Ontgrondingenwet • Mijnbouwwet • Wet natuurbescherming • <i>Besluit van 22 november 2007 houdende regels inzake de kwaliteit van de bodem (Besluit bodemkwaliteit)</i> 	
Trefwoorden:	Offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, oppervlaktedelfstoffen, installaties,	

Veld	Invulling	Toelichting
	natuur en ecologie, milieu/verontreiniging, baggerstort	

Essentie:

Het OSPAR-Verdrag vormt een overkoepelend juridisch kader voor de bescherming van het mariene milieu in het noordoostelijke deel van de Atlantische oceaan, hetgeen tevens de Noordzee omvat. Het OSPAR-Verdrag, dat in 1998 in werking is getreden, vervangt het Verdrag van Oslo van 1972 en het Verdrag van Parijs van 1974. Besluiten, aanbevelingen en andere overeenkomsten tot stand gekomen onder deze laatste twee verdragen blijven van kracht, tenzij ze zijn beëindigd door nieuwe maatregelen aangenomen onder het OSPAR-Verdrag.

Het OSPAR-Verdrag heeft als belangrijkste doel het voorkomen en beëindigen van de verontreiniging van het mariene milieu en het beschermen van het zeegebied tegen de nadelige effecten van menselijke activiteiten ten einde de gezondheid van de mens te beschermen en het mariene ecosysteem in stand te houden en, wanneer uitvoerbaar, aangetaste zeegebieden te herstellen. Verder is het erop gericht om te komen tot een duurzaam beheer van het zeegebied waarop het OSPAR-Verdrag van toepassing is. Duurzaam beheer is in de Preambule van het OSPAR-Verdrag gedefinieerd als “een zodanig beheer van menselijke activiteiten dat het mariene ecosysteem het rechtmatig gebruik van de zee kan blijven dragen en kan blijven voorzien in de behoeften van de huidige en toekomstige generaties”. Om deze doelstellingen te bereiken nemen Verdragspartijen, afzonderlijk en gezamenlijk, programma's en maatregelen aan en harmoniseren zij hun beleid en strategieën. Bij deze werkwijze dient een aantal beginselen te worden toegepast: het voorzorgsbeginsel, het beginsel 'de vervuiler betaalt', de beste beschikbare technieken, beste milieupraktijk en schone technologie.

Het OSPAR-Verdrag bevat algemene bepalingen ten aanzien van de bescherming van het mariene milieu tegen een aantal specifieke bronnen van verontreiniging, te weten verontreiniging vanaf het land, door storting of verbranding en door offshore activiteiten. Tevens schept het een kader voor samenwerking op het gebied van wetenschappelijk onderzoek. De partijen zijn verplicht te komen tot de opstelling van gezamenlijke rapporten ten aanzien van de kwaliteit van het mariene milieu van het gebied waarop het Verdrag van toepassing is. Het OSPAR-Verdrag is niet van toepassing op operationele lozingen van schepen en visserijactiviteiten, al worden de effecten van deze activiteiten wel beoordeeld.

De OSPAR Commissie is het belangrijkste gezagsorgaan binnen het Verdrag. De Commissie bestaat uit vertegenwoordigers van alle verdragspartijen. Zij is verantwoordelijk voor de toezicht op de uitvoering van het Verdrag en de Bijlagen en het opstellen van programma's en maatregelen. De Commissie kan hiervoor besluiten nemen, aanbevelingen doen en andere overeenkomsten vaststellen.

De algemene verplichtingen voor de partijen die zijn opgenomen in het Verdrag zijn nader uitgewerkt in de Bijlagen. Bijlage I bevat regels voor verontreiniging vanaf het land; Bijlage II voor het storten en verbranden van afval, en Bijlage III voor verontreiniging door offshore activiteiten. Op 28 oktober 2011 zijn voor Nederland amendementen in werking getreden voor Bijlagen I en II om de injectie van CO₂ in geologische formaties onder de zeebodem juridisch mogelijk te maken. Bijlage IV vormt de juridische basis voor de beoordeling van de kwaliteit van het mariene milieu in de regio. Bijlage V is gericht op de bescherming en het behoud van ecosystemen en biodiversiteit.

Bijlage V bestrijkt alle mogelijke activiteiten die negatieve effecten op mariene ecosystemen en biodiversiteit kunnen hebben en voorziet in de mogelijkheid om deze (indien nodig) te reguleren, met uitzondering van visserij. Tevens bestaan er beperkingen voor de regulering van scheepvaart, waarvoor de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) de primaire verantwoordelijkheid draagt en slechts aanvullende maatregelen kunnen worden genomen binnen het OSPAR-Verdrag. De voornaamste maatregelen die zijn vastgesteld door de OSPAR Commissie in het kader van Bijlage V hebben betrekking op:

- het identificeren en beschermen van bedreigde of achteruitgaande soorten en habitats;
- het in kaart brengen van (potentieel) schadelijke activiteiten;
- het instellen van (een netwerk van) beschermde zeegebieden; en
- het ontwikkelen van ecologische kwaliteitsdoelstellingen ter ondersteuning van de ecosysteembeoordeling.

De belangrijkste leidraad voor het uitvoeren van het OSPAR-Verdrag en de bijlagen is de Strategie van de OSPAR Commissie voor de bescherming van het mariene milieu van het noordoostelijke deel van de Atlantische oceaan 2010–2020 (OSPAR Agreement 2010-3). Deze strategie is in september 2010 vastgesteld door de OSPAR Commissie. De strategie actualiseert de eerdere vastgestelde strategieën. De ecosysteembenadering is door de OSPAR Commissie als leidend beginsel voor de uitvoering van het verdrag geïdentificeerd. Naar verwachting zal in 2021 tijdens de OSPAR ministeriele bijeenkomst de strategie voor de periode 2020-2030 worden vastgesteld.

MARPOL 73/78

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	51	
Titel:	MARPOL 73/78	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen, zoals gewijzigd bij het Protocol van 1978 (International Convention for the prevention of pollution from ships, as modified by the Protocol of 1978 relating thereto)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname Verdrag: 2/11/1973 Protocol: 1/06/1978 Datum inwerkingtreding: 2/10/1983 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 2/10/1983	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • MARPOL 73/78 – Bijlage I • MARPOL 73/78 – Bijlage II • MARPOL 73/78 – Bijlage III • MARPOL 73/78 – Bijlage IV • MARPOL 73/78 – Bijlage V • MARPOL 73/78 – Bijlage VI 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet voorkoming verontreiniging door schepen • <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

MARPOL 73/78 stelt zich ten doel zeeverontreiniging door schepen te beperken en te voorkomen. Het Verdrag bestaat uit een aantal meer algemene artikelen waarin onder andere de algemene verplichtingen van Verdragsstaten en de handhavingbevoegdheden worden omschreven. De lozingsvoorschriften en technische eisen die uiteindelijk de doelstellingen van het Verdrag moeten bewerkstelligen zijn neergelegd in de afzonderlijke Bijlagen. Elke Bijlage bestrijkt een verschillende schadelijke stof of categorie van stoffen.

Verontreiniging door schepen heeft twee algemene oorzaken. Ten eerste verontreiniging die veroorzaakt wordt door het operationeel lozen van stoffen die gegenereerd worden door de normale bedrijfsvoering op schepen, zoals ladingsresten (Bijlagen I en II), resten van brandstoffen en smeeroilie (Bijlage I), afvalwater (Bijlage IV), vuilnis (Bijlage V) en luchtverontreiniging (Bijlage VI). Behalve een algeheel verbod op het lozen van kunststoffen (Bijlage V), is lozing meestal toegestaan onder bepaalde voorwaarden. Verontreiniging kan in de tweede plaats veroorzaakt worden door scheepsongevallen. Daarbij kan primair de lading, maar bijvoorbeeld ook een grote hoeveelheid brandstof in het mariene milieu terecht komen.

In geval van operationele lozingen wordt de verontreiniging primair beperkt door het vaststellen van lozingsnormen die onder andere de concentratie van het mengsel bepalen of de maximale hoeveelheid. Bijlagen I, II en V voorzien in het aanwijzen van bijzondere gebieden en in Bijlage VI van gebieden voor emissiebeheer. Hier gelden de strengste eisen voor lozingen (of emissies), inclusief lozingsverboden. Ook kan er echter gekozen worden voor technische oplossingen die de noodzaak van operationele lozingen beperken. Bij ongevallen moet men vooral denken aan ontwerp-, constructie-, bemannings-, en uitrustings-eisen die er zorg voor dragen dat er zo weinig mogelijk schade op kan treden.

MARPOL 73/78 is van toepassing op zee, waar dan ook ter wereld. Schepen die de vlag voeren van Staten die Partij zijn bij de verschillende Bijlagen bij MARPOL 73/78, zijn verplicht de daarin vervatte verplichtingen na te komen. In beginsel zou het daarom niet eens nodig zijn dat kuststaten de lozingsnormen uit MARPOL 73/78 opnemen in nationale wet- en regelgeving en die van toepassing verklaren op buitenlandse schepen in hun maritieme zones. Omdat de handhaving door vlaggenstaten vaak te wensen overlaat, is dit wel verplicht onder MARPOL 73/78. De andere normen (niet-lozingsnormen) 'volgen' als het ware het schip en daarom is het niet noodzakelijk ze op maritieme zones toepasselijk te maken. Ze kunnen bijvoorbeeld verbonden worden aan periodieke inspecties of, voor buitenlandse schepen, worden geformuleerd als voorwaarden voor het aandoen van havens.

De Bijlagen kennen een aantal algemene uitzonderingen op de lozingsnormen, namelijk:

- in geval van overmacht;
- als de lozing het gevolg is van schade; en
- als de lozing gemaakt is ter bestrijding van verontreiniging.

Ook eisen alle Bijlagen, behalve Bijlage III, dat Staten die Partij zijn zorgen voor havenontvangstinstallaties.

MARPOL 73/78 – Bijlage I

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	52	
Titel:	MARPOL 73/78 - Bijlage I	
Type:	Verdrag	De Bijlagen bij MARPOL 73/78 zijn een integraal onderdeel van dat verdrag voor de Staten die aan de afzonderlijke Bijlagen gebonden zijn.
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Voorschriften ter voorkoming van olie- verontreiniging door schepen (Regulations for the prevention of pollution by oil)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van Bijlage I	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2/11/1973 Datum inwerkingtreding: 2/10/1983 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 2/10/1983	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Bijlage I bij MARPOL 73/78 bevat regels ter beperking en voorkoming van olieverontreiniging door schepen. Er wordt gebruik gemaakt van lozingsnormen, maar ook van ontwerp-, constructie-, bemannings- en uitrustings-eisen.

De lozingsnormen zijn zeer complex. Bepalend is onder andere het onderscheid olietankschepen en niet-olietankschepen en daarnaast of het gaat om nieuwe of oude schepen. Er gelden geen algehele verboden van lozingen, maar er zijn variërende voorwaarden gesteld aan de concentratie van oliewater mengsels en de hoeveelheid olie die in totaal wordt geloosd of per tijdseenheid. De strengste normen, waaronder lozingsverboden, gelden voor bijzondere gebieden. Sinds 1 februari 1999 zijn die ook van toepassing binnen Noordwest Europese wateren (inclusief de Noordzee).

Bijlage I bevat een veelheid aan ontwerp-, constructie-, bemannings- en uitrustings-eisen. Onder de meer bekende kunnen genoemd worden: de eis van een dubbele bodem voor bepaalde schepen, het hebben van een scheepsnoodplan, oliewaterscheidings- en filteringsapparatuur, sloptanks en olielozing meetapparatuur.

Als Partij bij Bijlage I heeft Nederland daarnaast verplichtingen met betrekking tot havenontvangstinstallaties.

MARPOL 73/78 – Bijlage II

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	53	
Titel:	MARPOL 73/78 - Bijlage II	
Type:	Verdrag	De Bijlagen bij MARPOL 73/78 zijn een integraal onderdeel van dat verdrag voor de Staten die aan de afzonderlijke Bijlagen gebonden zijn.
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Voorschriften voor het beheersen van verontreiniging door schadelijke vloeistoffen die in bulk worden vervoerd (Regulations for the control of pollution by noxious liquid substances in bulk)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van Bijlage I	
Begin-/eindjaar:	Datum aanneming: 2/11/1973 Datum inwerkingtreding: 6/04/1987 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 6/04/1987	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Bijlage II bij MARPOL 73/78 regelt het voorkomen en beperken van zeeverontreiniging door schadelijke stoffen die door schepen in bulk vervoerd worden. Er wordt gebruik gemaakt van zowel lozingsnormen als constructie-, ontwerp- en uitrustings-eisen.

De lozingsnormen zijn zeer complex. Voorschrift 3 gebruikt een algemeen aanvaarde methode voor het indelen van de verschillende schadelijke vloeistoffen in de categorieën A, B, C of D. De zeer complexe lozingsnormen variëren voor elk van deze categorieën. In ieder geval is er binnen de 12 zeemijl van de kust een algeheel verbod tot lozing voor elk van de categorieën en daarbuiten alleen onder strenge voorwaarden. Binnen bijzondere gebieden gelden nog strengere voorwaarden, maar de Noordzee is niet als zodanig aangewezen.

Vloeistoffen die onder categorieën A, B of C vallen kunnen alleen vervoerd worden door schepen die voldoen aan de strenge constructie-, ontwerp- en uitrustings-eisen die in de IBC Code of de BCH Code worden gesteld, afhankelijk van de datum waarop de schepen gebouwd zijn. Voorschrift 8 bevat strenge verplichtingen voor het 'strippen' (leegzuigen) van ladingsruimten en daarmee voor de omvang van ladingsresten.

Als Partij bij Bijlage II heeft Nederland daarnaast verplichtingen met betrekking tot havenontvangstinstallaties.

MARPOL 73/78 – Bijlage III

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	54	
Titel:	MARPOL 73/78 - Bijlage III	
Type:	Verdrag	De Bijlagen bij MARPOL 73/78 zijn een integraal onderdeel van dat verdrag voor de Staten die aan de afzonderlijke Bijlagen gebonden zijn.
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Voorschriften ter voorkoming van verontreiniging door stoffen die over zee worden vervoerd in verpakte vorm (Regulations for the prevention of pollution by harmful substances carried by sea in packaged form)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van Bijlage III	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2/11/1973 Datum inwerkingtreding: 1/07/1992 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 1/07/1992	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Bijlage III bij MARPOL 73/78 regelt het voorkomen van verontreiniging door schadelijke stoffen in verpakte vorm die per schip worden vervoerd. Het bevat geen lozings- of uitrustings-eisen, maar enkel zeer specifieke regels over het verpakken, merken, etiketteren en het documenteren van schadelijke stoffen. Ook worden er beperkingen gesteld aan de stuwage en de hoeveelheden waarin bepaalde stoffen vervoerd kunnen worden. Voorschrift 1(1) verwijst voor een nadere invulling van het begrip 'schadelijke stoffen' naar de International Maritime Dangerous Goods (IMDG) Code en het Aanhangsel bij Bijlage III

MARPOL 73/78 – Bijlage IV

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	55	
Titel:	MARPOL 73/78 - Bijlage IV	
Type:	Verdrag	De Bijlagen bij MARPOL 73/78 zijn een integraal onderdeel van dat verdrag voor de Staten die aan de afzonderlijke Bijlagen gebonden zijn
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Voorschriften ter voorkoming van verontreiniging door sanitair afval van schepen (Regulations for the prevention of pollution by sewage from ships)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van Bijlage IV	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2/11/1973 Datum inwerkingtreding: 27/09/2003 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 11/02/2006	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Bijlage IV bij MARPOL 73/78 regelt het voorkomen en beperken van zeeverontreiniging door afvalwater (sanitair afval) van schepen. Voorschrift 8 bepaalt onder welke voorwaarden lozingen kunnen plaatsvinden. Voor schepen met een goedgekeurd sanitair afbreek- en ontsmettingssysteem is er binnen 3 zeemijl uit de kust een algeheel lozingsverbod. Tussen 3 en 12 zeemijl uit de kust kan er geloosd worden mits er gebruik is gemaakt van een goedgekeurd sanitair afbreek- en ontsmettingssysteem. Afvalwater dat niet is opgeslagen kan door die schepen buiten 12 zeemijl van de kust vrij geloosd worden. Opgeslagen afvalwater dient door die schepen gelijkmatig geloosd te worden terwijl het schip met een bepaalde snelheid voortbeweegt. Voor schepen met een goedgekeurde afvalwaterzuiveringsinstallatie is lozen overal toegestaan. Als Partij bij Bijlage IV heeft Nederland daarnaast verplichtingen met betrekking tot havenontvangstinstallaties.

MARPOL 73/78 – Bijlage V

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	56	
Titel:	MARPOL 73/78 - Bijlage V	
Type:	Verdrag	De Bijlagen bij MARPOL 73/78 zijn een integraal onderdeel van dat verdrag voor de Staten die aan de afzonderlijke Bijlagen gebonden zijn.
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Voorschriften ter voorkoming van verontreiniging door vuilnis van schepen (Regulations for the prevention of pollution by garbage from ships)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van Bijlage V	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 2/11/1973 Datum inwerkingtreding: 31/12/1988 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 31/12/1988	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Bijlage V bij MARPOL 73/78 reguleert het voorkomen en beperken van zeeverontreiniging door vuilnis van schepen. Voorschrift 3 bepaalt dat het lozen van afval in zee verboden is, behalve voor zover anders is voorzien in de voorschriften 4, 5, 6 en 7 van Bijlage V. Voorschrift 5 stelt speciale lozingsnormen vast voor vaste of drijvende installaties. Met uitzondering van voedselafval, dat onder bepaalde voorwaarden mag worden geloosd, is het lozen van vuilnis vanaf installaties verboden. Voorschrift 6 betreft lozingsnormen binnen bijzondere gebieden, waarvan de Noordzee er één is. Het lozen van bepaalde soorten vuilnis is toegestaan als een schip in doorvaart is. Voedselafval mag geloosd worden buiten 12 zeemijl uit de kust, indien voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Ladingsresten mogen alleen geloosd worden buiten 12 zeemijl uit de kust als is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden. Schoonmaakmiddelen mogen alleen geloosd worden als deze niet schadelijk zijn voor het zeemilieu. Voorschrift 7 bevat uitzonderingen op voorschriften 3, 4, 5 en 6. Als Partij bij Bijlage V heeft Nederland daarnaast verplichtingen met betrekking tot havenontvangstinstallaties, welke zijn opgenomen in voorschrift 8.

MARPOL 73/78 – Bijlage VI

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	57	
Titel:	MARPOL 73/78 - Bijlage VI	
Type:	Verdrag	De Bijlagen bij MARPOL 73/78 zijn een integraal onderdeel van dat verdrag voor de Staten die aan de afzonderlijke Bijlagen gebonden zijn.
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Voorschriften ter voorkoming van luchtverontreiniging door schepen (Regulations for the prevention of air pollution from ships)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van Bijlage VI	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 26/09/1997 Datum inwerkingtreding: 19/05/2005 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 2/01/2007	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Bijlage VI bij MARPOL 73/78 is het eerste mondiale instrument met als specifieke doel het voorkomen en beperken van luchtverontreiniging door schepen. Een aantal voorschriften stelt eisen aan de emissie van stikstofoxides, zwaveloxides, vluchtige organische stoffen (volatile organic compounds) en stoffen die de ozonlaag aantasten. Afzonderlijke aandacht is besteed aan verbrandingsinstallaties aan boord van schepen en aan de kwaliteit van scheepsbrandstof. Speciale (stringentere) emissienormen gelden binnen bijzondere gebieden (SOx controle gebieden). De Noordzee is sinds november 2006 aangewezen als SOx controle gebied onder Bijlage VI.

In oktober 2008 is een volledig herziene tekst van Bijlage VI vastgesteld. Daarmee zijn verschillende nieuwe amendementen aangenomen die onder andere voorzien in een geleidelijke invoering van strengere emissienormen. Tevens is de term SOx controle gebied vervangen door de term "gebied voor emissiebeheersing". Deze wijzigingen zijn op 1 juli 2010 van kracht geworden. Door een wijziging van Bijlage VI, die is aangenomen in 2018 en in 2020 in werking is getreden, zijn de emissienormen voor SOx naar beneden bijgesteld.

Om te kunnen voldoen aan de emissienormen zullen schepen over moeten gaan tot het aanbrengen, aanpassen of vervangen van dieselmotoren, systemen voor het schoonmaken van uitlaatgassen en verbrandingsinstallaties. Ook kan gekozen worden voor het gebruik van speciale brandstoffen, hetgeen vaak ook aanpassingen of vervangingen noodzakelijk maakt. De aanpassingen en vervangingen zullen ingrijpender zijn als schepen willen opereren binnen gebieden voor emissiebeheersing. Omdat schepen

veelal niet exclusief opereren binnen deze gebieden heeft dit gevolgen die boven deze regio's uitstijgen. Als Partij bij Bijlage VI heeft Nederland verplichtingen met betrekking tot havenontvangstinstallaties.

Ballastwaterverdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	58	
Titel:	Ballastwaterverdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Internationaal verdrag voor de controle en het beheer van ballastwater en sedimenten van schepen (International Convention for the control and management of ships' ballast water and sediments)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname Verdrag: 13/02/2004 Datum inwerkingtreding: 08/09/2017 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 08/09/2017	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	De werkingssfeer van het verdrag strekt zich uit tot alle schepen met ballastwater (voor zover niet specifiek uitgezonderd), waar dan ook ter wereld, die de vlag voeren van Staten die er Partij bij zijn.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> Biodiversiteitsverdrag MARPOL 73/78 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet voorkoming verontreiniging door schepen <i>Besluit van 11 december 2006, houdende regels ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Besluit voorkoming verontreiniging door schepen)</i> 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Het Ballastwaterverdrag is gericht op het voorkomen, beperken en uiteindelijk uitbannen van de verplaatsing van schadelijke aquatische organismen en ziektekiemen door de controle en het beheer van het ballastwater en de sedimenten van schepen. Het verdrag is specifiek bedoeld om nadere uitwerking te geven aan de algemene verplichtingen voor staten rond de introductie van uitheemse soorten die terug zijn te vinden in artikel 196(1) van het Zeerechtverdrag en artikel 8(h) van het Biodiversiteitsverdrag.

Het Verdrag bestaat uit een basistekst waarin algemene artikelen zijn opgenomen, een Bijlage met gedetailleerde regels en twee Aanhangsels.

De verdragstekst bevat bepalingen waarin onder andere definities, de werkingssfeer van het verdrag, algemene verplichtingen voor Verdragsstaten, regels rond handhaving, samenwerking en geschillenbeslechting nader zijn omschreven. Artikel 3 bepaalt dat de werkingssfeer van het verdrag zich uitstrekt tot alle schepen met ballastwater, waar dan ook ter wereld, die de vlag voeren van Staten die er Partij bij zijn. Dit artikel bepaalt ook op welke categorieën schepen het Verdrag niet van toepassing is (onder andere oorlogsschepen en schepen die slechts in wateren die vallen binnen de rechtsmacht van één staat opereren). De voornaamste verplichtingen die voortvloeien uit het verdrag rusten op

vlaggenstaten. Daarnaast bevat het verdrag regels voor kust- en havenstaten die willen optreden tegen buitenlandse schepen die hun haven aandoen, dan wel door gebieden varen die binnen hun rechtsmacht vallen. Artikel 13 van het verdrag voorziet in de mogelijkheid voor Staten om samen te werken op regionaal of subregionaal niveau om het bereiken van de doelstellingen van het Verdrag te bevorderen.

De belangrijkste regels zijn opgenomen in de Bijlage die bestaat uit de volgende 5 secties:

- algemene bepalingen (sectie A);
- vereisten voor schepen ten aanzien van beheer en controle (sectie B);
- speciale vereisten in bepaalde gebieden (sectie C);
- normen voor ballastwaterbeheer (sectie D); en
- inspectie- en certificatievereisten voor ballastwaterbeheer (sectie E).

De algemene regel is dat het lozen van ballastwater alleen mag plaatsvinden in overeenstemming met de vereisten in de Bijlage, tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald (voorschrift A-2). Secties B en D bevatten de kernbepalingen van het Verdrag. Sectie B bevat de algemene eisen waaraan alle schepen moeten voldoen die binnen de reikwijdte van het verdrag vallen. Dit omvat onder andere het aan boord hebben van een ballastwaterbeheerplan, een ballastwaterjournaal (record book) en het voldoen aan de gespecificeerde eisen voor ballastwaterbeheer. Het Verdrag maakt voor wat het laatste betreft een onderscheid tussen bestaande schepen en nieuwe schepen. Bestaande schepen mogen gedurende een bepaalde tijd nog gebruik maken van de methode die is gebaseerd op het wisselen van ballastwater (ballast water exchange). Het Verdrag specificeert de minimumafstanden uit de kust en minimumdieptes voor het wisselen van ballastwater (in sectie B) en stelt de bijbehorende normen waaraan moet worden voldaan (in Sectie D).

Het Verdrag voorziet daarnaast in een gefaseerde invoering voor bestaande en nieuwe schepen van de lozingsnormen die zijn gespecificeerd in Sectie D. Ballastwaterbeheersystemen (behandelingsinstallaties of methoden) die gebruikt zullen worden door schepen om te voldoen aan de lozingsnormen uit het verdrag moeten van tevoren worden goedgekeurd door de vlaggenstaat. Bij behandelingsmethoden waarbij gebruik wordt gemaakt van actieve stoffen (chemicaliën, organismen, virussen of schimmels) is goedkeuring vereist van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO). Sectie A bevat een aantal uitzonderingsbepalingen (onder andere gevallen van overmacht, ongelukken en voorkoming van verontreiniging) en bevat tevens een mogelijkheid een ontheffing te verlenen aan bepaalde schepen op basis van een risico-analyse. Sectie C bevat regels voor staten die aanvullende maatregelen willen treffen in specifieke gebieden.

Aanhangsel I bevat het standaardformulier voor het internationaal ballastwaterbeheercertificaat. Aanhangsel II bevat het standaardformulier voor het internationaal ballastwaterjournaal.

Het Verdrag is aangevuld door verschillende richtlijnen die moeten verzekeren dat relevante bepalingen in het verdrag op een uniforme manier worden geïnterpreteerd en uitgevoerd. Deze richtlijnen zijn opgesteld binnen de IMO.

Wrakopruimingsverdrag

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	59	
Titel:	Wrakopruimingsverdrag	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Internationaal verdrag van Nairobi inzake de opruiming van wrakken (Nairobi International Convention on the removal of wrecks)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname Verdrag: 18/05/2007 Datum inwerkingtreding: 14/04/2015 Datum inwerkingtreding voor Nederland: 19/04/2016	
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&M	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Het Verdrag bepaalt dat het van toepassing is in de EEZ. Een staat heeft de mogelijkheid het Verdrag ook van toepassing te verklaren op zijn grondgebied met inbegrip van de territoriale zee.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> Interventieverdrag 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet bestrijding maritieme ongevallen 	
Trefwoorden:	Scheepvaart, milieu/verontreiniging	

Essentie:

Het Verdrag heeft tot doel het mogelijk te maken voor een staat een wrak dat een gevaar vormt in het "Convention area" te verwijderen. Het Verdrag definieert dit gebied als de EEZ, of indien een staat geen EEZ heeft ingesteld, een zone met een breedte van maximaal 200 zeemijl. Een staat heeft de mogelijkheid het Verdrag ook van toepassing te verklaren op zijn grondgebied met inbegrip van de binnenwateren en de territoriale zee. Een aantal bepalingen van het Verdrag die van toepassing zijn in de EEZ is in dat geval niet van toepassing op het grondgebied van een Staat. Naast het begrip "Convention area" definieert het Verdrag onder andere de termen "wrak" en "gevaar". Artikel 6 stelt de criteria vast die een Staat in aanmerking zou dienen te nemen om vast te stellen of een wrak een gevaar vormt. Onder een wrak wordt verstaan: een gezonken of gestrand schip; een deel van een gezonken of gestrand schip, met inbegrip van zaken die zich aan boord van dat schip bevinden of hebben bevonden; een zaak die op zee verloren is door een schip en is gestrand, gezonken of op zee op drift is geraakt; of een schip dat op het punt staat te zinken of te stranden of dat, naar redelijkerwijs verwacht kan worden, zal zinken of stranden, indien niet reeds doeltreffende maatregelen worden genomen om hulp te verlenen aan het in gevaar verkerend schip of andere zaak. Onder gevaar wordt verstaan: gevaar" elke situatie of dreiging die: een gevaar of belemmering vormt voor de scheepvaart; of naar redelijkerwijs verwacht kan worden zal uitmonden in grote schadelijke gevolgen voor het mariene milieu of schade aan de kustlijn of daarmee samenhangende belangen van een of meer Staten.

De maatregelen genomen tot het verwijderen van een wrak dienen evenredig te zijn met het gevaar dat het wrak vormt. Deze maatregelen dienen niet verder te gaan dan wat redelijkerwijs noodzakelijk is om een wrak dat een gevaar vormt te verwijderen.

Het Verdrag is niet van toepassing op maatregelen die genomen worden op basis van het Interventieverdrag. Tevens is het niet van toepassing op oorlogsschepen of andere schepen in eigendom van of

in beheer van de Staat die gebruikt worden in niet-commerciële overheidsdienst, tenzij de betrokken Staat anders besluit.

Staten die partij zijn bij het Verdrag dienen de kapitein en beheerder van schepen die hun vlag voeren te verplichten informatie te verstrekken over ongevallen die resulteren in een wrak aan de Staat in wiens EEZ (of territoriale zee, indien het Verdrag van toepassing is verklaard op deze zone) het wrak is gelegen. Het Verdrag verplicht de betrokken Staat alle praktische maatregelen te nemen om zeevarenden en andere Staten op de hoogte te stellen van de ligging van een wrak. Als de betrokken Staat vaststelt dat het wrak een gevaar vormt zal het alle redelijke maatregelen nemen om dit te markeren.

Artikel 9 van het Verdrag ziet op de verwijdering van wrakken die een gevaar vormen. De Staat in wiens gebied het wrak ligt dient contact op te nemen met de Staat van registratie en de geregistreerde eigenaar en overleg te plegen met de Staat van registratie en andere getroffen Staten over maatregelen te nemen in relatie tot het wrak. Een wrak ten aanzien waarvan is vastgesteld dat het een gevaar vormt zal worden verwijderd door de eigenaar. De Staat in wiens gebied een wrak ligt kan een termijn stellen waarbinnen de verwijdering plaats dient te vinden. Als de eigenaar het wrak niet binnen deze termijn verwijdert of indien het niet mogelijk is in contact te treden met de eigenaar kan de betrokken Staat zelf tot verwijdering overgaan. Deze Staat kan ook tot verwijdering overgaan in gevallen waarin direct optreden is vereist.

Het Verdrag stelt ook regels voor de geregistreerde scheepseigenaar ten aanzien van aansprakelijkheid en verzekeringen of andere financiële borg. Zo moeten zeeschepen met een inhoud groter 300 BT verplicht verzekerd zijn of de kapitein moet een andere vorm van financiële garantie afgeven.

Verdrag cultureel erfgoed onder water

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	60	
Titel:	Verdrag cultureel erfgoed onder water	
Type:	Verdrag	
Dekking:	Internationaal (mondiaal)	
Officiële naam:	Verdrag inzake cultureel erfgoed onder water (Convention on the Protection of the Underwater Cultural Heritage)	
Verwijzing:	Engelse en Nederlandse tekst van het Verdrag	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname Verdrag: 06/11/2001 Datum inwerkingtreding: 02/01/2009 Datum inwerkingtreding voor Nederland:	De Rapportage over stand van zaken parlementaire goedkeuring verdragen per 1 januari 2020 plaatst het Verdrag in bijlage II (Verdragen die eerst op langere termijn ter parlementaire goedkeuring zullen worden aangeboden of ten aanzien waarvan nog geen besluit is genomen omtrent de wenselijkheid van partij worden) en geeft aan dat de goedkeuringstukken in voorbereiding zijn.
Verantwoordelijke minister:	Minister van OC&W	
Status:	Nog niet in werking	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, aansluitende zone, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> Erfgoedwet <i>Verdrag van Valletta (Verdrag van Malta)</i> 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Archeologie, wetenschappelijk onderzoek	

Essentie:

Het Verdrag cultureel erfgoed onder water heeft tot doel de bescherming van dit erfgoed te garanderen en te versterken. Hiertoe zet het Verdrag mechanismen op voor samenwerking tussen de partijen en regels ten aanzien van de bescherming van dit erfgoed. Het Verdrag definieert cultureel erfgoed onder water als alle sporen van menselijk bestaan die een cultureel, historisch of archeologisch karakter hebben en die zich ten minste 100 jaar periodiek of permanent geheel of gedeeltelijk onder water hebben bevonden. Nederland is thans geen partij bij het Verdrag. De stukken voor parlementaire goedkeuring voor partij worden bij het verdrag zijn in voorbereiding.

Het Verdrag geeft aan dat *in situ* behoud van cultureel erfgoed de voorkeur geniet en dat deze optie dient te worden overwogen alvorens activiteiten gericht op dit erfgoed te ondernemen of toe te staan. Wel zal verantwoordelijke niet inbreuk makende toegang ter observatie of documentatie van dit erfgoed worden aangemoedigd om publiek bewustzijn, waardering en bescherming van dit erfgoed te creëren, tenzij dergelijke toegang niet in overeenstemming is met zijn bescherming of beheer. Verder bepaalt het Verdrag dat cultureel erfgoed onder water niet commercieel geëxploiteerd zal worden.

In de territoriale zee heeft de kuststaat de exclusieve bevoegdheid om de toegang tot cultureel erfgoed onder water te reguleren en activiteiten gericht op dit erfgoed toe te staan (artikel 7). In de aansluitende zone mag de kuststaat de toegang tot cultureel erfgoed onder water reguleren en activiteiten gericht op dit erfgoed toestaan in overeenstemming met artikel 303, lid 2 van het Zeerechtverdrag (artikel 8). Hierbij

dient de kuststaat te vereisen dat de Regels met betrekking tot activiteiten gericht op cultureel erfgoed onder water, die zijn opgenomen als Bijlage bij het Verdrag, zullen worden toegepast (artikel 8).

Voor de exclusieve economische zone en het continentale plat bepaalt het Verdrag dat activiteiten gericht op cultureel erfgoed onder water slechts zullen worden toegestaan in overeenstemming met artikel 10 van het Verdrag (artikel 10). Onder artikel 10 vervult de kuststaat in principe de rol van 'Coördinerende Staat'. De Coördinerende Staat dient met alle staten die hun interesse voor het betrokken erfgoed hebben geuit in overleg te treden. De Coördinerende Staat is in principe verantwoordelijk voor het uitvoering geven aan maatregelen die zijn overeengekomen door de geïnteresseerde staten om het betrokken erfgoed te beschermen. De Coördinerende Staat is gerechtigd eenzijdig maatregelen te treffen indien dit nodig is om onmiddellijke schade aan het erfgoed onder water te voorkomen.

Artikel 9 van het Verdrag zet een notificatieplicht op voor cultureel erfgoed in de exclusieve economische zone en het continentale plat. Deze notificatieplicht dient opgelegd te worden aan onderdanen die dit erfgoed ontdekken of activiteiten gericht op dit erfgoed willen uitvoeren, wanneer dit erfgoed zich bevindt in de exclusieve economische zone en het continentale plat van die staat. Waar dit de exclusieve economische zone en het continentale plat van een andere staat betreft dient ook gerapporteerd te worden aan die andere staat, hetzij rechtstreeks of via de staat van wie de betrokkene een onderdaan is.

E. EU-Regelgeving

Kaderrichtlijn mariene strategie

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	61	
Titel:	Kaderrichtlijn mariene strategie	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2008/56/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het beleid ten aanzien van het mariene milieu (Kaderrichtlijn mariene strategie)	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 17/06/2008 Datum inwerkingtreding: 15/07/2008	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de richtlijn te voldoen was 15/07/2010.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • <i>Mariene Strategie (deel 1); Actualisatie van huidige milieutoestand, goede milieutoestand, milieudoelen en indicatoren 2018-2024</i> • <i>Mariene Strategie (deel 2); Actualisatie van het KRM-monitoringprogramma 2020-2026</i> • <i>Mariene Strategie voor het Nederlandse deel van de Noordzee 2012-2020, Deel 3</i> • OSPAR-Verdrag • Kaderrichtlijn water • Vogelrichtlijn • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • <i>Besluit van 30 november 2009 houdende regels met betrekking tot het beheer en gebruik van watersystemen (Waterbesluit)</i> 	
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Kaderrichtlijn mariene strategie is ontwikkeld in navolging van de thematische strategie inzake de bescherming en het behoud van het mariene milieu die op 24 oktober 2005 door de Europese Commissie is gepresenteerd. Deze strategie heeft tot doel "Europa's zeeën en oceanen te beschermen en te herstellen en ervoor te zorgen dat de door de mens ontplooiden activiteiten een duurzaam karakter hebben, zodat de huidige en toekomstige generaties kunnen genieten en profiteren van veilige, schone, gezonde en productieve zeeën en oceanen met een rijke biologische diversiteit en dynamiek". De Kaderrichtlijn mariene strategie is nadrukkelijk bedoeld als het juridische kader om het bovenstaande doel te bereiken en als milieupijler van het bredere maritieme beleid van de EU.

De Kaderrichtlijn mariene strategie stelt een juridisch kader vast voor de bescherming en instandhouding van het mariene milieu, de voorkoming van de verslechtering ervan, en, waar uitvoerbaar, het herstel van dat milieu in de gebieden waar het schade heeft geleden. Daarnaast is het gericht op het voorkomen, verminderen en elimineren van verontreiniging. Het uiteindelijke doel is het bereiken of behouden van een “goede milieutoestand van het mariene milieu” uiterlijk in het jaar 2020 (artikel 1). Een “goede milieutoestand” is in algemene zin in de richtlijn omschreven (artikel 3 lid 5), maar wordt uiteindelijk bepaald op het niveau van de mariene regio of subregio op basis van “kwalitatief beschrijvende elementen” (opgenomen in bijlage I). Op 1 september 2010 heeft de Europese Commissie een besluit aangenomen waarin de criteria en methodologische standaarden zijn vastgesteld voor het bereiken van een goede milieutoestand, conform artikel 9(3) van de Kaderrichtlijn. Deze criteria moeten de lidstaten helpen om voor alle regionale zeeën gecoördineerde mariene strategieën te ontwikkelen die onderling consistent zijn en waarbij de vooruitgang in de verschillende regio’s vergeleken kan worden.

Het toepassingsgebied van de Kaderrichtlijn mariene strategie strekt zich uit tot alle “mariene wateren” (artikel 2). Daaronder zijn alle zeegebieden begrepen die onder de soevereiniteit of rechtsmacht van de lidstaten vallen, inclusief de territoriale zee en de exclusieve economische zone. Kustwateren waarop de Kaderrichtlijn water van toepassing is vallen ook onder de werkingssfeer van de Kaderrichtlijn mariene strategie “voor zover bijzondere aspecten van de milieutoestand van het mariene milieu nog niet zijn behandeld in [de Kaderrichtlijn water] of andere communautaire regelgeving” (artikel 3 lid 1). De Kaderrichtlijn mariene strategie sluit dus nauw aan bij de Kaderrichtlijn water die is gericht op het beheer van stroomgebieden, inclusief kustwateren tot 1 zeemijl.

De kern van de Kaderrichtlijn mariene strategie wordt gevormd door de verplichting voor de lidstaten om mariene strategieën vast te stellen met betrekking tot de onder hun soevereiniteit of rechtsmacht vallende wateren voor de betreffende mariene regio of subregio (artikel 5 lid 1). Voor Nederland is dat de subregio Noordzee als onderdeel van het noordoostelijke deel van de Atlantische oceaan (artikel 4). In de mariene strategieën dient een “ecosysteemgerichte benadering op het beheer van menselijke activiteiten” te worden toegepast en dient bovendien “het duurzaam gebruik van mariene goederen en diensten door de huidige en toekomstige generaties” mogelijk te worden gemaakt (artikel 1(3)).

De Kaderrichtlijn mariene strategie omschrijft vervolgens de elementen waaruit de mariene strategieën dienen te bestaan met bijbehorende deadlines (artikelen 5, 8-11 en 13). Het gaat daarbij om de volgende elementen en deadlines:

- Een initiële beoordeling van de mariene wateren waarin de huidige milieutoestand wordt vastgelegd (2012);
- Een omschrijving van de goede milieutoestand van de betrokken wateren (2012);
- De vaststelling van een reeks milieudoelen en daarmee samenhangende indicatoren (2012);
- De vaststelling en uitvoering van een monitoringprogramma voor voortgaande beoordeling en periodieke actualisering van de doelen (2014);
- De ontwikkeling (2015) en toepassing (2016) van programma’s van maatregelen die het bereiken of behouden van een goede milieutoestand mogelijk maken.

De uitkomsten van bovenstaande elementen dienen te worden gemeld aan de Europese Commissie die beoordeelt of ze in overeenstemming zijn met de eisen uit de richtlijn. De Commissie dient de lidstaten daarover te informeren en kan ze advies geven over eventuele benodigde wijzigingen (artikelen 12 en 16). De lidstaten dienen daarnaast de bevoegde instanties voor de uitvoering van de richtlijn aan te wijzen (2010) en dit te melden aan de Commissie (2011) (artikel 7).

Aangezien de goede milieutoestand uiteindelijk bereikt moet worden op het niveau van de regio of subregio is samenwerking tussen de betrokken lidstaten en (eventuele) derde landen van essentieel belang. De Kaderrichtlijn mariene strategie vereist dan ook dat lidstaten in de betreffende mariene regio of subregio samenwerken om de voor het bereiken van de doelstellingen van de richtlijn noodzakelijke maatregelen en de verschillende elementen van de mariene strategieën te coördineren (artikel 5 lid 2). Daarbij kan gebruik worden gemaakt van bestaande regionale institutionele samenwerkingsstructuren en regionale zeeverdragen die ook kunnen dienen voor de vereiste coördinatie met derde staten (artikel 6). Voor de Noordzee is dit met name het OSPAR-Verdrag.

De Kaderrichtlijn mariene strategie bevat een aantal uitzonderingen waarop lidstaten zich kunnen beroepen wanneer niet in alle opzichten aan de richtlijn kan worden voldaan. Het kan daarbij gaan om (het

uitblijven van) maatregelen waarvoor de lidstaat niet verantwoordelijk is; natuurlijke oorzaken; overmacht; redenen van dwingend openbaar belang; en natuurlijke omstandigheden (artikel 14 lid 1). Daarnaast is er een uitzondering voor het ontwikkelen van (bepaalde) elementen van de mariene strategieën in situaties waarbij er geen significant risico is voor het mariene milieu of wanneer de kosten onevenredig zijn, onder de voorwaarde dat er geen verdere achteruitgang is (artikel 14 lid 4).

De Kaderrichtlijn mariene strategie voorziet in een aparte procedure die door de lidstaten gehanteerd dient te worden om de Commissie te informeren over een probleem dat gevolgen heeft voor de milieutoestand van zijn mariene wateren en dat niet door middel van op nationaal niveau getroffen maatregelen kan worden aangepakt of verband houdt met ander communautair beleid (zoals het gemeenschappelijke visserijbeleid) of met een internationale overeenkomst (artikel 15 lid 1). Daarbij dient de lidstaat passende aanbevelingen te doen wanneer actie door de communautaire instellingen is vereist. De Commissie wordt geacht daarop te reageren en een voorstel te doen aan het Europees Parlement en de Raad (artikel 15 lid 2).

De Kaderrichtlijn mariene strategie bevat verschillende bepalingen om de afstemming met andere Europese regelgeving te verzekeren. Daarbij gaat het onder andere om de Kaderrichtlijn water. Daarnaast bestaat er een nauw verband tussen de Kaderrichtlijn mariene strategie en de Vogel- en Habitatrichtlijn. De bescherming van mariene soorten en habitats die onder de Vogel- en Habitatrichtlijn vallen vormt een belangrijke bijdrage aan de uiteindelijk te bereiken of behouden goede milieutoestand (artikelen 3 lid 5 en 9 lid 1). Gebiedsgerichte maatregelen die lidstaten op grond van de Vogel- en Habitatrichtlijn moeten nemen zullen een integraal deel vormen van de ruimtelijke beschermingsmaatregelen die zij onder de Kaderrichtlijn mariene strategie moeten vaststellen (artikel 13 lid 4).

De afstemming tussen de Kaderrichtlijn mariene strategie en terreinen waar de EU exclusief bevoegd is, in het bijzonder de visserij, is niet in detail geregeld. De Kaderrichtlijn bevat een aantal relevante verplichtingen voor de Commissie, waaronder het doen van voorstellen op verzoek van de lidstaten op basis van de reeds genoemde procedure indien actie door de communautaire instellingen is vereist en een verplichting om een samenvattend verslag uit te brengen van “de bijdrage die door ander communautair beleid ter zake tot de verwezenlijking van de doelstellingen van de [Kaderrichtlijn mariene strategie] wordt geleverd” (artikel 20 lid 3).

De Kaderrichtlijn mariene strategie is door Nederland geïmplementeerd in het Waterbesluit dat is gebaseerd op de Waterwet. Het Waterbesluit bepaalt dat de kernelementen van de mariene strategie voor de Noordzee worden opgenomen in het Nationaal Waterplan.

Kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	62	
Titel:	Kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2014/89/EU van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 tot vaststelling van een kader voor maritieme ruimtelijke planning	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 23 juli 2014 Datum inwerkingtreding: 17 september 2014	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de kaderrichtlijn te voldoen was 18 september 2016.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	Op termijn wordt de Minister van BZK verantwoordelijk minister.
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	De kaderrichtlijn is niet van toepassing op kustwateren of delen daarvan die onder de ruimtelijke planning op land van een lidstaat vallen, mits dit in de maritieme ruimtelijke plannen kenbaar is gemaakt.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet ruimtelijke ordening • Waterwet • Wet algemene bepalingen omgevingsrecht • Omgevingswet • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • <i>Besluit van 19 februari 2016 tot wijziging van het Waterbesluit in verband met de implementatie van de kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 30 november 2009 houdende regels met betrekking tot het beheer en gebruik van watersystemen (Waterbesluit)</i> 	
Trefwoorden:	Ruimtelijke ordening	

Essentie:

De richtlijn stelt een kader vast voor maritieme ruimtelijke planning dat erop gericht is de duurzame groei van maritieme economieën, de duurzame ontwikkeling van mariene gebieden en het duurzame gebruik van natuurlijke mariene hulpbronnen te bevorderen. Dit kader voorziet in de vaststelling en uitvoering door de lidstaten van maritieme ruimtelijke planning, teneinde bij te dragen aan de doelstellingen van de kaderrichtlijn, waarbij rekening wordt gehouden met de wisselwerking tussen land en zee en betere grensoverschrijdende samenwerking.

De kaderrichtlijn is van toepassing op mariene wateren van de lidstaten, onverminderd andere wetgeving van de Unie. Zij is niet van toepassing op kustwateren of delen daarvan die onder de ruimtelijke

planning op land van een lidstaat vallen, mits dit in de maritieme ruimtelijke plannen kenbaar is gemaakt. Voor Nederland betekent dit dat de kaderrichtlijn van toepassing is op de territoriale zee en de exclusieve economische zone.

De doelstellingen van de maritieme ruimtelijke planning zijn opgenomen in artikel 5 van de kaderrichtlijn:

- Ondersteuning van ontwikkeling en groei in de maritieme sector, waarbij een ecosysteemgerichte benadering wordt gehanteerd, en de bevordering van co-existentie van relevante activiteiten en gebruiksfuncties; en
- Bijdragen aan de duurzame ontwikkeling van energiesectoren op zee, van zeevervoer, en van de visserij- en aquacultuursectoren, en ook aan het behoud, de bescherming en de verbetering van het milieu.

Artikel 4 van de kaderrichtlijn verplicht de lidstaten tot de vaststelling en de uitvoering van maritieme ruimtelijke planning. Artikel 6 van de kaderrichtlijn stelt de minimumeisen voor deze maritieme ruimtelijke planning vast. De lidstaten dienen:

- rekening te houden met de wisselwerking tussen land en zee;
- rekening te houden met ecologische, economische en sociale aspecten, alsook met veiligheidsaspecten;
- ernaar te streven de samenhang tussen maritieme ruimtelijke planning en het daaruit voortvloeiende plan of de daaruit voortvloeiende plannen en andere processen, zoals geïntegreerd kustbeheer of gelijkwaardige formele of informele processen, te bevorderen;
- de betrokkenheid van de belanghebbenden overeenkomstig artikel 9 van de kaderrichtlijn te garanderen;
- het gebruik van de best beschikbare gegevens te organiseren overeenkomstig artikel 10 van de kaderrichtlijn;
- te zorgen voor grensoverschrijdende samenwerking tussen de lidstaten overeenkomstig artikel 11 van de kaderrichtlijn; en
- de samenwerking met derde landen te bevorderen overeenkomstig artikel 12 van de kaderrichtlijn.

De kaderrichtlijn vereist dat de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 18 september 2016 aan de richtlijn te voldoen. Door Nederland is de kaderrichtlijn geïmplementeerd middels het Besluit van 19 februari 2016 tot wijziging van het Waterbesluit in verband met de implementatie van de kaderrichtlijn maritieme ruimtelijke planning. Dit besluit voegt artikel 4.5a met regels ten aanzien van een maritiem ruimtelijk plan toe aan het Waterbesluit. Artikel 8b.1 van het Waterbesluit bepaalt dat het Nationaal Waterplan uiterlijk 31 maart 2021 een maritiem ruimtelijk plan zal omvatten.

Kaderrichtlijn water

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	63	
Titel:	Kaderrichtlijn water	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 23/10/2000 Datum inwerkingtreding: 22/12/2000	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de richtlijn te voldoen was 22/12/2003.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee: een zeemijl uit de kust	De richtlijn strekt zich uit tot de wateren gelegen binnen het grondgebied en het gedeelte van de territoriale zee van de lidstaten dat gelegen is binnen één zeemijl uit de kust.
Consequenties beheerspraktijk:	Verplichtingen tot opstellen maatregelenprogramma en beheersplannen voor stroomgebieden.	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • <i>Mariene Strategie (deel 1); Actualisatie van huidige milieutoestand, goede milieutoestand, milieudoelen en indicatoren 2018-2024</i> • <i>Mariene Strategie (deel 2); Actualisatie van het KRM-monitoringprogramma 2020-2026</i> • <i>Mariene Strategie voor het Nederlandse deel van de Noordzee 2012-2020, Deel 3</i> • Eems-Dollardverdrag • Maasverdrag • Scheldeverdrag • <i>Verdrag inzake de bescherming van de Rijn</i> • Kaderrichtlijn mariene strategie • Zwemwaterrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • <i>Besluit van 30 november 2009, houdende regels ter uitvoering van de milieudoelstellingen van de kaderrichtlijn water (Besluit kwaliteits-eisen en monitoring water 2009)</i> 	

Veld	Invulling	Toelichting
	<ul style="list-style-type: none"> Regeling monitoring kaderrichtlijn water 	
Trefwoorden:	Milieu/verontreiniging	

Essentie:

De Kaderrichtlijn water heeft betrekking op de bescherming van landoppervlaktewater, overgangswater, kustwateren en grondwater. De richtlijn heeft volgens artikel 1 tot doel:

- de kwaliteit van de aquatische ecosystemen te beschermen en te verbeteren;
- bevorderen van duurzaam gebruik van water, op basis van bescherming van de beschikbare waterbronnen op lange termijn;
- verschaffen van een verhoogde bescherming en verbetering van het aquatische milieu, onder andere door specifieke maatregelen voor de progressieve vermindering van lozingen, emissies en verliezen van prioritaire stoffen en door het stopzetten of geleidelijk beëindigen van lozingen, emissies of verliezen van prioritaire gevaarlijke stoffen;
- zorgen voor de progressieve vermindering van de verontreiniging van grondwater en verdere verontreiniging hiervan wordt voorkomen;
- bijdragen aan afzwakking van de gevolgen van overstromingen en perioden van droogte.

De Kaderrichtlijn water is van toepassing op alle oppervlaktewateren, waaronder binnenwateren, overgangswateren, kustwateren en, voor zover het de chemische toestand betreft, ook territoriale wateren. Onder binnenwateren verstaat de richtlijn: “al het stilstaande of stromende water op het landoppervlak en al het grondwater aan de landzijde van de basislijn vanwaar de breedte van de territoriale wateren wordt gemeten”. Onder kustwateren verstaat de richtlijn: “de oppervlaktewateren, gelegen aan de landzijde van een lijn waarvan elk punt zich op een afstand bevindt van één zeemijl zeewaarts van het dichtstbijzijnde punt van de basislijn vanwaar de breedte van de territoriale wateren wordt gemeten, zo nodig uitgebreid tot de buitengrens van een overgangswater” (artikel 2(7)). Een overgangswater wordt gedefinieerd als “een oppervlaktewaterlichaam in de nabijheid van een riviermonding dat gedeeltelijk zout is door de nabijheid van kustwateren, maar dat in belangrijke mate door zoetwaterstromen beïnvloed wordt” (artikel 2(6)).

De verplichtingen uit de Kaderrichtlijn water beperken zich dus tot de wateren binnen het grondgebied en in principe het gedeelte van de territoriale zee van de lidstaten dat gelegen is binnen één zeemijl uit de kust. De maatregelen die op basis van de richtlijn door de lidstaten moeten worden genomen dienen echter tevens bij te dragen aan de bescherming van de territoriale en mariene wateren in het algemeen en het bereiken van de doelstellingen van de relevante internationale overeenkomsten.

De Kaderrichtlijn water bevat in artikel 4 specifieke milieudoelstellingen voor oppervlaktewateren, grondwater en beschermde gebieden. De algemene doelstelling is het bereiken van een “goede toestand” van alle wateren uiterlijk in het jaar 2015. Deze termijn kan onder voorwaarden worden verlengd met maximaal twee periodes van zes jaar.

De Kaderrichtlijn water gaat uit van een stroomgebiedsbenadering en neemt ecologische waterkwaliteit als invalshoek. In Nederland gaat het daarbij met name om de grote rivieren (Rijn, Maas, Schelde en Eems). Elke lidstaat draagt er zorg voor dat voor elk stroomgebiedsdistrict of voor het op zijn grondgebied gelegen deel van een internationaal stroomgebiedsdistrict, een maatregelenprogramma wordt opgesteld waarin rekening is gehouden met de resultaten van de krachtens artikel 5 voorgeschreven analyses, teneinde de doelstellingen van artikel 4 te verwezenlijken (artikel 11). De lidstaten zorgen er voor dat voor elk volledig op hun grondgebied liggend stroomgebiedsdistrict een stroomgebiedsbeheersplan wordt opgesteld (artikel 13). De Ministerraad heeft 27 november 2009 de stroomgebiedsbeheerplannen 2009-2015 van Eems, Maas, Rijndelta (Nederlandse deel) en Schelde definitief vastgesteld.

De Kaderrichtlijn water is door Nederland geïmplementeerd in de Waterwet en bijbehorende regelgeving.

Zwemwaterrichtlijn

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	64	
Titel:	Zwemwaterrichtlijn	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2006/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2006 betreffende het beheer van de zwemwaterkwaliteit en tot intrekking van Richtlijn 76/160/EEG	Richtlijn 2006/7/EG strekt tot herziening van de eerdere richtlijn over zwemwaterkwaliteit: Richtlijn 76/160/EEG. Met de nieuwe richtlijn wordt de Richtlijn 76/160/EEG per 31 december 2014 ingetrokken. Richtlijn 2006/7/EG bouwt voort op het systeem van de eerdere richtlijn.
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 15/02/2006 Datum inwerkingtreding: 24/03/2006	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de richtlijn te voldoen was 24/03/2008.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Waterwet • Kaderrichtlijn water 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Wet hygiëne en veiligheid badinrichtingen en zwemgelegenheden</i> 	
Trefwoorden:	Recreatie en toerisme	

Essentie:

De Zwemwaterrichtlijn 2006/7/EG stelt bepalingen vast voor: a) de controle en de indeling van de zwemwaterkwaliteit; b) het beheer van de zwemwaterkwaliteit; en c) het verstrekken van informatie over zwemwaterkwaliteit aan het publiek (artikel 1(1)). De richtlijn heeft tot doel het behoud, de bescherming en de verbetering van de milieukwaliteit en de bescherming van de gezondheid van de mens, aanvullend op de Kaderrichtlijn water (artikel 1(2)). Het toepassingsgebied van de richtlijn strekt zich uit tot "elk oppervlaktewater waar, naar verwachting van de bevoegde autoriteit, een groot aantal mensen zal zwemmen, en waar zwemmen niet permanent verboden is of waarvoor geen permanent negatief zwemadvies bestaat" (artikel 1(3)). Dit omvat ook kustwateren.

De richtlijn verplicht lidstaten elk jaar alle zwemwateren aan te wijzen en de duur van het badseizoen te bepalen (artikel 3). Deze aanwijzing brengt mee dat de desbetreffende wateren stelselmatig worden beoordeeld op hun kwaliteit op basis van de gespecificeerde parameters die zijn opgenomen in Bijlage I van de richtlijn (artikel 4). Op basis van de resultaten van de zwemwaterkwaliteitsbeoordeling dienen de lidstaten het zwemwater in te delen overeenkomstig de criteria van bijlage II in: "slecht"; "aanvaardbaar"; "goed", of "uitstekend". De lidstaten dienen er voor te zorgen dat aan het einde van het badseizoen in 2015 alle zwemwateren ten minste "aanvaardbaar" zijn. De richtlijn specificeert de maatregelen die door de lidstaten moeten worden genomen, met name ten aanzien van wateren die als "slecht" zijn beoordeeld. Zwemwateren waarvan de kwaliteit slecht blijft of waarvan de noodzakelijke verbetermaatregelen te kostbaar zijn, mogen niet meer worden aangewezen als zwemwater. Zwemmen in deze wateren dient te worden verboden of ontraden (artikel 5). De lidstaten worden verder geacht zwemwaterprofielen op te stellen overeenkomstig bijlage III. Deze zwemwaterprofielen dienen uiterlijk op 24 maart 2011 voor het eerst te worden opgesteld (artikel 6). De richtlijn bevat daarnaast onder andere bepalingen omtrent beheersmaatregelen voor bijzondere omstandigheden (artikel 7), samenwerking inzake grensoverschrijdende wateren (artikel 10), publiek participatie (artikel 11) en voorlichting van het publiek (artikel 12).

Vogelrichtlijn

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	65	
Titel:	Vogelrichtlijn	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2009/147/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2009 inzake het behoud van de vogelstand	Richtlijn 2009/147/EG is een codificatie van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand. Bij codificatie worden meermalen gewijzigde wetsteksten vervangen door een geconsolideerde tekst. Bij codificatie mogen geen inhoudelijke wijzigingen in de betrokken wetsteksten worden aangebracht.
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 30/11/2009 Datum inwerkingtreding: 15/02/2010	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de oorspronkelijke richtlijn te voldoen was 06/04/1981. Wijzigingen van (Bijlagen bij) de Vogelrichtlijn bevatten aparte uitvoeringstermijnen. Deze termijnen blijven onverminderd van toepassing.
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	Ten aanzien van de Habitatrichtlijn heeft de Commissie van de EU gesteld dat de Richtlijn mede van toepassing is in de EEZ voor zover de bevoegdheid van de lidstaten zich uitstrekt over deze zone. Het Hof van Justitie van de EU heeft dit bevestigd. Deze opstelling maakt het aannemelijk dat het Hof een soortgelijk standpunt zal innemen ten aanzien van de Vogelrichtlijn. De Europese Commissie heeft bij herhaling laten weten dat de Vogelrichtlijn ook van toepassing is in de EEZ.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Noordzeeakkoord • Biodiversiteitsverdrag • Verdrag van Ramsar • Verdrag van Bonn • AEWA • Verdrag van Bern • Kaderrichtlijn mariene strategie • Habitatrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

De Vogelrichtlijn heeft betrekking op de instandhouding van alle natuurlijk in het wild levende vogelsoorten op het Europese grondgebied van de lidstaten en bevat bepalingen met betrekking tot de bescherming van vogelsoorten en hun leefgebieden.

De richtlijn is van toepassing op het grondgebied van de lidstaten, hetgeen in ieder geval de territoriale zee omvat. Ten aanzien van de Habitatrichtlijn hebben de Europese Commissie en het Hof van Justitie van de EU gesteld dat de richtlijn mede van toepassing is in de EEZ voor zover de bevoegdheid van de lidstaten zich uitstrekt over deze zone. Deze opstelling maakt het aannemelijk dat Commissie en Hof een soortgelijk standpunt (zullen) innemen ten aanzien van de Vogelrichtlijn. Nederlandse regelgeving die beoogt de Vogelrichtlijn te implementeren is nog niet van toepassing voorbij de territoriale zee.

De richtlijn betreft de bescherming, het beheer en de regulering van bovengenoemde soorten en stelt regels voor de exploitatie daarvan. De materiële verplichtingen van de richtlijn komen in grote lijnen overeen met het Verdrag van Bern. De Vogelrichtlijn verplicht de lidstaten tot het nemen van alle nodige maatregelen om de populatie van deze soorten op een niveau te houden of te brengen dat met name beantwoordt aan de ecologische, wetenschappelijke en culturele eisen, waarbij zij tevens rekening houden met economische en recreatieve eisen. De door de lidstaten te nemen maatregelen dienen onder andere betrekking te hebben op de instelling van beschermingszones en onderhoud en ruimtelijke ordening van leefgebieden van deze soorten overeenkomstig de ecologische eisen van dergelijke gebieden binnen en buiten de beschermingszones.

Naast deze voor alle natuurlijk in het wild levende vogelsoorten binnen de EU geldende verplichtingen, stelt de richtlijn nadere regels ten aanzien van de soorten opgenomen in Bijlage I. Voor deze soorten, en voor niet in deze Bijlage genoemde, maar geregeld voorkomende trekvogels worden speciale beschermingsmaatregelen getroffen. De lidstaten wijzen met name de naar aantal en oppervlakte voor de instandhouding van deze soorten meest geschikte gebieden als speciale beschermingszones aan, waarbij rekening wordt gehouden met de bescherming die deze soorten behoeven in de geografische zee - en landzone waar deze richtlijn van toepassing is. Met het oog op trekvogels dienen de lidstaten bijzondere aandacht aan de bescherming van watergebieden en in het bijzonder aan de watergebieden van internationale betekenis te besteden.

De Vogelrichtlijn draagt de EU-lidstaten op om met betrekking tot alle van nature voorkomende vogelsoorten een aantal verboden in te stellen, waaronder op het doden en vangen van vogels. De richtlijn bevat een vrij uitgebreid stelsel van uitzonderingen op deze verboden. Zo is onder meer bepaald dat op de in Bijlage II vermelde soorten, vanwege hun populatieniveau, hun geografische verspreiding en de omvang van hun voortplanting in de hele Unie of specifieke lidstaten mag worden gejaagd volgens de bepalingen van de nationale jachtwetgeving. De lidstaten zien erop toe dat de jacht op deze soorten de pogingen tot instandhouding die in hun verspreidingsgebied worden ondernomen, niet in gevaar brengt.

De Vogelrichtlijn is door Nederland geïmplementeerd door middel van de Wet natuurbescherming. In het Noordzeeakkoord is overeengekomen dat er voor 2025 onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek zal worden uitgevoerd om vast te stellen of de Hollandse Kust, de Vlakte van de Raan, de Borkumse Stenen, de Klaverbank, de Doggersbank en de Centrale Oestergronden voldoen aan de selectiecriteria voor aanwijzing als Vogelrichtlijngebied. Gebieden die voldoen aan de selectiecriteria dienen daarna zo spoedig mogelijk aangewezen te worden als Vogelrichtlijngebied (uiterlijk 2025).

Habitatrichtlijn

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	66	
Titel:	Habitatrichtlijn	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 21/05/1992 Datum inwerkingtreding: 10/06/1992	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de richtlijn te voldoen was: 10/06/1994. Wijzigingen van (Bijlagen bij) de Habitatrichtlijn bevatten aparte uitvoeringstermijnen.
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	De Europese Commissie heeft gesteld dat de richtlijn mede van toepassing is in de EEZ voor zover de bevoegdheid van de lidstaten zich uitstrekt over deze zone. Het Hof van Justitie van de EU heeft dit bevestigd.
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Nationaal Waterplan 2016-2021 • Structuurschema Infrastructuur en Ruimte • Noordzeeakkoord • • Biodiversiteitsverdrag • Verdrag van Ramsar • Verdrag van Bonn • Verdrag van Bern • OSPAR-Verdrag • Kaderrichtlijn mariene strategie • Vogelrichtlijn 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Wet natuurbescherming 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

De Habitatrichtlijn heeft tot doel bij te dragen tot het waarborgen van de biologische diversiteit door het instandhouden van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna op het Europese grondgebied van de lidstaten. De op grond van de richtlijn genomen maatregelen beogen de natuurlijke habitats en de wilde dier- en plantensoorten van communautair belang in een gunstige staat van instandhouding te behouden of te herstellen. Hiertoe bevat de richtlijn bepalingen met betrekking tot gebieds- en soortenbescherming. De Habitatrichtlijn is door Nederland geïmplementeerd door middel van de Wet natuurbescherming.

De richtlijn is van toepassing op het grondgebied van de lidstaten, hetgeen in ieder geval de territoriale zee omvat. De Europese Commissie heeft gesteld dat de richtlijn mede van toepassing is in de EEZ

voor zover de bevoegdheid van de lidstaten zich uitstrekt over deze zone. Het Hof van Justitie van de EU heeft dit in een uitspraak van 20 oktober 2005 (zaak C-6/04) bevestigd.

De Habitatrichtlijn beoogt de vorming van een coherent Europees ecologisch netwerk van speciale beschermingszones, Natura 2000 genaamd. Dit netwerk bestaat uit gebieden met in Bijlage I bij de richtlijn genoemde typen natuurlijke habitats en habitats van in Bijlage II bij de richtlijn genoemde soorten. Natura 2000 dient om de betrokken typen natuurlijke habitats en habitats van soorten in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te behouden of in voorkomend geval te herstellen. Het Natura 2000-netwerk bestrijkt ook de door de lidstaten overeenkomstig de Vogelrichtlijn aangewezen speciale beschermingszones. Voor de totstandkoming van Natura 2000 wijzen de lidstaten, met inachtneming van de doelstellingen van de richtlijn, gebieden als speciale beschermingszones aan. De criteria die de lidstaten bij de aanwijzing van deze gebieden dienen te hanteren zijn vastgelegd in artikel 4 en Bijlage III van de richtlijn. In het Nederlandse gedeelte van de Noordzee zijn de Doggersbank, het Friese Front, de Klaverbank, de Voordelta, de Noordzeekustzone, de Westerschelde en de Vlake van de Raan aangewezen als Natura 2000-gebieden.

De lidstaten zijn verder verplicht tot het nemen van gespecificeerde beschermingsmaatregelen ten aanzien van soorten opgenomen in Bijlage IV bij de richtlijn, waaronder het verbieden van het doden, vangen en verstoren. Op de betreffende verboden mogen een aantal met name genoemde uitzonderingen worden gemaakt. Lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat het aan de natuur onttrekken en de exploitatie van specimens van de in Bijlage V genoemde wilde dier- en plantensoorten verenigbaar zijn met het behoud van die soorten in een gunstige staat van instandhouding. Bij de introductie van uitheemse diersoorten zijn de lidstaten gebonden aan in de richtlijn neergelegde regels.

De Habitatrichtlijn verplicht de lidstaten tot het treffen van de nodige instandhoudingmaatregelen voor de speciale beschermingszones. Deze omvatten zo nodig passende specifieke of van ruimtelijke ordeningsplannen deel uitmakende beheersplannen en passende wettelijke, bestuursrechtelijke of op een overeenkomst berustende maatregelen, die beantwoorden aan de ecologische vereisten van de typen natuurlijke habitats van Bijlage I en de soorten van Bijlage II die in die gebieden voorkomen. Tevens zijn de lidstaten verplicht passende maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen significante versturende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen. Bij plannen of projecten die significante gevolgen kunnen hebben voor dergelijke gebieden zijn de lidstaten gebonden aan stringente procedures. De gevolgen van dergelijke plannen en projecten worden aan een passende beoordeling onderworpen, en op basis daarvan slechts toegestaan wanneer de bevoegde autoriteiten de zekerheid hebben verkregen dat geen significante negatieve gevolgen voor de natuurlijke kenmerken van de betrokken speciale beschermingszones zullen optreden.

M.e.r.-richtlijn

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	67	
Titel:	M.e.r.-richtlijn	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten.	Richtlijn 2011/92/EU is een codificatie van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. Bij codificatie worden meermalen gewijzigde wetsteksten vervangen door een geconsolideerde tekst. Bij codificatie mogen geen inhoudelijke wijzigingen in de betrokken wetsteksten worden aangebracht. Richtlijn 2011/92/EU is gewijzigd door Richtlijn 2014/52/EU.
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 27/06/1985 Datum inwerkingtreding: 03/07/1985	De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de richtlijn te voldoen was 03/07/1988. Voor wijzigingen van (Bijlagen bij) de M.e.r.-richtlijn gelden aparte uitvoeringstermijnen. De uiterste termijn voor het in werking doen treden van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om te voldoen aan de wijzigingen doorgevoerd door Richtlijn 2014/52/EU was 16/5/2017.
Verantwoordelijke minister:	Minister van I&W	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, continentaal plat, EEZ	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> Espoo-Verdrag <i>Strategische milieubeoordelingsrichtlijn (2001/42/EG)</i> 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> Wet milieubeheer Besluit milieueffectrapportage 	
Trefwoorden:	Offshore mijnbouw, kabels/buisleidingen, oppervlakedelfstoffen, installaties, recreatie en toerisme, baggerstort, windenergie, luchtvaart, kustverdediging	

Essentie:

De M.e.r.-richtlijn ziet op het uitvoeren van een milieueffectbeoordeling op bepaalde publieke en private werken. De richtlijn verplicht de lidstaten om voorafgaand aan de toelating van bepaalde soorten activiteiten met mogelijk ernstige milieugevolgen een milieueffectrapport te eisen. Uit een dergelijk rapport moeten de milieugevolgen van de voorgenomen activiteit blijken zodat bij de beslissing omtrent toelating en eventuele voorwaarden daarbij rekening kan worden gehouden met deze gevolgen. De m.e.r.(beoordelings)plicht geldt voor bepaalde soorten activiteiten die in de Noordzee worden uitgevoerd (bijvoorbeeld winning van olie en gas, het leggen van grote pijpleidingen).

De M.e.r.-richtlijn is in 2001 aangevuld door de Richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (strategische milieubeoordelingsrichtlijn).

De M.e.r.-richtlijn en de strategische milieubeoordelingsrichtlijn zijn door Nederland geïmplementeerd middels de Wet milieubeheer en het Besluit milieueffectrapportage.

Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	68	
Titel:	Verordening gemeenschappelijk visserijvisserijbeleid	
Type:	EU-verordening	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Verordening (EU) 1380/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid, tot wijziging van Verordeningen (EG) 1954/2003 en (EG) 1224/2009 van de Raad en tot intrekking van Verordeningen (EG) 2371/2002 en (EG) 639/2004 van de Raad en Besluit 2004/585/EG van de Raad	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aanname: 11/12/2013 Datum inwerkingtreding: 29/12/2013	In juni 2019 is de Verordening gewijzigd door Verordening (EU) 2019/1241.
Verantwoordelijke minister:	Minister van LNV	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Visserijzone	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • Visserijwet • Kaderrichtlijn mariene strategie 	
Uitvoerende wetgeving:		
Trefwoorden:	Visserij, natuur en ecologie	

Essentie:

De Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid is op 29 december 2013 in werking getreden en van toepassing met ingang van 1 januari 2014. Met de inwerkingtreding van de Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid is de Basisverordening visserij (Verordening (EG) 2371/2002) buiten werking getreden. In juni 2019 is de Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid gewijzigd door Verordening (EU) 2019/1241 betreffende de instandhouding van visbestanden en de bescherming van mariene ecosystemen door middel van technische maatregelen. Door Verordening (EU) 2019/1241 wordt het mogelijk de regionalisering van het gemeenschappelijk visserijbeleid ingezet door Verordening (EU) 1380/2013 ook in te vullen voor technische maatregelen zoals met betrekking tot toegestane netten en maaswijdten. Hiervoor is per zeegebied een bijlage in Verordening (EU) 2019/1241 opgenomen met de voor dat gebied geldende normen.

De Verordening gemeenschappelijk visserijbeleid vormt de juridische basis voor het gemeenschappelijke visserijbeleid van de EU. Het gemeenschappelijke visserijbeleid heeft betrekking op de instandhouding van de biologische rijkdommen van de zee en het beheer van de visserijen en de vloten die dergelijke rijkdommen exploiteren, voor zover deze activiteiten worden uitgeoefend op het grondgebied van de lidstaten of in de Uniewateren of door Unievissersvaartuigen of door onderdanen van de lidstaten (artikel 1). Dit betekent dat de verordening mede van toepassing is op de gehele Noordzee, inclusief het Nederlandse deel.

Het gemeenschappelijk visserijbeleid kent de volgende doelstellingen (artikel 2):

- activiteiten in het kader van de visserij en de aquacultuur dienen vanuit ecologisch oogpunt langdurig duurzaam zijn;
- de voorzorgsbenadering wordt toegepast op het visserijbeheer;

- de ecosysteembenadering wordt toegepast op het visserijbeheer;
- er wordt naar gestreefd dat de levende biologische rijkdommen van de zee zo worden geëxploiteerd dat de populaties van de gevangen soorten boven een niveau worden gebracht en behouden dat de maximale duurzame opbrengst kan opleveren; en
- om het doel van een geleidelijk herstel en behoud van populaties van visbestanden boven een biomassaniveau dat de maximale duurzame opbrengst kan opleveren te bereiken, wordt het exploitatieniveau voor de maximale duurzame opbrengst indien mogelijk tegen 2015, en geleidelijk toenemend voor alle bestanden uiterlijk 2020 verwezenlijkt.

Daarnaast heeft het gemeenschappelijk visserijbeleid een aantal specifieke doelen, waaronder het geleidelijk terugdringen van teruggooi en optimaal gebruik maken van ongewenste vangsten (artikel 2).

Deel II van de verordening stelt regels over de toegang tot de wateren van de Unie. Unievissersvaartuigen hebben in principe gelijke toegang tot de wateren en visbestanden in Uniewateren. Voor Nederland gelden beperkingen op deze regel in de zone tot 12 zeemijl van de basislijn (artikel 5 en bijlage I).

Deel III van de verordening heeft betrekking op de maatregelen die de Unie kan treffen voor de instandhouding en de duurzame exploitatie van de biologische rijkdommen van de zee. Hierbij kunnen zowel soortgerichte als gebiedsgerichte maatregelen worden genomen. Een belangrijk instrument bij het beheer vormen meerjarenplannen (Deel III, Titel II). Deze meerjarenplannen hebben tot doel om, overeenkomstig artikel 2 van de verordening, visbestanden boven een niveau dat de maximale duurzame opbrengst kan opleveren te brengen en te behouden.

Andere Delen van de verordening hebben onder andere betrekking op het beheer van de vangstcapaciteit, de wetenschappelijke basis voor het visserijbeheer en controle en handhaving.

De Visserijwet vormt de wettelijke basis voor de uitvoering van de verplichtingen voor Nederland die voortvloeien uit het gemeenschappelijk visserijbeleid van de EU en internationale visserijverdragen.

Richtlijn geologische opslag van kooldioxide

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	69	
Titel:	Richtlijn geologische opslag van kooldioxide	
Type:	EU-richtlijn	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Richtlijn 2009/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 betreffende de geologische opslag van kooldioxide	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 23/04/2009 Datum inwerkingtreding: 25/06/2009	De uiterste datum voor de nationale omzetting van de richtlijn was 25/06/2011.
Verantwoordelijke minister:	Minister van EZK	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ, continentaal plat	
Kruisverwijzing:	<ul style="list-style-type: none"> • M.e.r.-richtlijn • Kaderrichtlijn water • OSPAR-Verdrag • Protocol bij het Verdrag van Londen 	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Mijnbouwwet • Mijnbouwbesluit • Besluit milieueffectrapportage 	
Trefwoorden:	Offshore mijnbouw; kabels/pijpleidingen; installaties; milieu/verontreiniging	

Essentie

De richtlijn stelt een wettelijk kader vast voor de milieuveilige geologische opslag van kooldioxide (CO₂), teneinde bij te dragen tot de bestrijding van de klimaatverandering. Het doel van milieuveilige geologische opslag van CO₂ is de permanente insluiting van CO₂ op een zodanige manier dat negatieve effecten op en risico's voor het milieu en de volksgezondheid worden voorkomen of, indien dit niet mogelijk is, zoveel mogelijk worden weggenomen.

Het toepassingsgebied van deze richtlijn betreft het grondgebied van de lidstaten, hun EEZ en hun continentaal plat. Het is slechts toegestaan CO₂ op te slaan in de ondergrond van deze gebieden en niet daarbuiten of in de waterkolom.

Hoofdstuk 2 van de richtlijn gaat in op de selectie van opslaglocaties en exploratievergunningen. Hoofdstuk 3 bevat onder andere bepalingen over opslagvergunningen en aanvragen voor opslagvergunningen.

De lidstaten dienen de richtlijn om te zetten in hun nationale wetgeving. De nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen dienden uiterlijk 25 juni 2011 in werking te treden. In Nederland is de richtlijn met name verankerd in de Mijnbouwwet en het Besluit milieueffectrapportage.